

Yerel seçimler ve sol

Günün öncelikli devrimci görevi, ağırlaşan sömürü ve baskı politikalarına karşı işçi sınıfı merkezli bir direniş eksenini yaratabilmektir. Bu çerçevede partimiz yerel seçimlere

yönelik faaliyetinde öncelikle ve özellikle sınıf eksenli çalışmayı güçlendirmeye odaklanacak, propaganda-ajitasyon, örgütlenme ve eylem çabalarını işçi kitleleri içinde, sanayi havzalarında ve emekçi

semtlerinde yoğunlaştıracaktır.

Seçim atmosferinden işçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmek üzere yararlanmaya çalışacaktır. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 04
25 Şubat 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak81.net

Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!

Yaşasın 8 Mart Dünya

Emekçi Kadınlar Günü!

AKP'nin yerel seçim politikası: Tehdit, şantaj, vaatler...

Erdoğan'ın sarf ettiği sözler, AKP'lilerin "tehdit, şantaj, vaat" bulamacından imal edilmiş bir propaganda yöntemi izleme kararı aldıklarını gösteriyor.

Çok yönlü yıkıma karşı sınıfın direnci örgütlenmeli

İşçi sınıfı edilgenliğini kırmalı, iradesini fabrika komitelerinde birleştirmeli, sendikal bürokrasiyi aşarak birleşik sınıf hareketini yaratma çabasını vermelidir.

Ukrayna halkı vekalet savaşlarında ölmek istemiyor!

Savaş kundakçılarının asıl korkuları, Zelenski rejimi ve Ukrayna oligarklarına karşı halkın biriken öfkesinin patlamasıdır.

Çevre ve iklim krizinin çözümü devrim sorunudur! -A. Serhat

S.18

Maassen vakası - A. Vedat Ceylan

S.22

Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne sayılı günler kaldı. Toplamda işçi sınıfının, özel olarak kadın işçilerin mücadelesinde önemli bir yeri olan 8 Mart, dünyada ve Türkiye'de ağırlaşan sorunlar yumağı ile karşılanıyor. Gerisinde kapitalist-emperyalist sistemin yer aldığı savaş, derinleşen ekonomik-mali kriz, katmerleşen sömürü koşulları, artan baskı ve saldırılar bu sorunların başında geliyor. Tümü bir arada genel planda işçi sınıfının, özel olarak emekçi kadınların yaşam koşullarını her geçen gün çekilmez kılıyor.

EMEKÇİ KADINLAR ŞİDDET-SÖMÜRÜ SARMALINDA YAŞAM SAVAŞI VERİYOR

Kriz koşullarının ağırlaştırdığı çok yönlü sorunlar en çok da emekçi kadınları vuruyor. Zira, emekçi kadınlar genel planda kadınların yaşadığı cinsiyet eşitsizliği, cinsel sömürü, ayrımcılık, baskı ve şiddet gibi sorunların yanı sıra, sınıfsal olarak da eziliyor, sömürülüyorlar. Emperyalist savaşın yıkıma uğrattığı Suriye, Ukrayna, Filistin gibi ülkelerde ise, emekçi kadınların yaşadığı tüm bu sorunlara açlık, ölüm, tecavüz, yakınlarını kaybetmek, göç gibi ağır sorunlar ekleniyor. Emperyalizm en kanlı ve kirli yüzünü, savaş alanına çevirdiği ülkelerde kadınlara

rı hedef alan iğrenç saldırıları üzerinden gösteriyor.

Türkiye'deki tablo bu genel durumdan farksız. Ekonomik-mali krizin işçi ve emekçilere ağır bir şekilde fatura edildiği günümüz koşullarında, emekçi kadınların payına bu faturadan çok daha fazlası düşüyor. Çifte sömürü, işsizlik, ucuz işgücü rezervi olarak görülmek, baskı, mobbing, şiddet, taciz ve cinsel istismar emekçi kadınlar adına faturanın kabaran boyutlarını oluşturuyor. Tüm bunlara ev, çocuk ve yaşlı bakımını da eklemek gerekiyor. Kriz koşullarının derinleştirdiği yoksulluk ve sosyal bunalım ise, kadınları hedef alan şiddetin her geçen gün artmasına yol açıyor.

Emekçi Kürt kadınları ise tüm bu sorunlara ek olarak, ulusal kimliğinden ötürü on yıllardır ırkçı-faşist saldırılara maruz kalıyor. Sermaye devletinin uyguladığı kirli savaş politikası en çok da Kürt kadınların yaşamında derin acılar bırakıyor. Kürt halkını hedef alan kirli savaşta hiçbir ölçü ve kural tanımayan sermaye devleti, ulusal mücadelede önemli bir dinamiği oluşturan Kürt kadınlara dönük en vahşi ve insanlık dışı saldırıları devreye sokmaktan geri durmuyor. Tam da bu sebeple cinsel, ulusal, sınıfsal baskı ve sömürü, Kürt kadınların yaşadığı çok yönlü sorunların katmerleşmesine yol açıyor.

GERİCİ-FAŞİST REJİMİN KADIN DÜŞMANI POLİTİKALARI

Halihazırda sermaye devletinin düzenini elinde tutan gerici-faşist koalisyon, özellikle son yıllarda kadın düşmanı politikalarını daha da pervasızca uygulamaya başladı. Kadınların kısıntı düzeyinde ve kağıt üzerinde kalan haklarını dahi ortadan kaldıracak adımlar attı, atmaya devam ediyor.

Kendi dinci-gerici zihniyetini toplum geneline olduğu gibi kadınlara da dayatan iktidar, son yıllarda kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin önünü sonuna kadar açan uygulamalara da imza attı. Kadını her açıdan istismar edilecek bir nesne olarak gören rejim, süreç içerisinde gerçekleştirdiği yasal ya da fiili düzenlemelerle kadınların ikincil konumunu pekiştirdi, kadına dönük her türden saldırının kalkını olacak icraatları kalıcılaştırdı. Geline yerde rejimin mahkemeleri kadın cinayetlerini, cinsel saldırı ve istismar olaylarını adeta aklamaya ve düşük cezalarla ödüllendirme mekanizmasına dönüşmüş durumda.

Tüm bunların yanı sıra AKP-MHP iktidarı, kadınları hedef alan kokuşmuş zihniyetini tarikatlar, cemaatler, vakıf vb. yapılanmalar aracılığıyla toplumsal yaşamın tüm alanlarına mal etmek için kesintisiz bir süreç işletmektedir. Başta eğitim

sistemi olmak üzere, toplumsal yaşamın bir dizi alanında yoğunlaştırdığı ideolojik-kültürel kuşatma cinsiyet ayrımcılığını derinleştiriyor, kadınların toplumsal yaşamdaki yerini alabildiğine daraltan sonuçlar yaratıyor. Dahası, ortaçağa öykünen iktidarın yozlaşmış ve sapkın ideolojisi her adımında toplumsal çürümeyi de derinleştirmektedir. Küçük yaşta çocukların evlendirilmesinden gerici tarikatlarda türlü biçimlerde istismar edilmelerine değin, kadınları ve çocukları hedef alan saldırıların son yıllarda artması tam da bu nedenle tesadüf değildir. Kaldı ki, bu türden saldırılar bir şekilde açığa çıktıktan sonra toplumun gündemine girebilmektedir. Gerçekte ise kadınları ve çocukları hedef alan saldırılar çarpıtılmış istatistiklerin çok çok üzerindedir. Önümüzdeki süreçte gerici-faşist iktidarın kadınları hedef alan saldırıları yoğunlaştıracığı ise bir sır değil. Zira, 2023 genel seçimlerini bir şekilde kotaran rejim, daha ilk anda kadınları hedef alan söylemlerini ön plana çıkardı.

"Kadın hakları ve kadın hareketi dinci-faşist iktidarın başlıca hedefi olmayı sürdürüyor. Yeni dönem kadın sorunu, dolayısıyla kadın hareketi için çok daha zor bir dönem olacak. Kadınlara yönelik bir dizi yeni saldırı gündeme gelecek. Mayıs 2023 seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni siyasal güç tablosu ve parlamento

bileşimi bunu göstermektedir. Nitekim iktidar kadınların zaten son derece sınırlı hak ve kazanımlarına yönelik yeni saldırılara hazırlanmaktadır. Bu kapsamda, yeni anayasa tartışmalarının öncelikli hedefleri arasında, 'aile yapısını korumak' adı altında kadın haklarına saldırı da yer almaktadır. İktidar, söylemleri kadar eylemleriyle de kadın haklarını ve hareketini hedef haline getirmiş bulunmaktadır." (TKİP VII. Kongresi Bildirgesi, Kasım 2023)

ÇİFTE SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELEDE BİR ADIM ÖNE!

Kadınların yaşadığı bu çok katmanlı sorunlar sömürülen, ezilen, baskı altında tutulan emekçi kadın kitleleri içerisindeki öfkeyi süreklileştirmekte ve büyütmektedir. Son yıllarda kadın mücadelesinin ve hareketinin toplumsal hareket içerisinde ön planda olmasının gerisinde bu gerçeklik yer almaktadır. Kadın mücadelesi, emekçi kadınlar içerisinde döne döne şekillenen bu potansiyelden beslenmekte, iktidarın tüm saldırılarına rağmen inişli çıkılı bir şekilde seyretse de bastırılmamaktadır.

Bu olgu, işçi-emekçi kadınların sınıf merkezli mücadelelere katılımında da gözlemlenmektedir. Kadın işçiler, fabrika ve işyerlerinde yaşanan eylem ve direnişlerde ön plandaki yerini almakta, soluklu ve direngen bir tutum sergilemektedir.

"Sınıf hareketi son zamanlarda kadınların katılımı bakımından anlamlı direnişler yaşadı. Genç kadın işçiler bu direnişlerin içinde, dahası önünde idiler. Direniş boyunca militan ve sürükleyici bir tutum içindeydiler. Erkek işçilerle birlikte, onlarla omuz omuza direniyorlardı. Sınıflar mücadelesinin gerçek alanı tam da burasıdır. Burada sınıfsal bir sorun, dolayısıyla gerçek sınıflar mücadelesine açılan son derece anlamlı ve verimli bir alan vardır. Öte yandan bu, mobbing, taciz vb. gibi, ezilen cins konumuyla bağlantılı sorunların da en anlamlı biçimde gündeme getirilebildiği bir zemindir." (TKİP VII Kongre Bildirgesi)

Yaklaşmakta olan 8 Mart'a dönük hazırlık süreci bu kapsamda ele alınmalıdır. Bu, kadın işçilerin temel sınıfsal talep ve istemleri ile cinsiyet eşitsizliğinden kaynaklanan sorunları bir arada işleyen, çok yönlü bir çabayı ve çalışmayı gerektirir. Kadın emeğine yönelik sosyal-sınıfsal saldırıları etkin bir şekilde teşhir etmek, tüm bu saldırıların gerisindeki kapitalist sistem gerçekliğini somut olgular üzerinden ortaya koymak; buradan hareketle kadın işçileri çifte sömürüye, baskı ve ayrımcılığa karşı mücadelede bir adım öne çıkmaya çağırarak ise bütünlüğü içerisinde 8 Mart sürecinin ekseni olabilmelidir.

AKP'nin yerel seçim politikası...

Tehdit, şantaj, vaatler

"Tepede Tayyip Erdoğan ve etrafında dolaşan silik figürler", AKP yıllardan beri bu görünümü sergiliyor. Durum böyle olunca, seçim çalışmaları ve kirli propaganda nutuklarının neredeyse tümü Tayyip Erdoğan tarafından atılıyor. Etrafındaki "silik figürler" ise saraydan aldıkları emirlere göre icraatlar yapıyor, meclisin noterlik işlevini yerine getirmesini sağlıyorlar. Yerel seçimlerin ülke gündemini kaplamaya başladığı bu süreçte "reis" ve "silik" müritleri bir kez daha ortalıkta dolaşmaya başladılar. Ülke, başrolünü Tayyip Erdoğan'ın oynadığı o pespaye filmi birkez daha izlemek zorunda bırakılacak.

31 Mart yerel seçimleri için sahaya inen AKP şefi, kulak tırmalayan nutuklarına başladı. Bu süreçte silik figürlere tali sahnelerde roller veriliyor. Ancak reisleri her zaman sahnedeki büyük alanı işgal ediyor. Nitekim her biri öbüründen tiksinti verici nutuklar serisini seçimlere iki ay kala başlattılar.

Sermaye sınıfı ile emperyalistlerin Türkiye'ye reva gördüğü dinci-faşist rejim, 22 yıldır işbaşındadır. Dolayısıyla rejim pespayelik konusunda dibe vurmakla kalmıyor, tehdit ve şantaj konusunda da hiç olmadığı kadar pervasız, hiç olmadığı kadar pişkin bir üslup kullanacağını daha ilk adımda gösteriyor.

ÖLÜME TERK ETTİKLERİ DEPREMZEDELERDEN TEHDİTLE OY İSTEDİLER

Maraş merkezli depremlerin yıldönümünde utanıp sıkılmadan Antakya'ya giden AKP şefi, yerel seçimlerde izleyecekleri politikayı orada ilan etti. Hem kullandığı üslup hem bunu Antakya'da yapması, rejime egemen olan zorba zihniyeti tüm iğrençliği ile gözler önüne serdi. 22 yıldır işbaşında olan zorbaların ne kadar küstahlaşabileceğini göstermesi açısından Erdoğan'ın 6 Şubat'ta Antakya'da sarf ettiği şu sözleri çarpıcıdır:

"Merkezi yönetimle yerel yönetim el ele vermezse, dayanışma halinde olmazsa o şehre herhangi bir şey gelmez. Hatay'a geldi mi? Şu anda Hatay garip kaldı."

Maraş merkezli depremlerin en büyük yıkımı Antakya ve Defne ilçelerinde yaşandı. AKP şefi bu sözleri enkazın üzerinde yaptığı konuşmada söylüyor. Bilim insanlarının uyarılarına rağmen

deprem riskine karşı bir önlem almadılar. Depremden sonraki ilk üç gün muktedir devleti ortalıkta görünmedi. Depremin birinci yıldönümünde ise "Hatay'a hizmet geldi mi? Şu anda Hatay garip kaldı" sözlerini sarf ediyorlar.

"Bir yıldır size hiçbir hizmet yapmadık. Bize oy vermezseniz bundan sonra da yapmayacağız" mesajını veren Tayyip Erdoğan, seçimlerde oy talep etme şeklinin değiştiğini de ilan etmiş oldu. Artık sahte vaatler bile koşula bağlanıyor: "Hizmet mi almak istiyorsunuz? Zorbalara biat edin, AKP'ye oy verin!"

Kokuşmuş saray rejimi, "büyük şef" tarafından söylenen o sözlerle yerel seçimler politikasının mahiyetini açıkladı. Vurgulamak gerekiyor ki, ne Antakya'da sergilenen küstahlık bir tesadüf ne o tehdit ve şantaj içeren sözler rasgele söylendi. Bu, mafyatik rejimin seçimlere hazırlık sürecinde kullanacağı üslubun birinci elden ilanidir.

"Tek adam rejiminde hizmet almak istiyorsanız, AKP'nin adaylarına oy verin. Aksi halde hizmet değil havanızı alırsınız" üslubuyla seçim propagandası yapılması, o çirkin suratlara takılan maskenin sökülüp atılması anlamına da geliyor. Zira ayrımcılık "fitratlarının" esasını oluştursa da geçmişte oy isterken farklı bir üslup kullanırlardı. Görüldüğü kadarıyla, artık sahtekarlık bağlamında bile olsa "herkese eşit mesafede durma" görüntüsü vermeyi yük sayıyorlar. Yeni "jargonları" açık bir şekilde tehdide ve şantaja dayanıyor.

Tayyip Erdoğan'ın Antakya'da yaptığı konuşmaya tepki gösterilmesi üzerine birtakım laflar geveleyip "tehdit etmedim" demesi, sıkışınca edilen riyakarca sözlerden başka bir anlam taşıyor. Zira "büyük şef" gibi silik figürler de o lafları tekrarlamaya başladılar.

KONYA VE ORDU'DA ŞANTAJA DEVAM

Erdoğan'ın izinden giden AKP'nin Konya Akşehir Belediye Başkan Adayı Yusuf Kahraman, seçim propagandası kapsamında yaptığı konuşmada din bezirganlarının zihniyetini şu sözlerle ortaya koydu:

"Siyaset herkese hizmet edecek ama kendine destek verenlere, iktidar yapanlara da daha fazla hizmet edecek. Bu bizim şiarımız, kim ne derse desin. Bizimle beraber yürüyen insanları ayırırız, ayrıca-

lık gösteririz."

"Bu bizim şiarımız, kim ne derse desin" diyecek kadar kedinden emin konuşan bu AKP'li, saray rejiminin "seçim şiarını" ilan ediyor. Bu küstahlığın temel nedeni rejimi zorlayan toplumsal bir muhalefetin olmaması ise, bir diğeri de 22 yıllık iktidarın yarattığı yozlaşmanın derinliğidir.

Yusuf Kahraman'a aynı üslupla "pas veren" yine Tayyip Erdoğan oldu. 16 Şubat Cuma günü Ordu'da nutuk atan Erdoğan'ın sarf ettiği sözler, AKP şefi ve müritlerinin "tehdit, şantaj, vaat" bula-macından imal edilmiş bir propaganda yöntemi izleme kararı aldıklarını şüpheye yer bırakmayacak şekilde gözler önüne sermektedir:

"Biz merkezi yönetim miyiz? Burada cumhurbaşkanı şu anda AK Partili Erdoğan. Yerel seçimde AK Partili büyükşehir olduğu zaman artık Ordu'nun kılına zarar gelmez... Biz varsak doğalgaz var, biz yoksak doğalgaz yok."

Antakya'da startı verilen bu tiksinti verici tehdit ve şantaj üslubu, dinci-faşist rejimin 31 Mart yerel seçimlerine hazırlığının bu temelde olacağına işaret ediyor. Bu kadar küstahlık en zorba rejimlerde bile kolay görülen birşey değil. İşlediği bunca suçun hesabı sorulamadığı için bu kadar pervasızlaşan kokuşmuş rejim artık ne küstahlıkta ne pişkinlikte sınırlanıyor.

İş sinik düzen muhalefeti ya da kokuşmuş rejimin kurumlarına umut bağlayan reformist sol muhalefete kaldığı sürece bu gidişatın değişmesi olası görünmediği gibi, daha vahim bir hal alma ihtimali de yüksektir. Bu gidişat ancak kitlelerin fiili-meşru mücadelesiyle durdurulabilir. Devrimci ve ilerici güçlerin, dinci-faşist rejime karşı mücadelede samimi olanların, hepsinden de önemlisi işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin bu küstah temsilcilerine karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmesi çıkış yolunu açabilecek tek seçenektir.

“Bayram ikramiyesi” adı altında sadaka!

Milyonlar açlığa mahkum ediliyor!

Emeklilere bayram ikramiyesinin 3 bin lira olmasını öngören yasa maddesi Meclis Adalet Komisyonu’nda kabul edildi. Kısa süre içerisinde AKP-MHP oylarıyla kabul edilip Meclis’ten de geçecek. Önce asgari ücret artışında, sonrasında emekli aylığı artışında, şimdi de bayram ikramiyesi miktarında bir kez daha gördük ki, sermayeye gelince bütçe olanaklarını sonuna kadar cömertçe açan saray rejimi, emekçilere ve emeklilere gelince milyonları açlığa mahkum eden insafsız tutumundan vazgeçmiyor.

Yoksulluk sınırının ancak üçte biri kadar olan asgari ücret daha emekçilerin eline geçmeden gelen zamlarla eridi. Emekli maaşlarına yapılan zamlar da emeklilerin açlık sınırının altında bir hayata mahkum etti. Asgari emekli aylığı 10 bin lirada tutulurken, Cumhurbaşkanı Erdoğan alay edercesine 2024’ü “emekliler yılı” olarak ilan ettiklerini söylüyor.

Emekli aylıklarındaki erime asgari ücretteki erimeden de fazla. 2001 krizinin etkisi altındaki 2002 yılında bile asgari emekli aylığı asgari ücretin 1.5 katıydı.

Şimdi en düşük emekli aylığı asgari ücretin ancak yüzde 59’u kadar. 2002 yılındaki asgari ücret-en düşük emekli aylığı dengesinde bile bugün en düşük emekli aylığının 25 bin liranın üstünde olması gerekirdi.

Saray rejimi bayram ikramiyesinde de aynı tutumunu sürdürüyor. 3 bin liralık sadaka gibi sözde ikramiye ile emeklilerin hiçbir ihtiyacını karşılaması mümkün değil.

TÜİK’in enflasyon hesabına göre bile 2018 Ramazan Bayramı’ndaki bin liralık

ikramiyenin o gün alabileceği miktarda makarnayı 2024 Ramazan Bayramı’nda da alabilmesi için ikramiyenin 9 bin lira olması gerekirdi. Bayram ikramiyesinin 2018 ile aynı miktarda et alabilmek için ikramiyenin 9 bin 250 TL, aynı miktarda süt alabilmesi için 9 bin 750 TL olması gerekirdi. 2018 yılında ilk başladığında bin TL olan bayram ikramiyesi, o zamanın asgari ücretinin yüzde 68’i kadardı. 2024 ikramiyesi asgari ücretin yüzde 18’inden az.

Sosyal Güvenlik Kurumu’nun (SGK)

son rakamlarına göre, SGK’dan aylık alanların sayısı 15 milyon 934 bin kişi. Aileleri de hesaba katıldığında emekli aylıkları ve bayram ikramiyesiyle Saray rejiminin açlığa mahkum ettiği nüfus, 30 milyonu buluyor.

Milyonlarca emekçi ve emekliye gelince bütçede imkan olmadığını söyleyen saray yönetimi, iş bir avuç sermayedara gelince bütçe musluklarını bütün cömertliğiyle sonuna kadar açıyor. Peş peşe gelen zamlar ve vergi artışlarıyla emekçilerin boğazını sıkarken, sermaye sınıfının vermesi gereken vergiler affediliyor.

2024 bütçesinde sermaye sınıfından vergi muafiyetleriyle alınmasından vazgeçilen vergi miktarı tam 2 trilyon 210 milyar TL. Sarayın müteahhit çetesine şehir hastaneleri, köprüler, otoyollar için verilen garantiler için bütçeye konan ödenek 162 milyar 435 milyon TL. Bu miktarın kur artışı ile bunun çok üzerine çıkacağı da bugünden belli. Kur korumalı mevduat uygulaması ile rantıye sınıfına 2023 yılında akıtılan kaynağın ise 200 milyar lirayı geçtiği hesaplanıyor.

Torba yasa yeni iliç'lere davetiye çıkartıyor!

29 Ocak’ta Meclis’e gelen yeni maden kanunu teklifi iliç’te yaşanan katliamın ardından 14 Şubat’a ertelenmişti. Anadolu Ajansı, teklifin tekrar görüşüleceğini duyurduğu 18 Şubat tarihli haberinde şu ifadelerle yer verdi: “Sağlık alanında çeşitli düzenlemeleri kapsayan teklifin görüşmelerinin tamamlanmasının ardından Genel Kurul, Maden Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi’ni ele alacak.”

TBMM Genel Kurulu’nda görüşülmesi planlanan kanun 26 Ocak’ta Meclis’e sunuldu, 5 Şubat’ta rapor hazırlandı. İliç’te yaşanan katliamın ardından geri çekildi, şimdi ise iktidar tarafından yeniden gündeme getirildi.

“SİPARİŞ NİTELİKLİ MADDELER İÇERİYOR”

Yeni torba yasa değişiklikleri teklifin de neler var?

AKP milletvekilleri imzasıyla TBMM’ye getirilen ve yedi ayrı kanunda

değişiklik içeren yeni torba kanun için Çiğdem Toker 31 Ocak’ta yazdığı makalede şöyle demişti: “Enerji alanında sektör oyuncularını için hazırlanmış ‘sipariş’ nitelikli maddeler içeriyor.”

Torba yasa kapsamında Maden Kanunu, Kıyı Kanunu, Doğalgaz Piyasası Kanunu, Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Elektrik Enerjisi Üretimi Amaçlı Kullanımına İlişkin Kanun, Enerji Verimliliği Kanunu, Elektrik Piyasası Kanunu, Nükleer Düzenleme Kanunu’nda değişiklikler yapılacak.

Düzenlemede deniz üstünde yapılacak enerji tesislerinin sadece deniz değil göl, ırmak vb. su kaynaklarını da kapsayacak şekilde genişletileceği belirtiliyor.

Doğal ve suni göllerde, baraj göllerinde imar planı yapmadan enerji üretim tesisleri yapılabilmesinin önü açılıyor.

Sıvılaştırılmış doğalgaz depolama tesisleri konusunda yeni yapılacak tesisler ile kapasite artışında, EPDK bakanlığın görüşünü alarak sisteme erişim hüküm-

lerinden muaf tutulabilecek.

Ayrıca, doğalgaz depolaması faaliyetinde bulunan şirketlerin uyması gereken koşullar ve kurallara istisna getiriliyor.

MADEN TEKELLERİNE DİZGİNSİZ SÖMÜRÜ CENNETİ

“Maden Kanunu’nda Değişiklik Teklifi”, enerji alanında sermayenin maden talanını kolaylaştıracak düzenlemeleri de içeriyor. Maden tekelleri için dizginsiz sömürü vaadi sunulan önerilere göre “Ulusal Maden Kaynak ve Rezerv Raporlama Komisyonu” (UMREK) koduna göre rapor hazırlama zorunluluğunun kaldırılması hedefleniyor. Yasal düzenlemeye “UMREK koduna göre rapor hazırlama şartı aranmaksızın MTA tarafından hazırlanan raporlar ile” ifadesi eklendi. Bu düzenleme ile kaçak madenlerin önü açılırken, zaten sınırlı derece de yapılan denetimin ise önü kesilmek isteniyor.

Maden işletmek için rapor istemeyerek, kapitalistlere teşvik ve kaynak veri-

lererek lisanssız üretime göz yumulacak. Maden sahibi kapitalistlerin “ayak bağı” saydıkları yasal mevzuatların temizlenmesi süreci işçiler için dizginsiz sömürü anlamına gelecektir. Zaten alabildiğine yaygın olan iş cinayetleri bu düzenleme ile daha da artacaktır.

İliç’te yaşanan çevre ve işçi katliamıyla bir kez daha açığa çıkan cehennem koşullarının torba yasayla yasallaşması hedefleniyor. Düzenlemelere göre “yasa teklifi”, bu alanlardaki uluslararası ve “yerli” sermayenin talanına resmi kılf işlevi görecek. Torba yasadaki talanın üstü “Yeşil dönüşüm”, “Büyüme”, “İstihdam”, “Yenilenebilir enerji” gibi süslü laflarla örtülmek isteniyor. Torba yasa, “yeni iliçlere davetiye çıkaran” saray rejiminin bir hamlesi olarak okunabilir.

İliç’te yaşanan katliam ve yeni torba yasa düzenlemesi bir kez daha göstermiştir ki, madenlerde yaşanan iş cinayetleri, ucuz emek sömürüsü ve çevre katliamının dolaysız sorumlusu AKP-MHP iktidarıdır. Bu kokuşmuş iktidar, işlediği suçların hesabı sorulamadığı için, bunlara yenilerini ekleyecek yasal düzenlemeler yapacak kadar pervasızlaşabiliyor.

Rejimin dolu dizgin yoksullaştırma saldırısı

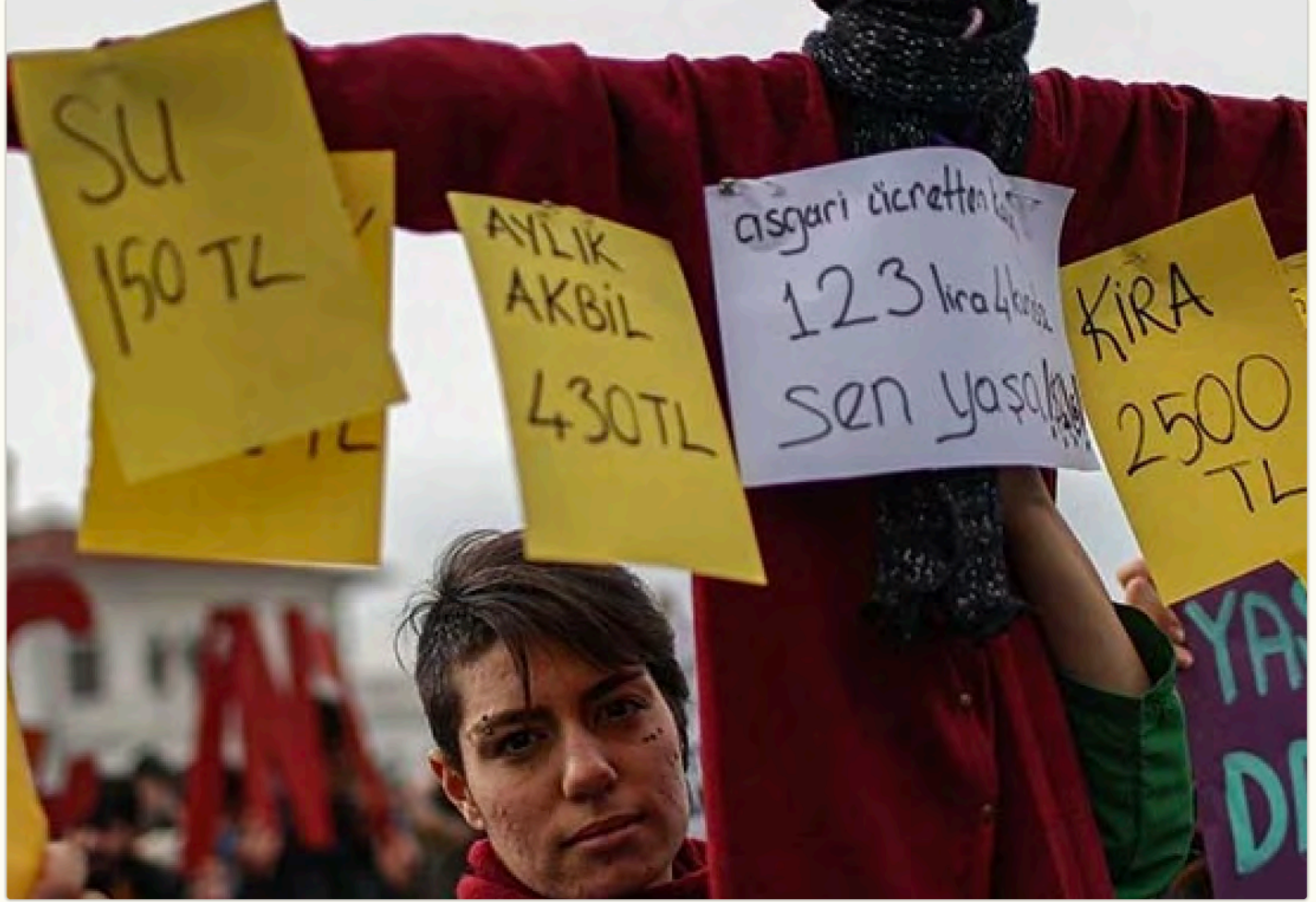
Yılın ilk enflasyon rakamları açıklandı. Gerici-faşist iktidarın icraatlarını onaylama kurumu olarak işlev gören TÜİK'in verilerine göre enflasyon oranları Ocak'ta aylık yüzde 6,70, yıllık ise 64,86 olarak gerçekleşti. Böylece TÜİK'e göre bile Ocak'ta yıllık enflasyonda 14 ayın, aylık enflasyonda ise beş ayın zirvesi görüldü. Bağımsız akademisyenlerin oluşturduğu ENAG ise, Ocak'ta aylık enflasyonu yüzde 9,38, yıllık enflasyonu yüzde 129,11 olarak hesapladı.

TÜİK verilerinin emekçiler başta olmak üzere kimse için bir inandırıcılığı bulunmuyor. Nitekim TÜİK'in kendisi geçtiğimiz ay enflasyonu açıkladığında "hissedilenin" açıklanan orandan 2 kat fazla olduğunu itiraf etmişti. TÜİK, aralık ayı enflasyonunu yüzde 64,7 olarak açıklarken, kurum içi toplantıda "hissedilen" enflasyonun yüzde 129,4 olduğunu itiraf etmişti. Bu itirafı yapan TÜİK şefleri, saray rejiminin elinde pespaye bir aparatın başka bir şey olmadıkları gerçeğini de birkez daha teyit etmiş oldular.

Ekonomide ister "rasyonel politikalar" ister "Nas politikası" uygulansın emekçiler için sonuç değişmiyor: Her geçen gün ekonomik saldırılar artıyor, yoksulluk derinleşiyor. TÜİK ile ENAG verileri arasındaki uçurumun bu kadar derinleşmesi, AKP-MHP rejiminin emekçileri içine ittiği yoksulluğun vahim boyutlara ulaştığını gözler önüne seriyor. Gerçek enflasyon oranının ENAG tarafından hesaplandığını herkes biliyor. Saray rejiminin aparatı TÜİK'in şefleri başta olmak üzere...

SEÇİM VAATLERİNİN FATURASI

Gerici-faşist iktidarın bekası için kritik bir dönem sayılan Mayıs seçimleri öncesi bol keseden vaatler verildi. Elektrik faturalarına görece düşük zam yapılacağı, doğalgaz "desteği" verileceği, sosyal yardımların artacağı, ikramiyeler ve rüşvetler dağıtılacağı yalanları ortalığı sardı. Yaşanan hayat pahalılığının ateşi karşısında bir damla su bile olamayan bu vaatler, gerici faşist iktidarın seçim propagandasıydı. Mayıs seçimlerini hile-hurda ve emperyalistlerin desteği ile atlatan iktidar, haziran ayından itibaren faiz artışları, emekçilere fahiş vergi zamları, temel tüketim maddelerine yeni zamlarla ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına hız verdi.

Şimdi ise yerel seçimler yaklaşıyor. Adeta rant pazarını andıran yerel seçimler süreci iktidar için önem taşıyor. Yerel seçimler uzun yıllardan beri genel seçim havasında geçiyor ve yerel yönetimlerin boyunu aşan vaatler ve propagandalarla emekçilerin zihinleri bulandırılıyor.

55 milyon dolarlık "uzay turizmi" seferini seçim öncesine denk getiren AKP-MHP rejimi siyasi şov yapmaya çalıştı. "Halk aç olabilir ama uzay turizmi çağını başlattık" demeye gelen pespaye bir seremoniden medet umdular. İktidarın siyasi şovları için kamu kaynaklarını hoyratça kullanmasının elbette bir faturası olacak ve kabarmış haliyle seçim sonrası emekçilere kesilecektir. Bunun sinyalleri yakın zamanda Ankara'da simit zamlarının geri çekilmesi örneğinde görüldü. Ankara Pideciler ve Simitçiler Odası Başkanı Savaş Delibaş, simit fiyatını valilik onayı ile 15 liraya çıkardıklarını açıkladı. Ancak ardından Ticaret Bakanlığı'ndan kendilerine talimat geldiğini açıklayan Delibaş, "Ticaret Bakanlığı'nın talimatı ile zammı geri aldık. Haftaya 12,5 TL ya-

pacağız ve 31 Mart seçimleri sonrası da ayarlama olacak" dedi. Pespayelik öyle bir noktaya varmış ki, atk sahtekarlığı açıktan yapıyorlar.

Bir başka düzenleme de kredi kartları ile ilgili. Borcu borçla kapatarak yaşama-ya çalışan emekçilerin kredi kartı kullanımını arttı. Son verilere göre kredi kartı harcamaları enflasyonun çok üzerinde artarak yıllık bazda iki buçuk kat yükseldi. Merkez Bankası ve Maliye Bakanlığı ise 31 Mart'taki yerel seçimlerin ardından kart kullanımını sınırlandıracak "tedbirler" alınacağını şimdiden söylüyor. Emekçileri kredi kartı kullanımına mecbur bırakan koşulları yaratanlar, "seçimler bir geçişin, kart kullanımını sınırlamanın çaresine bakacağız" diye pişkin pişkin açıklamalar yapıyor.

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN SEÇİMİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ YÜKSELTMEK ÖLÜMLÜDÜR!

Gerici-faşist iktidar peş peşe gerçekleşen iki seçim dönemi içinde işsizliği,

TL'nin değer kaybını, enflasyonu türlü oyunlarla kontrol altında tutmaya çalışıyor. Buna rağmen emekçilere dayatılan sefalet sürekli derinleşiyor. Seçimlerden sonra ise iktidarın saldırganlığını dizginlemesi için bir neden kalmayacağı için gemi aziya alacaktır.

İktidarın ekonomi sözcüleri ile sermayenin hizmetindeki ekonomistler dahi, 31 Mart sonrasında uygulanacak pervasız bir planın hazır olduğunu dile getiriyorlar. Yani emekçileri daha derin bir sefalete itecek, kolluk kuvvetlerini hak arayanların üzerine daha azgın bir şekilde sürecekler. Bunun işaretlerini şimdiden görüyoruz. Hak arama mücadelesi veren işçiler sık sık polisin/jandarmanın saldırılarına maruz kalıyor. Görüldüğü üzere sermayenin vurucu gücü olan AKP-MHP rejimi emekçileri bir ikileme karşı kaşıya bırakıyor: Ya derin bir sefalete katlanıp onur kırıcı bir yaşama razı olmak ya da örgütlü mücadeleyi yükselterek haklarını, özgürlüklerini ve onurlarını savunmak...

Emekçilerin sefaleti derinleştikçe rejim din istismarını arttırıyor

Gerici-faşist rejimin başı Tayyip Erdoğan kabine toplantısı sonrası yaptığı açıklamada şu sözleri sarf etti:

“Diyanet camiamız sadece din hizmetlerinin verilmesinde değil, asımın neslinin yetiştirilmesinde de önemli sorumluluklar üstleniyor. Çocuklarımızın ve gençlerimizin ruh, beden ve gönül sağlığına yönelik tehditlerin arttığı günümüzde ‘hademe-i hayrat’ olan din görevlilerimizden daha fazla gayret bekliyoruz. Diyanet Akademisi’nin de hizmete girmesiyle eğitim imkânları genişleyen din görevlilerimizin, önümüzdeki dönemde ilim, irşat, tebliğ ve temsil görevlerini en güzel şekilde yerine getireceklerine yürekten inanıyorum.”

Diyanet’in eğitim alanındaki faaliyetlerinin genişletilmesinin ifadesi olan bu açıklama, uzun yıllar boyunca gerici-faşist ideolojiyi eğitim alanına hâkim kılma saldırısının vardığı boyutu gösteriyor.

Emperyalistler ve büyük sermaye tarafından işbaşına getirilen ve orada tutulan AKP iktidarı, 2002’den bu yana özellikle eğitim alanında gerici-faşist uygulamaları adım adım çocuklara ve topluma dayattı. Bunu bazen “demokratik”, “özgürlükçü” kisvesi altında, bazen de doğrudan tarikatlarla iş birliğini pervasızca savunarak yaptı.

Piyasanın ihtiyaçları ve dini referanslar esas alınarak büyük bir yıkıma uğrattılan eğitim alanına son darbe ÇEDES projesi ile indirildi. ÇEDES projesi kılıfıyla MEB ile Diyanet’in, dolayısıyla tarikatların bağlı bulunduğu vakıf ve cemaatlerin işbirliğinin önünde hiçbir yasal engel kalmadı.

Eğitim alanında yapılan değişimler, doğrudan işçi ve emekçi çocuklarını hedef alan fütursuz bir saldırdır. Burjuvazinin “laik” ya da görece “iyi halli” kesimleri, çocuklarını dinci-gerici uygulamaların henüz devlet okulları kadar baskın olmadığı özel okullara göndererek bu saldırıdan bir miktar koruyabiliyorlar.

Öte yandan sefaletin derinleşmesi ile eğitimde ve toplumun birçok alanında gerici-faşist uygulamaların artması arasında doğrudan bir ilişki var. Sermayenin sefil çıkarları için AKP-MHP rejimi tarafından geliştirilen politikaların uygulanması ancak emekçilerin öfkesinin kontrol altında tutulmasıyla mümkün olabilmektedir. Din istismarı tam da bu noktada

AKP iktidarı, 2002’den bu yana özellikle eğitim alanında gerici-faşist uygulamaları adım adım çocuklara ve topluma dayattı. Bunu bazen “demokratik”, “özgürlükçü” kisvesi altında, bazen de doğrudan tarikatlarla iş birliğini pervasızca savunarak yaptı.

devreye giriyor. Gerici-faşist rejim hem saltanatını hem sermayenin çıkarlarını din istismarını pervasızca kullanarak koruyabiliyor. Bu sayede lükse düşkünlüğü ve devasa harcamaları ile gündemden düşmeyen kokuşmuş Diyanet’in toplumsal yaşamdaki etkinliği de günbegün arttırılmaktadır.

AKP şefi Erdoğan’ın din görevlilerinin eğitim alanındaki etkinliğinin artmasından duyduğu memnuniyeti açıkladığı gün Diyanet’in ocak ayı harcamalarının geçen yıla göre iki kat arttığı haberi yayınlandı. Diyanet sadece ocak ayında yaptığı 10 milyar TL harcama ile birçok kamu kurumunu fersah fersah geride bıraktı. Öte yandan, toplumun büyük çoğunluğu sefalete mahkum edilmişken utanmadan ahiret üzerine laflar eden Diyanetin ödenek üstü fahiş harcamaları da tepki çekiyor. Zira bu yozlaşmış ku-

rumun sadece 2023 yılında 11,8 milyar TL’lik ödenek üstü harcama yaptığı ortaya çıktı. Yine geçtiğimiz günlerde Diyanet’ten kalabalık bir kafilenin, “Diyanet vakıflarının genel kurulları” gerekçesiyle İskandinav ülkelerine turistik bir gezi düzenlediği ortaya çıktı. BirGün’de yer alan habere göre, tepki çekeceği bilindiği için saklanan geziden fotoğraf dahi paylaşılmadı. Bir haftalık gezinin tüm masrafı halkın sırtından toplanan vergilerden oluşan Diyanet bütçesinden karşılandı.

Emekçilerin mahkûm edildikleri sefalet koşulları göz önüne alındığında Diyanetin lüks ve şatafat bataklığında yüzerek yaptığı harcamaların büyüklüğü daha net görülebiliyor. Açlık sınırının 15 bin, yoksulluk sınırının 49 bin TL olduğu koşullarda emekçiler 17 bin TL asgari ücretle yaşam savaşı veriyor. Lüks geziler, toplantılar, yemekler organize eden Diyanet dev bütçesi ve donatıldığı sınırsız yetkilerle emekçilerin sefalet koşullarına

rıza göstermesi için utanmadan “ilahi vazalar” terennüm ediyor.

Toplumsal yaşama yönelik gerici-faşist uygulamalar AKP ile başlamadığı gibi AKP ile de sona ermeyecektir. Türkiye burjuvazisi iktidara geldiği günden bu yana bekasının sürekliliği için farklı hükümetler ve siyasi partiler çehresinde din istismarını daima kullanmıştır. Ancak AKP-MHP rejimi öncekilerden çok daha pervasızdır. Zira, çirkef içine battıkça din istismarına daha çok ihtiyaç duyuyor. Dolayısıyla dinsel gericiliğe karşı laiklik mücadelesi bu saldırıların hedefinde olan işçi ve emekçilerin omuzlarındadır. Bu mücadele hem çocuklarını bu karanlık zihniyetin kuşatmasından kurtarmak hem din kisvesine bürünüp sefalet dayatan kokuşmuş rejimden hesap sorabilmek için hayati önem taşımaktadır.

Sermayenin sadık hizmetçisi: AKP-MHP iktidarı

DiSK-AR, “2020-2023 yılları arasında emek araştırmaları” başlıklı bir çalışma yayınladı. 2020 ile 2023 yılları arasında “asgari ücret, gelir dağılımı ve bölüşümü, İşsizlik Sigortası Fonu, iş güvenliği, sendikalaşma, vergi, emeklilerin durumu, enflasyon, işsizlik, Covid-19 salgını” gibi bir dizi başlık üzerine yapılan araştırmanın sonuçları kamuoyuna sunuldu.

Ortaya çıkan veriler, yoksul emekçi yığınları ile sermaye sahipleri arasındaki gelir uçurumunun iktidar eliyle derinleştirildiğini gösteriyor. Asgari ücretin giderek temel ücret ve ülkedeki en büyük toplu iş sözleşmesi olduğu görülüyor. Bugün gelinen aşamada ise daha ocak ayı içerisinde yapılan zamlar ve artan enflasyonla asgari ücretin açlık sınırına düştüğü görülmektedir.

AKP işsizlik sorununu da giderek derinleştirdi. 2023 yılının son çeyreğinde dar tanımlı işsizliğin %9,2 civarında olduğu, geniş tanımlı işsizliğin %22,5'e yükseldiği, kadınların ise yalnızca beşte birinin kayıtlı olarak istihdama katıldığı verilerle sunuluyor. Bu, Türkiye’de çalışabilecek iş gücü oranının yaklaşık dörtte birinin işsiz olduğu, çalışan kadınların ise %80’inin kayıtsız ve güvencesiz bir şekilde çalıştırıldığı anlamına geliyor. Öte yandan, çalışan işçi nüfusunun ancak yüzde 14.8’inin sendikalı olduğu dikkat çeken bir diğer durumdur.

Çalışan işçilerden her ay kesilen vergilerle oluşturulan İşsizlik Fonu’nun sadece %22’lik kısmının işçiler tarafından kullanıldığı, %76’lık kısmının ise sermaye tarafından yağmalandığı görülüyor. AKP-MHP rejiminin kapitalistlere kıyağı sadece işçi fonlarının yağmalanmasıyla sınırlı değil elbette. İktidar vergi affı, özel teşvikler, kamu arazilerinin ranta açılması, yap-işlet-devret modeli, maden sahalarının peşkeş çekilmesi gibi birçok yol ve yöntemle sermayeye hizmette sınır tanımıyor. Öyle ki pandemi döneminde dahi yapılan gelir desteğinin %78’i AKP-MHP eliyle kapitalistlere dağıtılmıştır.

Tüm bu veriler, başında Tayyip Erdoğan’ın bulunduğu kokuşmuş rejimin ekonomik, sosyal ve siyasal politikalarının, kapitalist sınıflara hizmet etmeye göre belirlediğini net bir şekilde göstermektedir. AKP, Kasım 2002 yılında iktidara geldiği andan bugüne dek sermayeye hizmette kusur etmedi. Aksine, kimi za-

man emekçilere düşmanlığını pervasızca ilan edecek noktaya kadar vardırı. Erdoğan’ın, “Bizimle beraber grev denilen olaylar ortadan kalktı. Sen bir defa siyasetçi olarak grev denilen olayları kaldıracaksın... Grevsiz toplum meydana getirdik” gibi küstahça açıklamaları ilk akla gelen örneklerdir.

Ağırlaşan ekonomik ve siyasal kriz toplumsal sorunların boyutunu da genişletiyor. Açlık, yoksulluk ve sefalet, iktidarın emekçilere dayattığı “olağan politika” haline dönüştü. Düşük ücretler, yüksek enflasyon, hayat pahalılığı, kötü yaşam koşulları gibi birbirini besleyen olgular krizin toplumsal boyutlarının hem genişliğini hem derinliğini gözler önüne seriyor.

Erdoğan’ın mevcut kapitalist politik ekonomiyi bile alt-üst eden, “krize müdahale ve ‘şahsi’ ekonomi politikaları” döviz kurlarının sürekli ve istikrarlı bir şekilde yükselmesine sebep olan ana etkenlerden biriydi. Fakat Erdoğan, tüm bu ekonomik ve politik tutarsızlıklarını, her defasında “vatan, millet, Sakarya, terörle mücadele, FETÖ, dış güçler” gibi ilgisiz nedenlere dayandırıp kaba riyakarlıklarla işi götürebildi. Kokuşmuş rejime karşı

toplumsal bir mücadelenin gelişmemiş olması, ona istediği gibi at oynatma fırsatı sağlıyor.

Son seçimler üzerinden bakıldığında, hala belli bir toplumsal desteğe sahip olması, sahte söylemlerin, tiksinti verici yalanların toplumun belli bir kesiminde alıcı bulabildiğini gösteriyor. İktidara geldiği andan itibaren gerek ekonomik gerekse siyasi politikalarına bakıldığında, AKP’nin vahşi neo-liberal politikaları pervasızca uyguladığı, sermaye sınıfına geniş imtiyazlar tanıdığı, işçi ve emekçi yığınları ise sefalete sürüklendiği bariz bir şekilde görülüyor.

Sermaye iktidarının saldırıları bu kadar derinleşmişken işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyi yazık ki bu iktidar döneminde zayıflatıldı. Milyonlarca işçi-emekçi asgari ücretle çalışmak zorunda bırakılıyor. Fakat gelinen aşamada asgari ücret açlık sınırının da altına düşürüldü. Öte yandan ekonomik kriz, yüksek enflasyon, hayat pahalılığı, düşük ücretler, kötü ve güvencesiz çalışma koşulları, örgütsüzlük ve sendikasızlık, iş kazaları ve cinayetleri, taciz, mobbing vb. gibi sorunlar giderek daha da ağırlaşmaktadır.

Kapitalist ekonomi artı-değer sömü-

rüsü üzerine kuruludur. Üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran kapitalist sınıf, toplumsal emeğin büyük bir kısmına el koyar ve kendine alır. AKP-MHP iktidarı da böyle bir düzenin en sadık hizmetçisi ve pervasız uygulayıcısıdır. Bu gerçeklik AKP ve onun türevi partilerin işçi ve emekçiler için ne anlam ifade ettiğini göstermektedir.

Milyonlarca işçinin ve emekçinin tüm bu saldırılara karşı yapması gereken şey sıkı bir yumruk gibi örgütlenmektir. Gelinen aşamada hem sermaye cephesine hem de onun siyasal aparatı olan saray rejimine karşı emekçilerin cephesini güçlendirmek, sınıfın örgütlü birliğini kurarak mücadeleyi yükseltmek hayati bir önem taşıyor.

Bugün siyasal partiler seçimler vasıtasıyla bir dizi vaat ve senaryolarla milyonların karşısına çıkarak “şunu yapacağız”, “bunu yapacağız” diyorlar. Oysa ki yaptıkları tek şey sermayeye hizmet etmek, işçilere ve emekçilere ise sefalet dayatmak oluyor. İşçi sınıfı bunu kavramalı, bilinç ve örgütlülüğünü güçlendirmelidir. Bununla birlikte topyekun saldırılara karşı topyekun mücadele vermeli, gerçek çözümün örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini göz ardı etmemelidir.

Filistin sorunu, emperyalizm ve AKP

Filistin 1948 yılından beri İsrail devletinin işgali altındadır. O tarihten bugüne İsrail, Filistin'e yönelik gerçekleştirdiği saldırılarda hiçbir yasa, hukuk, kural tanımadan her türlü insanlık suçlarını aleni bir şekilde işlemekten çekinmedi. Öyle ki Filistin halkına yönelik bu pervasızca saldırılarını halen en barbarca yöntemlerle sürdürmeye devam ediyor.

Siyonist saldırganlığın yeni aşaması olan Gazze'nin işgali tüm şiddeti ile sürüyor. İki milyon iki yüz bin kişinin yaşadığı Gazze şeridine yönelik hava ve kara operasyonları düzenleniyor. Başta hastane ve okullar olmak üzere, özellikle sivil altyapılar sürekli bir şekilde bombalanıyor. İsrail bu saldırılarla Gazze'de yaşayan insanların yaşam alanlarını ortadan kaldırarak o bölgeden sürgün etmek, yani etnik temizlik yapmak istiyor.

İsrail'in Gazze'ye yönelik başlattığı imha savaşına karşı, Türkiye'de ve dünyada anlamlı eylemler ve tepkiler gelişti. Emperyalist devletler ve onların güdümlündeki kukla devletlerin tam desteğini alan İsrail'in fütursuzca devam ettirdiği soykırım savaşına karşı gerçek tepkiler yine işçiler, emekçiler ve bölge halklarından geldi. ABD ve Avrupa başta olmak üzere bir dizi ülkede işçiler ve geniş emekçi yığınlar Filistin halkına destek eylemleri yaptı, ırkçı-Siyonist rejimin vahşi saldırganlığını protesto etti. Kukla bölge devletleri ise gürültülü mitingler ve hamasi nutuklar dışında hiçbir şey yapmadı.

İngiltere, Almanya, Fransa, Belçika gibi emperyalist ülkelerde tüm yasak ve tutuklamalara rağmen kitleler sokaklara çıktı. Silah sanayisine yönelik grev, blokaj, sokak yürüyüşleri, miting vb. bir dizi eylemler gerçekleştirildi. Öte yandan, İtalya'da liman işçileri iş durdurarak İsrail'e silah ve mühimmat sevkiyatını önleme eylemi yaptılar. Keza Kanada da İsrail'e silah sevkiyatı yapan şirketin önünde protestolar yapıldı. Türkiye'de devrimci-ilerici kurumların örgütlediği pek çok eylem gerçekleştirildi. İsrail'e sevkiyatın yapıldığı Ambarlı limanında iktidarın iki yüzlü politikaları teşhir edildi. Bu ve benzeri direnişler ve sokak eylemleri dünyanın pek çok ülkesinde yapıldı. Bazı ülkelerde halen de devam ediyor.

İsrail ile kurulduğu günden beri iyi

ilişkiler geliştiren Türk devleti, Siyonist rejimi Birleşmiş Milletler'de de ilk tanıyan Müslüman ülke oldu. Siyonistlerle kurulan bu ilişkilerin ekonomik, ticari, siyasi, askeri ayaklarını en geniş sınırlara ulaştıran ise AKP iktidarı oldu. AKP şefi Tayyip Erdoğan iktidara geldiği günden itibaren Filistin sorunu üzerinden ikiyüzlü ve faydacı bir politika izledi.

2009 yılında Davos'ta yapılan "one minute" şovu, dönemin İsrail başbakanı Şimon Peres'e "siz öldürmeyi iyi bilirsiniz" diyerek gerçekleştirilmişti. Erdoğan'ın ve AKP'nin genel politikası uzun bir dönem boyunca gündemde kalan bu tartışma üzerinden ilerletildi. Medya üzerinden yapılan hamasi nutuklarla İsrail devletinin katil ve savaş suçlusunu olduğu gerçeği dile getirildi. Fakat kapalı kapılar ardında milyar dolarlık ticari anlaşmalar birbirini izledi. Bu da AKP iktidarının Filistin politikasındaki gerçek yüzünü gösteriyor: Filistin'e dair içi boş nutuklar, Siyonistlerle çok yönlü işbirliği...

Aksa Tufanı başladığından bu yana Erdoğan ve AKP, İsrail'e yönelik miting yapmak ve İsrail mallarını protesto etmek gibi göstermelik şeyler dışında hiçbir şey yapmadı. Öte yandan İsrail ile yapılan ticari anlaşmalar ve sevkiyatlar olduğu gibi devam ediyor. Son yirmi yıldan altya katlanan ticaret hacmi ile milyar

dolarlık antlaşmalar yapıldı.

İsrail'in çelik ihtiyacının %65'ini karşılayan Türkiye savaş sürecinde de çelik ihraç etmeye devam etti. MÜSİAD ve MESS üyesi olan "İçdaş" başta olmak üzere birçok demir çelik fabrikası İsrail'e çelik ihracatı yapmaya devam ediyor. AKP iktidarına yakınlığı ile bilinen Zorlu Holding'e ait olan enerji santralleri İsrail'e elektrik sağlıyor. Devletin resmi bir kurumu olan TÜİK ise yaptığı bir açıklamada İsrail'e silah göndermediklerini fakat silah parçası gönderdiklerini duyurmuştu.

İsrail ile başta çelik olmak üzere makine ve ekipmanlar, tekstil ürünleri, silah ve mühimmat aksamaları gibi ticaret mallarının ihracatına devam ediliyor. Öte yandan Azerbaycan petrolü de halen Ceyhan üzerinden İsrail'e taşınıyor. Yani Filistin halkının tepesine bomba yağdıran savaş uçaklarının, ölüm saçan tankların yakıtını dinci-gerici AKP sağlıyor. İsrail'le suç ortağı olmasına rağmen Erdoğan, iktidarı boyunca mazlum Filistin halkının mücadelesi üzerinden kirli politikalar yürüttü ve yürütmeye devam ediyor. Erdoğan gibi İsrail'i "kınayan" ya da şaşalı mitinglerden başka bir şey yapmayan kukla devletlerin tutumu da utanç vericidir.

İsrail'in soykırım suçlarına karşı uluslararası alanda en anlamlı tepkiler Güney Afrika Cumhuriyeti ile Yemen tarafından

gösterildi. Güney Afrika Cumhuriyeti İsrail'in Filistin'de işlediği soykırım suçunu Uluslararası Adalet Divanı'na taşıdı. İsrail, tarihte ilk kez soykırım suçlaması ile Adalet Divanı'nda yargılanmaya başladı. Yıllardır emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırısı altında olan Yemen ise Babülmendep boğazını İsrail'e ve İsrail'e sevkiyat yapan gemilere kapatarak ırkçı-Siyonist rejime mal taşıyan gemilerin geçişine izin vermiyor. Öte yandan, Yemen ordusu mazlum Filistin halkının yanında olacağını deklare etti. ABD-İngiliz saldırılarına rağmen geri adım atmayan Yemen Silahlı Kuvvetleri, emperyalist zorbaların saldırılarına karşılık vererek, tutumunda kararlı olduğunu da gösterdi.

Buradan da görüyoruz ki Filistin halkıyla gerçek dayanışmayı devrimci-ilerici güçler, işçiler, emekçiler ve mazlum halklar göstermektedir. Emperyalist devletler ile bölgedeki işbirlikçileri ise Filistin halkına değil soykırımcı Siyonistlere destek veriyor. Hem ticari hem askeri alanda işbirliğini sürdürerek İsrail'in suçuna ortak oluyorlar. Filistin sorununun gerçek çözümü ise, işçilerin birliği ve halkların kardeşliği temeline dayalı anti-emperyalist/anti-Siyonist mücadelenin yükseltilmesiyle mümkün olacaktır.

K. TORLAK

İstanbul'da coşkulu Greif etkinliği

Greif işgalinin 10'uncu yıl dönümü vesilesiyle Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun düzenlediği "İşgal, grev, direniş!" şiarlı etkinlik Şişli Tiyatrosu'nda gerçekleştirildi.

Etkinlik başlamadan önce sahneye "İşgal, grev, direniş!" ve salona "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" yazılı pankartlar asıldı. Salon girişine Emeğin Kurtuluşu gazetesinin standı açıldı. Greif işgaline ait fotoğraflarla oluşturulan serginin olduğu salon girişinde ayrıca Proleter Devrimci Duruş ve Yeni Dünya İçin Çağrı standı açıldı.

Etkinlik programı katılımcıların selamlanması ve devrim şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sırasında "Güneşi içenlerin türküsü" şiiri okundu.

Programın devamında yapılan konuşmada, işçi sınıfı son yıllarda eylem ve direnişlerle kimi zaman çıkışlar gerçekleştirse de yasalca-icazetçi sınırların Greif işgali ile aşıldığına dikkat çekilerek söz Greif işgalcilerine bırakıldı.

GREIF İŞGALCİLERİ: İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

Greif işçileri adına konuşan Orhan Purhan, bugünkü direnişlerin sendikal bürokrasiye takılıp kaldığına dikkat çekerek Greif'ta 44 taşerona ve kapitalist düzenin yarattığı gerici bölünmelere rağmen, devrimci sınıf bilinci ve iradesiyle güçlü bir çalışma gerçekleştirip 10 ay gibi kısa bir sürede taban örgütlülüklerini

kurduklarını vurguladı. Taban örgütlülüklerini ve işleyişini aktaran Purhan, bugün bunu başarmanın yolunun fiili-meşru mücadele hattını esas almaktan geçtiğine işaret etti. Örgütlenme çalışmalarını nasıl yürüttüklerini anlatan Purhan, gizlilik içerisinde tabandan yukarıya doğru işçi demokrasisinin işletildiği bir mücadele hattı ördüklerini belirtti. Fiili-meşru mücadele esas alınmadan ve sendikal ağalığa karşı mücadele örgütlenmeden kazanmanın olanaklı olmadığını söyledi.

Purhan'ın ardından söz alan Engin Yılgin ise, 10 yıl sonra Greif ilkelerinin DEV TEKSTİL'de ete kemiğe büründüğünü vurguladı ve örgütlenme çalışmasını "sendika bizi" diyerek yürüttüklerini belirtti.

DİSK Tekstil'in ihanetlerini hatırlatan Yılgin "Ancak işçiler sendikayı bildikleri ve taban örgütlülüğüne inandıkları için sendika bürokratlarını yeneceklerini gördüler" dedi. DİSK Tekstil bürokratlarının bugünkü konumlarını hatırlatan Yılgin son olarak şunları ifade etti:

"Biz işçinin kurtuluşu için mücadele ediyoruz. Onlar alanlara bu güvenle, bu inançla çıkamıyorlar. İşçileri bu sendikal bürokratlardan kurtarmak için Greifleri da aşan direnişler yapmalıyız."

Greif direnişçisi Uğur Acar da yaptığı konuşmada "Bizi yalnız bırakmayan tüm işçileri selamlıyoruz. Greif tek başına fabrikaya sığan bir direniş değildi. Tüm emek kurumları ve sınırları aşan bir örgütlenme çalışmasıydı" dedi.

Konuşmaların ardından Engin Yılgin "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiirini okudu.

BDSP: SINIFIN GÜNDELİK MÜCADELESİNİ SİYASAL MECRAYA ÇEKMEK ZORUNDAYIZ!

Etkinlik programının devamında söz alan BDSP temsilcisi devrimci önderliğe vurgu yaptı. BDSP temsilcisi Greif etkinliği düzenlenmekteki amacın yeni Greifler yaratmak, dersler çıkarmak, gelecek kuşaklara aktarmak olduğunu belirtti ve Greif direnişinin birçok direnişten ayrılan yanının devrimci önderlik olduğunun altı çizildi. Greif direnişinin kriterlerinin hatırlatıldığı konuşmada şunlar ifade edildi:

"Birçok yerde direnişler sürüyor. Ancak sosyal taleplerin politik siyasal bir hatta çekilmediği, devrimci müdahalelerle siyasal mecraya taşınmadığı durumlarda sendikal bürokrasi ve sermaye tarafından hızla eziliyor. Greif'tan çıkarılan en önemli ders bu. İşçi sınıfının en sıradan gündelik mücadelesini dahi siyasal-politik bir mecraya çekmek zorundayız. Sınıf devrimcileştirme için çaba harcamak zorundayız. Bu görev sınıf mücadelesine gönül vermiş, işçi sınıfının devrimci mücadelesi derdi olan tüm güçlerin en asli görevidir."

Konuşmada DİSK'in son genel kuruluna da değinilerek "DİSK'e hakim bürokratik çürümüş anlayış DİSK'in mücadeleciliğini hiç etmiştir" denildi.

Konuşmanın sonunda Türkiye işçi sınıfının kaderinin dünya işçi sınıfının kaderinden bağımsız olmadığına dikkat çekildi. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin çürümüşlüğüne vurgu yapılan konuşmada "Türkiye işçi sınıfını devrimci bir güç olarak mücadele sahnesine çıkarmak zorundayız" denildi.

İEKK: KADINLAR BU DİRENİŞE ÇOK İNANDILAR!

Etkinlik programının devamında İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) temsilcisi konuşma yaptı. İEKK temsilcisi Greif işgalinde yer alan kadınların mücadelesini aktararak "Aile baskısı, devlet, patron, taşeron patronlarının baskısı, saldırıları hepsine göğüs gererek sonuna kadar direndiler. Kendi deyimleriyle kadınlar bu direnişe çok inandılar" dedi. Konuşmada Greif işgalinde kadın işçilerin yerini şu ifadelerle aktardı:

"Greif'te kadın işçiler devrimci öncü işçilerin öncülüğünde gerçek işçi demokrasisini hayata geçirip, söz-yetki-karar hakkı işçilere bakışı ile örgütlenen bu direnişte sadece katılımcı olmanın ötesine geçtiler. Kurulan kadın işçi komisyonu bunda önemli bir rol oynadı. Kadınların öz güvenlerinin gelişmesini, kadın ve erkek işçiler arasında hakim olan ataerkil önyargıların ve davranış biçimlerinin yıkılmasını sağladı. Kadın işçiler direnişin seyri için kafa yordular, öneriler getirdiler. Direnişin seyri açısından köprü kesme eylemi gibi en kritik eylemleri önerdiler, bu eylemlerde en önde yerlerini aldılar. Fabrika komitesinden bölüm komitelerine tüm karar alma mekanizmalarında bulundular."

İEKK konuşmasında, sermayenin saldırılarının en ağır faturasının kadınlara kesildiğine dikkat çekilerek kadınların dünyanın her yerinde mücadelede en önde yer aldığı vurgulandı. Kadın işçilerin örgütsüzlüğüne değinilen konuşmada buna rağmen yakın zamanda yaşanan işçi direnişlerinde özellikle genç kadın işçilerin önde olduğu belirtildi. Konuşmanın devamında kadın işçileri mücadeleyi kazanmanın önemine değinilerek 8 Mart günü alanlarda olma çağrısı yapıldı. Son olarak İEKK'nin kreş çalışması aktarıldı.

DEV TEKSTİL: SINIFIMIZA DÖNÜK SALDIRILARA SESSİZ KALMAYACAĞIZ!

DEV TEKSTİL temsilcisi ise yaptığı konuşmada sendikanın kuruluşundan itibaren devrimci sınıf sendikacılığının ilkelerine bağlı kaldığını vurgulayarak sendikanın işleyiş ve mücadele anlayışını şu ifadelerle özetledi:

"Greif kriterleri olarak ifade ettiğimiz tabana dayalı örgütlenme, söz-yetki-karar hakkının işçilerde olduğu sendikal yapı, düzenin yasalarına karşı işçi sınıfı-

nın mücadele yasalarını rehber alan fiili mücadele anlayışı, doğrudan demokrasi, işçi ve emekçilerin gündelik mücadelesini sermayeye karşı bir tutumla ele alma yaklaşımı, hepsinin gelip bağlandığı esas mesele olarak devrimci sınıf hareketi yaratma yaklaşımını esas alıyoruz."

Greif işgalinin anlatıldığı konuşmada "Greif işgali sadece sermayeye ve taşeron çalışmaya başkaldırı değildi. Sendikaları kuşatan ihanetçi, işbirlikçi bürokratik yapıya karşı da atılmış güçlü bir adım ve iradeydi" denildi.

Konuşmanın devamında, bugünkü sendikal bürokrasinin geldiği aşamaya dikkat çekilerek son olarak şunlar ifade edildi:

"Sınıfımıza dönük saldırılar artıyor. Kapitalistlerin daha fazla kar hırsı her gün onlarca sınıf kardeşimizi aramızdan çekip alıyor. İliç'de yaşanan katliam da kapitalistlerin düzenini neden yıkmamız gerektiğini bir kere daha gösterdi. Bu düzenin çarkları arasında aramızdan ayrılan sınıf kardeşlerimizi buradan bir kere daha saygıyla anıyor, onların hesabını soracağımızı da bir kere daha ilan ediyoruz.

Sınıfımıza dönük yapılan saldırılara sessiz kalmayacağız. Sınıf mücadelesinde fiili-meşru mücadele anlayışıyla yer alan dostlarımızı da yalnız bırakmayacağız. Sınıfa karşı sınıf mücadelesini büyütmek ve ileriye taşımak için her günkü kavgamızda çetin mücadelelerin köşe taşlarını döşemeye devam edeceğiz. Bizlere boyun eğdirmek isteyenler bilmelidir ki çelikten irademiz ve sınıfımızdan aldığımız güçle sonuncu kavgaya kadar aman-

sız mücadelemizi sürdüreceğiz. Sınıflar mücadelesinin devrimci birikimini ve devrim davasını savunacağız, geleceği ellerimizle kuracağız

Kazanan biz olacağız, biz kazanacağız, biz kazanacağız..."

BİR-KAR: GREİF'DAN ÖĞRENMESİNİ BİLENLER YENİ GREİF'LARI DA YARATACAKLARDIR

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) İşçi Komisyonu tarafından etkinliğe gönderilen mesajda, kapitalist tekellere ve hükümetlere karşı itirazların yükseldiği ve kapitalist-emperyalist metropollerde greve katılan işçi sayısında artış olduğu vurgulandı. Mesajda ayağa kalkan işçilerin karşısına çıkan engellere dikkat çekilerek şunlar ifade edildi:

"Greif'da ete kemiğe büründürülerek şer eksenine karşı ayları bulan direniş örgütlemenin araçlarından olan biri taban örgütlerinin nasıl devrimci bir rol oynadıklarını Metal Fırtına'da ve daha başka işçi eylemlerinde de gördük. Almanya'da da işçi sınıfının ayağa kalkma çabalarıyla birlikte taban örgütleri girişimlerinde bir artış olduğunu görüyoruz. Kapitalist üretimin uluslararasılaştığı bir çağda, bir fabrikada başlayan işçi eylemleri hızla fabrika ve ülke sınırlarını aşarak uluslararasılaşıyor. Hadımköyde başlayan Greif grev ve işgal eylemleri bunun çok canlı bir örneği oldu.

Sermayenin açık saldırılarına karşı harekete geçmeye hazır olan işçilerin enerjisinin sermayenin açık saldırılarına

karşı olduğu kadar sendikal bürokrasinin hilelerine karşı da mücadele deneyleriyle dolu.

Greif işgalinin 10. yılı bizlere başarının yolunu gösteriyor. Greif'dan öğrenmesini bilenler yeni

Greif'ları da yaratacaklardır. O güne kadar sömürü cehennemlerinden biri olan Greif fabrikasından yükselen 'işçi sınıfının birliği sermayeyi yenecektir' şiarını işçi sınıfının günlük mücadelesine taşıyıp, devrimci politikalarla besleyerek ileriye taşımak devrimci öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerini öncelikli görevidir."

Greif işgalinin 10. yıl etkinliği Bandis-ta'nın marş ve ezgileriyle sona erdi.

Etkinlik boyunca "İşgal, grev, direniş!", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Etkinliğe katılarak ve mesaj gönderecek destek veren kurumlar şunlar:

"Proleter Devrimci Duruş, Yeni Dünya için Çağrı, Mücadele Birliği Platformu, TOMİS, BİR-KAR İşçi Komisyonu, Devrimci Gençlik Birliği, İşçi Hareketi Koordinasyonu, İnşaat İşçileri Sendikası, Kaldıraç, İşçi-Sen, Proleter Devrimci Duruş, KÖZ, Esenyurt Bağımsız Meclis Üyesi Fırat Gündüz."

Etkinliğe İBB Belediye Direnişçisi Tülay Çal, ATM Türk, Plasmek, Sinbo, SML, Xiaomi, Alba ve Yemek Sepeti direnişçileri de katıldı.

“Yeni Greiflar için ileri”

İlerici-devrimci kurumlardan, sendika ve yöre derneklerinden Greif etkinliğine gelen mesajları okurlarımızla paylaşıyoruz.

Damal Dernekler Federasyonu Başkanı Güner Kökal:

Kapitalizmin bağrında mücadele veren işçi sınıfını selamlıyoruz. Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi.

KÖZ:

10 yıl önce Greif patronunu karşısına dikilen işçilerin iradesini selamlıyoruz. Greif, gücüne güvenen işçilerin ne yapabileceğini gösteriyor. Kendi gücüne güvenen işçilerin daha fazlasını yapabileceğini, sadece patronlara karşı değil, patron sınıfının çıkarını koruyan merkezi hükümetlere karşı da mücadeleye geçebileceğini biliyoruz. Özgürlük savaşan işçilerle gelecek!

İşçi-Sen:

Bundan 10 yıl önce işçi sınıfı tarihinin önemli bir deneyim kazandıran Greif direnişini 10. yılında selamlıyoruz. 2018 yılında BİK (Birleşik İşçi Kurultayı) olarak çıktığımız yola İşçi Birlikleri Sendikası (İşçi-Sen) olarak devam ediyoruz. İşçi-Sen işçi sınıfı mücadelesinde atılan her adımı, her eylemi, her direnişi kendi direnişimiz, kendi adımımız olarak görüyoruz. Greif direnişi de tarihimizin bir parçasıdır. Bugün işçi sınıfının, Saray rejimine karşı tüm direnişleri birleştiren, ona devrimci hedeflerine doğru yönlendiren Birleşik Emek Cephesi'ne ihtiyacı vardır. Greif direnişi Birleşik Emek Cephesi'nin örülmesinde önemli bir adımdır. Sendika mafyasının yüzünü gösteren önemli bir deneyimdir. İşçi-Sen olarak Greif direnişini selamlıyor ve kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz diyoruz.

Kaldıraç Hareketi:

Merhaba dostlar, Taksim-Gezi direnişinden yaklaşık bir sene sonra “İşgal, grev, direniş” şiarıyla başlayan Greif Direnişi tıpkı Taksim direnişi gibi İstanbul'a sığmamış, işçi sınıfının olduğu her yerde vücut bulmuştu. Bugün bu sermaye düzenini yıkmak için mücadele ederken Greif işgalinin gösterdiği gibi fiili, meşru, militan sınıf siyaseti tek çıkar yoldur. Yeni Greiflar için ileri!Etkinliğinizi sınıf dayanışmasının olağanca coşkusuyla selamlıyoruz. Greif işgali yol gösteriyor.

Yeni Dünya için Çağrı / Yeni İşçi Dün-

yası:

10 Şubat 2014 yılında “İşgal, grev, direniş!” şiarıyla gerçekleşen Greif direnişi işçilerin mücadeleyi ellerine almalarının, tabandan örgütlenmenin en iyi örneklerinden biridir. Greif direnişinin en önemli yanı sendikal bürokrasiyi aşması, işçilerin mücadeleyi kendi ellerine almasıdır. Yeni Dünya için Çağrı olarak ilk günden itibaren Greif direnişinin yanında olduk. Olanaklarımızla, gücümüzle direnişi desteklemeye çalıştık. Greif işçilerinin kazanımının işçi sınıfının kazanımı olacağı bilinci ile hareket ettik. Greif direnişi işçi sınıfının mücadele tarihinde yerini almıştır. Greif direnişinden öğrenmek, hata ve eksiklerinden ders çıkarmak, daha iyisini hedeflemek sınıf devrimcilerinin görevidir. 10. yılında Greif direnişini selamlıyoruz. İşçilerin birliği sadece sermayeyi değil, sendika ağalarını da yenecek! Yaşasın sınıf dayanışması!

Proleter Devrimci Duruş:

Etkinliği düzenleyen BDSP'li dostlarımızı selamlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz. Katılanlara da selam olsun. İşçi sınıfı kendisini sömüren burjuvaziye karşı, ideolojik, politik, ekonomik olarak mücadele eder. Bu mücadelesini çeşitli eylem biçimleri ile ortaya koyar. İşgal, grev bu mücadele biçimleri içerisinde ve en önemlileri arasında yerini alır. Üretimi durdurarak fabrikayı işgal eden Greif işçilerinin, işgal-grev eylemi sınıfın diğer direnişleri gibi işçi sınıfının mücadele tarihinde yerini aldı. Selam olsun bu direnişi yaratanlara.

İşçi-Emekçi Birliği:

“İşgal, grev, direniş!” şiarını yükselterek fabrikalarını işgal eden Greif işçileri-

nin direnişini 10. yıldönümünde selamlıyoruz. Bundan 10 yıl önce Greif işçileri, bugün de izlememiz gereken yolu gösterdi. Mücadeleyi ellerine aldı, sendikal bürokrasiyi aştı, tabandan kendi örgütlenmelerini yarattı. Devrimci bir önderlik altında hareket etti. Greif direnişi ve işgali sınıfın diğer direnişleri gibi işçi sınıfının mücadele tarihinde yerini aldı. Greif direnişinden öğrenerek yeni direnişler yaratalım! Selam olsun Greif direnişi ve işgalini yaratanlara! Selam olsun “İşgal, grev, direniş!” ruhuyla hareket edenlere!”

DİSK/ Limter-İş:

Emeğin değerli dostları, Limter-İş sendikası olarak sizleri selamlıyoruz. Dostlar, işçi sınıfımızın mücadele tarihinde grev, işgal, direniş şiarıyla anılan Greif işgalinin 10. yılı etkinliğinizde aranızda bulunamayışımızı anlayışla karşılayacağınızı umuyoruz. Sınıf kavgamızda, tarihimize ait olan ne varsa sahiplenilen ve öğrenen sendikamız, 10. yılında Greif işgalini ve direnişe emeği geçen dostlarımızı selamlıyoruz. Etkinliğinizin coşkusuyla geçmesi dileğiyle, sizlerin şahsında salonda bulunan tüm emek dostlarımızı selamlıyoruz. Grev, işgal, direniş.

TOMİS:

Selam olsun Greif direnişini ve işçi sınıfının mücadele tarihini yaratanlara-Tarihimiz, bize deneyimler bırakıyor. İşte Greif işgali, eskiye karşı yeninin savaşını veren, işçi sınıfı hareketinin yeni yüzünün resmi oluyor. İşçi sınıfının, mücadelesinin yanında saf tutan, omuz veren dostların yüzünü dönmesi gereken yeri işaret ediyor.

Her şeyden önce iki sınıfın, iki düze-

nin, iki dünyanın çarpışmasını gösteriyor.

Sokakları zapt eden kitlelerin Haziran direnişinin üzerinden bir yıl geçmemişken, kenttin bir ucundaki bir fabrikada yükselen “İşgal, grev, direniş!” sesi, sermayenin tam da kalbine saplanmış bir hançer oldu. İşte, o ses bir yıl sonra Bursa' da metal işçilerine ulaştı. Fırtına oldu! Bugün sermayenin haklarımızı gasp etmesine izin vermemek için, sermayenin ve sendikal bürokrasinin yarattığı cendereyi parçalamak için, grev yasaklarını dahi aşmak için Kavel' den, Greif' den, Metal Fırtınası'ndan öğrenmeye, öğretmeye ihtiyacımız var. Haklı ve meşru bir mücadelenin heyecanı, coşkusu ve cesaretiyle Greif'leri, Metal Fırtınalarını aşan mücadeleler ile işçi sınıfının mücadelesini büyüteceğiz. Kırıntıları değil, dünyayı kazanmak için Greif işgalinin yolundan yürüyeceğiz.

İnşaat İşçileri Sendikası:

Bir taşeron ağıyla sarmalanarak kölece çalışma koşullarının derinleştirildiği Greif'te örgütlenen sendikal çalışma ve günlerce süren görkemli direniş sınıfımızın kolektif hafızasına kazanmış ortak değerimizdir. Patronlara olduğu kadar sendika bürokrasisine ve işbirlikçiliğine karşı da kaldırılan bir bayrak olarak tarihte yerini almıştır. Bu direnişin içinden mayalanan kardeş sendikamız DEV Tekstil'in sürdürdüğü çizgi, yarattığı birikim de hepimizin sahiplenip güçlendirmesi gereken bir gerçekliktir. Birleşik bir direniş odağı yaratma görev ve sorumluluğuyla karşı karşıya olduğumuz bu tarihsel eşikte dostlarımızın emeklerini selamlıyoruz.

İşgal, grev, direniş! Yaşasın Greif direnişimiz!

Yıkıma karşı sınıfın direnci örgütlenmeli

E. Eren Yılmaz

AKP-MHP iktidarı toplum yaşamının bütününde olduğu gibi ekonomik alanda da yarattığı enkazı, işçi sınıfı ve emekçileri daha büyük yıkımlara maruz bırakan politikalarla aşmaya çalışıyor. Ekonominin içine itildiği açmazlar, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını ağırlaştırarak yeni saldırılarla aşılacak isteniyor. Parçalı, dağınık ve örgütsüz olan işçi sınıfı hareketi ise bu saldırı dalgasını yazık ki püskürtebilecek durumda değil. Buna karşın saldırının ağırlığı ve kapsamı sınıfın örgütlenme ve mücadele eğilimini güçlendiriyor. Çünkü iktidar her türlü sosyal haktan arındırılmış düşük ücretli işçi sınıfına dayatıyor. Sınıf kitleleri rejimin dayattığı bu acımasız sefaletten çıkma ihtiyacını yakıcı bir şekilde hissediyor. Nitekim işçiler ekonomik/sosyal taleplerle gündeme gelen birçok eylem ya da direniş yapıyor.

Saray iktidarının ülkeyi ucuz iş gücü cennetine çevirme adımları, hedefli ve sistematik bir yönelimle hem enflasyonun düşürülmesinin hem de sermaye yatırımlarının/büyümesinin önünü açmak için gerekli görülüyor. Sermaye düzeni güçlü bir dirençle karşılaşmadığı koşullarda on yıllar boyunca bu politikayı sistematik olarak hayata geçirdi. 1980 darbesiyle birlikte başlayan bu neo-liberal saldırı sürecine karşı 1989 Bahar eylemleri bir süre barikat oluştursa da hareket geri çekilince iktidar kaldığı yerden devam etti. Bu programı en pervasız bir şekilde hayata geçiren ise AKP iktidarı oldu. Denilebilir ki dinci-faşist saray rejiminin kurulmasıyla birlikte neo liberal saldırılar sonuçlarına ulaştırıldı.

Saldırının sonuçlarına ulaştırılması düzenin krizinin derinleşmesini önleyemedi. Rejimin açmazlarının derinleşmesi de bundan kaynaklanıyor. Sermaye düzeni ve onun vurucu gücü olan AKP-MHP rejiminin yıkım saldırılarını başka bir boyutta dayatmak dışında bir seçeneği yok. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler ise bu pervasızlığı artık kaldıracabilecek durumda değil. Geçmişte sahte "toz pembe hayaller" yayan rejim, artık Diyaneti kullanarak, sefalete katlanmanın "sevap" olduğuna dair vaazlar veriyor.

Devasa oranlarda ve her yıl katlanarak artan şirket kârlarına milyonların derinleşen yoksulluk ve sefaleti eşlik ediyor. Rejim vergi oranlarını arttırıyor, güvence-

siz, taşeron ve esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştırıyor, kazanılmış haklardan geri ne kaldıysa gasp ediyor. Saray rejiminin emekçilere asıl büyük darbeyi ise 31 Mart yerel seçimlerinden sonra indireceği konusunda kimsenin şüphesi yoktur. Bir bütün olarak sermaye düzeni ve saray rejimi şimdiden buna hazırlanıyor.

Saray beslemesi medyaya yansıdığı kadarıyla önümüzdeki günlerde gündeme getirilmesi planlanan yeni iş kanunu düzenlemesiyle istihdam biçimlerinde de kapsamlı bir değişiklik yapılacak. Orta çağ artığı bir ideolojiye dayanan "yerli/milli" saray rejimi, emekçilere Orta çağ çalışma ve yaşama sistemini dayatmak istiyor. Konu açık: Var olan yıkımın faturasını kimin ödeyeceği sınıflar mücadelesinin seyrine göre belirlenecek. Başka bir deyişle işçi sınıfı ve emekçi kitleler kölelik koşullarını aratmayan uygulamalara boyun eğmek ile direnmek, haklarına ve geleceğine sahip çıkmak arasında acil bir tercih yapmakla karşı karşıya bulunuyor.

Son haftalarda fabrikalarda görece hareketli denebilecek bir süreç yaşan-

yor. Ekonomik kriz ve saray iktidarının peşi sıra gelen sosyal yıkım saldırılarına karşı farklı bölge ve fabrikalarda işçi eylemleri/direnişleri yaşanıyor. Daha yüksek ücret artışı ve sosyal haklar talep ediliyor, kimi zaman işçiler kazanmak için iş durdurma eylemleri gerçekleştiriyor. Yıllardan beri zam dönemleri fabrikalarda tepkilerin arttığı, beklentinin yükseldiği, dayatılan sefalet ücretlerine karşı hak talep etmenin güçlendiği süreçler olarak yaşanıyor. Son aylarda yerelerde birbirinden etkilenen örgütlenme, hak arama direnişleri yaşandı. Kazanımla ya da farklı şekilde sonuçlanan direnişler belli bir aşamadan sonra sönümlense de genel anlamda sınıf saflarında yaşanan bu hareket yaygınlaşma eğilimi taşıyor. Şimdiye kadar yaşanan direnişlerde süreklilik sağlanamadığı, fabrika sınırlarının dışına çıkılmadığı, diğer fabrikalarla birlik kurulmadığı için eylemler birbirini tekrar eden bir seyir izliyor.

MESS TİS süreci bunun bir örneği olarak yaşandı. Ardından gelen ocak zamları döneminde, başta Antep olmak üzere çeşitli kentlerde bir dizi fabrika, sanayi havzası ve iş kolunda düşük zam dayatmalarına karşı eylemler, iş bırakmalar ya-

şandı. İvmesi düşse de bazı fabrikalarda kazanımlar sağlayan hareket devam ediyor. Öte yandan kimi fabrikalarda eylemler sürecin ardından işten atılmalar gerçekleşiyor. Bu koşullarda kamu işçilerinin ek zam talepleri üzerinden ortaya koydukları eylemler ise sürüyor. Kamu ve belediyelerde çalışan taşeron işçilerin kadro ve eşit hak talepleriyle yaptıkları eylemler de var. Bu hareketin seyri ve birbirini tekrar eden süreçler biriken tepkiyi yansıtıyor. Yanı sıra, verili tablo işçi sınıfının henüz önündeki engelleri aşma potansiyelinin olgunlaşmadığını, hareketi yeni bir düzeye sıçratabilecek birikimi yaratmadığını da gösteriyor.

İşçi sınıfı uzun bir süredir sermaye düzeninin ideolojik, politik, kültürel ve örgütsel kuşatmasını aşamıyor. Sermaye, devlet/saray rejimi ve sendikal bürokrasi üçlü "şer eksenli" tarafından örülen duvarlar henüz yıkılmıyor. Her geçen gün güçlenen mücadele istek ve enerjisine rağmen örülen duvarları yıkamamak tersinden boğucu atmosferi pekiştiriyor. Kendiliğinden gelişen hareketliliklerin belli bir sınırdan kalması, kimi zaman ardından daha ağır saldırıların gündeme gelmesine vesile ediliyor. Sorun ve çeliş-

kilerin derinleşmesine paralel olarak işçi sınıfının önündeki engelleri aşamamasının yarattığı baskı, önümüzdeki dönemde yaşanabilecek muhtemel patlamaların şiddetini artıracak bir mahiyet taşıyor.

Ülkenin temel sanayi işletmeleri olarak tanımlanabilecek, geçmişte koşulların görece daha iyi olduğu fabrikaların işçileri de düşük ücret dayatmalarına karşı eylem yapıyor, ek zam talep ediyor, yer yer sendikal bürokrasi duvarına karşı öfkesini gösteriyor. Çalışma ve yaşam koşullarının işçi sınıfı için en alt düzeyde eşitlendiği, yoksulluk ve sefaletin “olağan” hale getirildiği böylesi bir dönemde metal ve petrokimyanın yanı sıra kamu işletmelerinde de işçilerin hareket geçmesi önem taşıyor. Nispeten sendikal zeminlerde ortak hareket edebilme kabiliyetleri ve asgari bir mücadele deneyimi yaşamış işçilerin eylemleri ön açıcı dinamikler orta çıkartabilecek durumda. Dahası işçi sınıfının parçalı, dağınık ve örgütsüz yapısına rağmen giderek birbirine yakın talep ve istemleri dile getiriyor olması, fabrika ölçeğinden çıkarak genelleşme, giderek birleşik bir sınıf hareketi yaratılma koşullarını güçlendiriyor.

Sonuç olarak işçi sınıfı kazanımlarını koruyabilmek ve kaybettiklerini kazanabilmek için mevcut genel hareketsizlik halini aşabilmek zorunda. İçinde bulunduğu ideolojik, politik ve örgütsel kuşatmayı kırma çabası ile ekonomik ve sosyal talepleri kazanabilmek arasında doğrudan bağlar var. Dolayısıyla işçi sınıfını hareketsizliğe mahkûm eden, dağınık ve parçalı yapısını körükleyen, bilinç ve ey-

lemine sınırlayan engellerle mücadele edebilme başarısı saray rejiminin pervasız saldırılarını püskürtmek için olmazsa olmazdır. Kendiliğinden eylemlerle bu engellerin aşılmasının mümkün olmadığı bir dizi deneyimle görülmüştür. İşçi sınıfı edilgenliğini kırmalı, iradesini fabrika komitelerinde birleştirmeli, sendikal bürokrasiyi aşarak birleşik bir sınıf hareketini yaratma çabasını sınıfa karşı sınıf temelinde inşa etmelidir.

Öncü işçilerin, ilerici-devrimci güç-

lerin günün görevlerine ve önümüzdeki süreçte sertleşeceği açık olan kavga dönemine bu bilinçle hazırlanmaları temel bir zorunluluktur. Her geçen gün biriken öfke ve tepkinin açığa çıkartılması, fabrika merkezli örgütlenmeler olarak kendini ifade etme ve giderek fabrika örgütlenmeleri temelinde yaratılacak iradelerin birleştirilmesi çabası hedefli bir öncü müdahale ile bütünlüğe ulaşma durumunda.

Son haftaların nispeten yaygın eylemlerinin yaşandığı Antep'te kimi si-

yasal yapıların gerçekleştirdikleri sınırlı müdahalelerin (ideolojik-politik çizgilerinden bağımsız olarak) fabrika eylemlerinin yaygınlaşmasını sağladığı görülüyor. Greif işgali ve Metal Fırtınası gibi deneyimler; devrimci müdahalenin sınıf hareketinin gelişimi açısından kritik önemini, harekete kattığı güç ve dinamizmi, ortaya çıkarttığı yeni olanakları göstermektedir. O halde yapılması gereken daha inisiyatifli, cüretkâr, hedefli ve sistematik bir yoğunlaşma ve pratik çabadır.

“Karar bizim nezdimizde yok hükmünde!”

İnşaat-İş Sendikası yöneticileri Başakşehir Belediyesi önünde işçilerin haklarını talep ettikleri için gözaltına alındı, ardından işçilere ve sendika yöneticilerine “ev hapsi” kararı verildi. Elektronik kelepçe takılması noktasına varan bu süreci İnşaat-İş Sendikası Genel Sekreteri Yunus Özgür’le konuştuk.

-Gözaltı ve ev hapsi saldırısına ilişkin süreçte neler yaşandı?

Süreç, Akar Grup ve Başakşehir Belediyesi’nin ortak iştiraki olan Bahçem Yuvam şantiyesinde çalışan üyelerimizin işten çıkartılmasıyla başladı. Üyelerimiz yasal haklarını, yani ihbar, kıdem ve haftalık 45 saat çalışma süresini mesai olarak istediler. Patronlar kıdem ve ihbar haklarını vereceklerini fakat yasal olmasına rağmen mesailerini vermeyeceklerini söylediler. Bu süreçte, Akar Grup’un taşeronu olan Reis Elektrik sendikamızla iletişime geçerek bizden hesap istedi. Bizler de hesap yapıp gönderdik ancak ardından işçi arkadaşlara komik rakam-

lar teklif ettiler. Bunun üzerine işçi arkadaşlarla karar alarak eyleme başladık.

Akar Grup ve Başakşehir Belediyesi’ne ait Başakşehir Yuvam şantiyesi önünde iki gün eylem gerçekleştirdikten sonra, eylemimizi Başakşehir Belediyesi önüne taşıma kararı aldık. Başakşehir Belediyesi önünde ilk gün yoğun bir polis ablukasıyla karşılaştık. Eyleme başlama esnasında belediye başkan yardımcısının biz ve işçi temsilcileriyle görüşmek istediğini söylemesi üzerine Belediyeye girdik. Belediye başkan yardımcısının, “Akar Grubun sahibi benim samimi arkadaşım, mesailerini almayın” demesi üzerine odayı terk ederek belediye önünde eyleme başladık.

Bizlere çok sert davranan polis yüzü koyun yere yatırıp ters kelepçe takarak gözaltına aldı. Akşam saatlerinde mah-

kemeye çıkartılarak “denetimli serbestlik noktasında imza atma” cezası verildi. Ertesi gün yine Başakşehir Belediyesi önünde eylem gerçekleştirdik. Bu defa polis daha sert bir şekilde yüzü koyun yere yatırarak ters kelepçeyle gözaltına aldı. Gözaltı sırasında sendikamızın avukatı Ekin Güneş Saygılı da darp edildi. Ardından yine mahkemeye çıkartıldık ve ev hapsi kararı verildi.

-Başakşehir Belediyesi işçilerin taleplerini kabul etti. Buna karşın işçi sınıfının örgütlenme sürecinde yaşanan saldırıların bir parçası olarak “ev hapsi” kararı sürüyor. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

Evet, mahkemeden çıkmamızın ardından hem Başakşehir Belediye Başkanının özel kalemi, hem de Reis Elektrik patronları sendikamızı arayıp sorunu

çözmek istediklerini ifade ederek görüşme talep ettiler. Ertesi gün görüşmenin ardından taleplerimiz kabul edildi ve sorun çözüldü.

Ev hapsi kararına gelirse, bu karar esas olarak bizim üzerimizden mücadelecilerimizden bütününe ve işçilere gözdağı verme hamlesidir. Geçtiğimiz süreçte muhalif olan öğrencilere ve kadınlara verilen “ev hapsi” bugün sınıf hareketinin dipten gelen kabarışının önünü kesmek için bir ilk adım niteliğindedir. “Ev hapsi” kararlarının önümüzdeki süreçte mücadelecilerimizden bütününe ve öncü işçilere yaygın bir şekilde uygulanacağını ve bu yöntemle mücadelenin önünü kesmeye çalışacaklarını düşünmekteyiz.

Sonuç olarak, “ev hapsi” ile ne mücadelecilerimizden bütününe ne de öncü işçileri sokaklardan, meydanlardan koparabilirler. Bu karar bizim nezdimizde yok hükmündedir!

Yerel seçim

1

Mayıs 2023 genel seçimleri düzen içi siyasal güç dengesinin dinci-faşist iktidar lehine korunmasıyla sonuçlanmıştı. Bu sonucun ardından gündemdeki yerel seçimler bunda esaslı bir değişiklik yaratmayacaktır. Kuşkusuz iktidarın muhtemel bir başarısı ona yeni bir güç verecektir ama bu olayların gidişini esaslı yönünden etkilemeyecektir. Düzen muhalefatinin muhtemel bir başarısı ise yalnızca mevcut güç dengesinin bugünkü biçimiyle korunması anlamına gelecektir. Her iki durumda da siyasal sürecin mevcut seyrinde esaslı bir değişiklik olmayacaktır. Dinci-faşist iktidar kendi düzenini oturtmak doğrultusunda yapabileceklerini halen zaten yapmaktadır. Düzen muhalefatinin yerel seçimlerde elindekini koruması da iktidarı bundan bir nebze olsun alıkoymayacaktır. Zira o kendini yerel seçimlerdeki bu kısmi kayıplara uyarlayalı yıllar oldu. Dinci-faşist iktidarın 2019'daki yerel seçim kayıplarını bu seçimde gidermesi ihtimali üzerinden pompalanan karamsar propaganda, sol hareketi ve toplumsal muhalefeti bir kez daha CHP'ye yedeklemek amacına yöneliktir.

Mayıs seçimlerine bağlanan temelsiz umutların boşa çıkmasının kitlelerin ileric katmanları üzerindeki etkisi yıkıcı olmuştu. Neyse ki bu kez böyle olmayacak. Zira yaşanan derin hayal kırıklığının etkisi henüz geçmiş değil. Bunun ardından halen bu türden boş umutlar ve beklentiler için ortada bir neden yok. Hele de düzen muhalefatinin yaşadığı politik ve ahlaki çöküntüden sonra. Dinci-faşist iktidarın bir önceki seçimde kaybettiği bazı büyük belediyeleri yeniden kazanması elbette canları sıkacaktır. Ama Mayıs 2023 seçimleriyle zaten görülmüş bulunan dip noktadan sonra bunun moral açıdan esasla ilişkin bir önemi olmayacaktır.

Siyasal sonuçları üzerinden baktığımızda, seçimlerin kendisi değil fakat hemen sonrası önemlidir. Zira sonuç ne olursa olsun, ağırlaşan ekonomik ve mali krizin faturası, gündeme getirilecek daha kapsamlı saldırılarla işçi sınıfına ve emekçilere ödettirilecektir. Kuşkusuz bu halen de yapılmaktadır. Fakat gündemdeki seçimler nedeniyle seçmen desteği kaybı

iktidarı bu konuda belli ölçülerde sınırlamaktadır. Seçimlerin ardından kendisi payına bu handicap ortadan kalkmış olacaktır.

Bu durumda gündemdeki öncelikli devrimci görev, seçimlere değil fakat bu saldırıyı karşılamaya kilitlenmektir. Bizzat seçim atmosferinden de bu doğrultuda yararlanmak, işçileri ve emekçileri seçim sonrasında onları bekleyen büyük yıkım saldırısına karşı direnmeye hazırlamaktır. Bu ise eldeki tüm güç ve imkanları, semtler üzerinden seçim sandığındaki sözde başarı için değil, fakat sanayi havzaları, fabrikalar ve işletmeler üzerinden mücadelenin geliştirilmesi ve örgütlenmesi doğrultusunda seferber etmeyi gerektirir. Seçimlerin kendisinden de, yerel yönetimlerde sözde mevziler kazanmak üzere değil, fakat sınıf ve emekçi kitleler içinde devrimci direnme mevzileri inşa etmek üzere yararlanmayı gerektirir.

Buradaki ilkesel ve politik ayırım çizgisi, parlamentarizme ve ayrılmaz ikizi "belediye sosyalizmi"ne dayalı küçük-burjuva reformizmi ile proleter sınıf devrimciliği arasındaki derin uçurumu ortaya koyar.

Halihazırda bu açıdan solun tablosu nedir?

2

Sorunun yanıtı için söze yakın zamanda toplanan TKİP VII. Kongresi'nin değerlendirmeleriyle başlayacağız:

"- Solun geniş kesimleri Mayıs 2023 seçimlerinde tüm umutlarını düzen muhalefatinin seçim başarısına bağladılar. Bu umutların boşa çıkmasının hemen ardından ise, çözüm ve çıkışın parlamentoda değil fakat kitlelerin örgütlü mücadelesinde olduğu gerçeğini, neredeyse görüş birliği halinde dile getirdiler. Bu her seçim döneminde reformist solun standartlaşmış davranış biçimidir. Seçimleri önceleyen süreçte kendini parlamenta alana endekslemek, seçimleri izleyen günlerde ise en basit gerçekleri yeniden keşfetmek. Elbette yeni bir seçim öncesinde bir kez daha unutmak üzere!

"- Bu inanılmaz tutarsızlık halen de sürmektedir. Mayıs seçimlerini izleyen günlerde 'devrimci' olanı bir kez daha keşfedilen, bunu aradan daha birkaç ay ancak geçmişken yeniden unutmaya başladılar bile. Halen gündemlerinin ilk sırasında yerel seçimlere odaklanmak var. Genel seçimlerde sergilenen parlamentar budalalık, şimdilerde yerini yerel seçimler üzerinden 'sosyalist belediyecilik' ya da 'belediye sosyalizmi'ne bırakmıştır. Ve bu tam da Mayıs 2023 seçimleri sonrasında, kitlelerin seçimlere ve parlamentoya bağladığı umutlarda çok büyük bir kırılmanın yaşandığı, dolayısıyla sınıf mücadelesinin gerçek alanına geçmek için uygun koşulların oluştuğu bir evrede yaşanmaktadır." (TKİP VII. Kongresi Bildirgesi, Kasım 2023)

Bu değerlendirme sosyalist olmak iddiasındaki solun mevcut tablosu karşısın-

da bugün daha bir önem kazanmıştır. Reformist solun ana grupları ile artık onun yedeği haline gelmiş dünün halkçı devrimci bazı çevreleri halen kendilerini yerel seçim gündemine iyiden iyiye kapmış durumdadır. Ne teorik gerçekler, ne devrimci ilkeler, ne tarihi deneyim, ne sınıflar mücadelesinin gerçek sorunları ve alanları, dolayısıyla ne de bugünün Türkiye'sinde gerçekten devrimci bir politik alternatifi ete kemiğe büründürme ihtiyacı onları ilgilendirmektedir. Söylemleri a'dan z'ye işin özünde tarihsel anlamıyla "sosyal-demokrat belediyecilik" demek olan "belediye sosyalizmi" kapsamında. Hesaplarıysa ne edip edip birkaç ilçe ya da beldede elde edilebilecek sözde "mevziler" üzerinedir. Bu çerçevede söylemleri kadar girdikleri ilişkiler, yaptıkları pazarlıklar, başvurdukları yol ve yöntemler kendini burjuva politikasının sol bir versiyonu olarak göstermektedir. Gelecekte düzen solunun yarattığı boşluğu doldurma heveslerinin başka türlü bir sonuç yaratması da beklenemezdi.

Bu son noktaya, düzen solundan boşalan alanı doldurma heveslerine, 2023 Mayıs seçimleri sürecinde özellikle işaret etmiş, sürecin "aracı halkalar üzerinden giderek düzen siyasetine eklemelenme" doğrultusunda hızla ilerlediğini vurgulamıştık. Şimdiki yerel seçimler süreci bunun yeni boyutlar kazandığını gösteriyor. "Komünist belediyecilik", "eşitlikçi ve devletçi bir yaklaşıma dayanan dürüst, ahlaklı, tutarlı belediyecilik", "sosyal

mmler ve sol

belediyecilik”, “yerel halk yönetimleri”, “halkın kendi kendini yönettiği, emekten yana, demokratik bir yerel yönetim” vb. söylemlerle girilen yolun varacağı yer kurulu düzen bataklığıdır.

Bu konuda şimdilik iki hatırlatma ile yetineceğiz.

Bunlardan ilki, tarihsel deneyime ilişkindir. Bu konuda söylenmesi gerekeni birçok kez dile getirmiş bulunuyoruz. Örneğin: “Partimiz yüzyıllık geçmişi olan bu kötü ünlü oportünist eğilimin (“Belediye sosyalizmi”) eleştirisini yıllardır yapmakta, reformistleri teşhir etmekte ve samimi devrimcileri uyardırmaktadır. Seçimlerden devrimci politik amaçlarla yararlanmak ile kapitalist düzenin temel gerçeklerini unutarak reformist boş hayaller yaymak temelden farklı şeylerdir. (...)

“Bunlar yüzyıllık tartışmalardır. Dünya komünist ve işçi hareketinin bu konuda yüzyılı aşan bir deneyimi vardır. Genel sonuç şudur: Parlamentarizme, onun özel bir uzantısı olarak millendarizme (bakanlıkçılık) ve nihayet belediye sosyalizmine eğilim, devrimci olmak iddiasındaki akımlar için zamanla ve kaçınılmaz bir biçimde bozulmanın ve çürümenin en kestirme yoludur. Salt klasik bir örnek oluşturan İkinci Enternasyonal değil, fakat Komünist Enternasyonal ürünü devrimci sınıf partilerinin İkinci Dünya Savaşı sonrası deneyimleri de bu gerçeğin en tam, en kesin, en tartışmasız bir doğrulanması olmuştur.” (31 Mart [2019] Yerel Seçimleri üzerine, Ekim, Sayı: 316, 2 Nisan 2019)

İkincisiyse, günümüz Türkiye’sinin “kayyum” gerçeğine ilişkindir. Halktan yana “demokratik” (hatta hatta “komünist”!) belediyecilik üzerine onca gevezelik edenler bu netameli konuda göze batan bir suskunluk içindeler. Neden acaba? Sorunun yanıtı, daha Mart 2004 yerel seçimleri vesilesiyle, yani ortada daha şu son on yılın kayyum uygulaması yokken, ortaya konulan şu açıklama olabilir mi?

“Mevcut yasalara göre, hakkında en sıradan (ki bu tümüyle düzmece de olabilir) bir ‘soruşturma’ ya da ‘kovuşturma’ açılması durumunda, içişleri bakanı bir belediye başkanını ‘geçici’ olarak görevden alabilmektedir. Kovuşturmanın her-

hangi bir suçtan 6 ay hapisle sonuçlanması durumunda ise söz konusu belediye başkanı görevini tümünden yitirmektedir. Bütün bunlar, düzenin icazet alanına boylu boyunca yerleşeli beri artık kovuşturulmak gibi bir sorunları olmayan, bu konuda tümüyle rahat olan liberal takımı için bir şey ifade etmeyebilir; ama gerçekten devrimci olan ve görevinde buna uygun davranacak bir belediye başkanını bekleyen çok yönlü ve keyfiliğe tümüyle açık kuşatma konusunda bir fikir vermektedir.” (“Yerel İktidarlaşma” hayalleri ve yerel yönetim gerçeği”, Tasfiyeci Sürecin Son Aşaması: Parlamentarizm içinde, Eksen Yayıncılık, s.116)

3

Komünistler başlangıçtan bugüne, seçimler ve burjuva temsili kurumlara ilişkin genel ilkelerini ve somut yaklaşımlarını, her bir seçimin kendi özgünlüğünü de gözeterak, açıklıkla ortaya koydular. Dolayısıyla sorunun genel ilkesel çerçevesi üzerine gündemdeki yerel seçimler vesilesiyle söyleyebileceğimiz yeni bir şey yok. Bu nedenle burada partimizin yerel seçimleri ele alışına ilişkin olarak bilinen devrimci ilke ve yaklaşımlarının kısa bir özetini sunmakla yetineceğiz. Parlamenter avanaklığın yerel yönetim alanındaki ayrılmaz ikizi olan “belediye sosyalizmi”nin geleneksel solun hemen tümünü etkisi altına aldığı bir sırada, bu özellikle önemli ve gereklidir:

- Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, kurulu düzen altında yerel yönetimlerin işlevi, gücü, sınırları ve dolayısıyla sorunlara çözüm olanakları konusunda herhangi bir yanılsama yaratmamaya da çok özel bir dikkat gösterirler. Buna ilişkin burjuva ve reformist aldatmacaların içyüzünü kitleler önünde ortaya koymayı da temel önemde bir görev sayarlar.

- Komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, kitlelerin bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir ola-

nağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede, kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ya da bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programıyla, bunun dönemin özgül koşullarına uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

- “Ulusal irade” yanılsaması üzerinden burjuvazinin gerçek iktidar odaklarını perdeleme işlevi gören burjuva parlamentosunun içyüzünü kitleler, özellikle de onların ileri kesimleri önünde sergilemek, nispeten daha kolaydır. Kitlelerin uzun yılları bulan deneyimleri bunu bir ölçüde olsun kolaylaştırır. Buna karşın kurum olarak yerel yönetimler, “halkın yönetimi”, “halkın katılımı”, “yerinde yönetim”, “halka dolaysız hizmet” vb. aldatıcı argümanlar üzerinden sunulmaya elverişlidirler. Özellikle reformist sol buna yönelik yanılsamalara güç katar ve solcu söylemlerle buna belli bir inandırıcılık kazandırır.

- Oysa bu büyük bir aldatmacadır. Merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu ve bunun bin bir kolla (vilyet, emniyet, istihbarat, garnizon, yargı vb.) kendini yerel düzeyde de gösterdiği bir durumda, yerel “halk yönetimi” tepeden tırnağa bir yalan ve aldatmacadır. Aynı gerçek, üretim araçları ve zenginliğin ezici bölümü (dolaysız özel mülkiyet ya da devlet bütçesi ve mülkiyeti olarak) burjuvazinin elinde ve denetiminde olduğu sürece, yerel planda halkın sorunlarının çözülebileceği iddiası, inancı ya da beklentisi için de geçerlidir. Alabildiğine sınırlanmış ve güdükleştirilmiş yerel yönetimler ve bütçeler, bu sınırlar içinde bile burjuvazi tarafından bin bir yolla en sıkı bir denetim altında tutulurlar. Dolayısıyla gerçekten devrimci olan bir parti, yerel seçimlere, kurulu düzen tabanı üzerinde tümüyle farklı bir yerel yönetim deneyimi ile sorunları çözebileceklerini iddia etmek için değil, fakat tam da bunun bu düzenin temelleri korundukça neden yapılamayacağını anlatmak üzere katılır. Merkezi siyasal iktidar (ve başlıca kamu gelirleri) burjuvazinin elinde ve birikmiş zenginlikler sermayenin tekelinde kaldığı sürece, yapılabileceklerin ancak çok sınırlı, çok iğreti ve tümüyle geçici

olabileceğini kitleler önünde açıklıkla ortaya koyar.

- Bu temel önemde bilimsel-toplumsal gerçeklerden hareketle TKİP, yerel yönetimler üzerinden yapılabilecekler hakkında özellikle reformist sol tarafından işçilere ve emekçilere pompalanacak hayallere karşı bugüne kadar mücadele etti. Gündemdeki seçimler üzerinden de bunu sürdürecektir. Her biçimiyle “belediye sosyalizmi” yanılsamasının ya da düpedüz aldatmacasının içyüzünü kararlılıkla teşhir edecek, bunu kurulu düzenin gerçek sınıfsal yapısının, buna uygun düşen kurumlaşması ve işleyişinin ortaya konulması çabasıyla birleştirecektir.

4

Komünistler gündemdeki yerel seçimlere ilişkin olarak bu esaslar temelinde hareket edeceklerdir. Her türlü devrimci ilke ve değer reformist sol ve onun yedeğindeki sözde devrimci gerçekte oportünist çevreler tarafından ayaklar altına alındığı, en berbat yanılsamaların kitlelere empoze edilmeye çalışıldığı bugünkü koşullarda, yukarıda sıralanan esaslarca belirlenen devrimci sınıf politikasına sıkı sıkıya sarılmak, her zamankinden daha büyük bir önem taşımaktadır.

Günün öncelikli devrimci görevi, ağırlaşan sömürü ve baskı politikalarına karşı işçi sınıfı merkezli bir direniş eksenini yaratılmaktır. Bu çerçevede partimiz yerel seçimlere yönelik faaliyetinde öncelikle ve özellikle sınıf eksenli çalışmayı güçlendirmeye odaklanacak, propaganda-ajitasyon, örgütlenme ve eylem çabalarını işçi kitleleri içinde, sanayi havzalarında ve emekçi semtlerinde yoğunlaştıracaktır. Seçim atmosferinden işçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmek üzere yararlanmaya çalışacaktır. Temel yönelim alanlarımıza yoğunlaşmayı zayıflatmadan, politikalarımızı ve şiarlarımızı daha geniş işçi ve emekçi kitlelere taşımak, süreci yeni güçlendirmek çabası içinde olacaktır.

8 Mart'ın çağrısı:

Özgürlük ve eşitlik mücadelesinde kadın işçiler bir adım öne!

Uluslararası işçi hareketi ve sosyalist hareketin birikimiyle 1910 yılında toplanan Komünist Enternasyonel'e bağlı 2. Uluslararası Kadınlar Konferansı, senede bir günün uluslararası kadınlar günü olmasını kabul eder. 1921 yılında Moskova'da toplanan 3. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı'nda ise, Ekim devriminin fitilini ateşleyen Petrograd'lı kadın tekstil işçilerine ithafen, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün" 8 Mart olmasına karar verilir.

Emekçi kadınlar günü, 1800'lü yılların sonlarında Amerika'daki tekstil işçisi kadınların vahşi kapitalizm çarklarında verdiği mücadeleden, "ekmek ve gül" grevlerinden, Avrupa'da sınıf mücadelelerinden, "ekmek ve barış" isteyen Petrograd'lı kadın tekstil işçilerinin tarihinden beslenmektedir. Ve 8 Mart, yüz yılı aşkındır tüm dünyada kadınların özgürlük ve eşitlik mücadelesinin sembolü olarak kutlanmaktadır.

8 Mart'a kaynaklık eden döneme damgasını vuran grev ve direnişlerde kadınlar için oy hakkı, eşit işe eşit ücret, 8 saatlik iş günü talepleri ön plana çıkar. Kadın işçilerin dışı dış mücadelesi, uluslararası işçi hareketi ve sosyalist hareketin mücadelesinin ürünü olarak bu taleplerin bir kısmı kazanımla sonuçlanır. Ancak emek sömürsü üzerine kurulu kapitalist düzen sürdüğü sürece kadınlar üzerindeki çifte sömürü ve eşitsizlik devam eder. Sınıf ve kitle hareketinin güçsüz, örgütsüz ve dağınık olduğu dönemlerde ise kapitalistler, egemenliklerini pekiştirmek, kârlarına daha fazla kâr katmak için saldırılarını yoğunlaştırırlar.

KRİZİN FATURASINI ÖDEMEYECEĞİZ!

Dünya çapında emperyalist kapitalist sistemin krizlerinin derinleştiği, siyasal gericiliğin daha da arttığı bir dönemden geçiyoruz. Gözü dönmüş kapitalistler, 100 yıl önce kazanılmış haklarımıza göz dikmek, işçilerin kölelik zincirlerini kalınlaştırmak, yanısıra kadın işçi ve emekçileri dipsiz bir kuyuya hapsetmek istiyorlar. Sermaye sınıfının güdümündeki AKP-MHP iktidarı eliyle izlenen politikalarla her geçen gün derinleşen çok yönlü krizin faturası işçi ve emekçilere kesiliyor, emekçilerin alım gücü düşüyor, yoksulluk daha da derinleşiyor. İşçi ve emekçi

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

**Özgürlük ve eşitlik mücadelesinde
KADIN İŞÇİLER
BİR ADIM ÖNE!**

kadınlar da bunun bedelini ağır bir şekilde ödüyor. İşçi sınıfı üzerindeki sömürü daha da derinleşirken kadın işçiler ucuz iş gücü olarak görülmeye, toplumsal yaşamın tüm alanlarında cinsiyete dayalı ayrımcılık derinleşmeye devam ediyor. AKP-MHP iktidarının kadınlara dönük uyguladığı politikalar ise bu baskı ve eşitsizliği daha da artırıyor. Kırıntı düzeyindeki haklar bile gerici iktidarın hedefi olmaya devam ediyor. İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinin ardından 6284 sayılı yasanın kaldırılması, Medeni Kanun'daki değişiklikler ve Anayasa değişiklikleri gerici rejimin halen gündeminde olmaya devam ediyor.

Kadınların talepleri sandıklara sığmaz Bu yıl 8 Mart'ı aynı zamanda yerel seçim sürecinde karşıyoruz. İşçilerin, emekçilerin ve kadınların biriken sorunları karşısında, burjuva düzen partileri ve reformist partiler 23 Mayıs seçimlerinin ardından bir kez daha emekçilerin karşı karşıya kaldığı sorunların çözümü için sandığı işaret ediyorlar. Burjuva siyasetin gün geçtikçe çürüdüğü tabloda kirli pazarlıklarla birlikte rüşvetler konuşuluyor, mesnetsiz vaatler havada uçuşuyor. Derinleşen ekonomik kriz vaatlere de yansıyor ki, burjuva düzen partileri yapacaklarını iddia ettikleri "sosyal yardımlar" konusunda adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Yoksulluğun ortadan kaldırılmasını değil, yönetilebilir ve sürdürülebilir olmasını savunanlar, yardımlara muhtaç edilmiş bir toplum sayesinde iktidarlarını sürdürmeyi amaçlıyorlar. Kadınların en temel sorunlarının başında çocuk bakımı gelmesinden kaynaklı tüm

adaylar, kentleri kreşlerle donatacaklarını iddia ediyorlar. Kadın odaklı belediyeçilik yapmaktan bahsediyorlar, kadınların en temel sorunlarının yerel yönetimlerce çözülebileceğini iddia etmeye kadar varıyorlar işi.. Seçimin ertesi günü unutulacak ve bir 5 yıl daha akıllara gelmeyecek vaatler kaplıyor ortalığı...

Oysaki kadınların talepleri sandıklara sığmaz. Zira, kadınların karşı karşıya kaldığı sömürü, baskı ve eşitsizliğin kaynağında kapitalist sömürü düzeni var. Ne seçimler ne de "en demokratik" yerel yönetimler bile, kadınların artık kronikleşmiş sorunlarına çare olamaz.

Seçim süreçlerinin kitlelerin ufkunu sandığa havale edilmesinin kötürümleştirici etkisini bir yana bırakırsak, bu ülkede hareket noktası AKP iktidarının izlediği politikalar olan, kadınlara dönük baskıcı, ayrımcı politikalara itiraz eden bir kadın hareketi var. Kadınlar iktidarın kadın düşmanı politikalarına, kazanılmış hakları gaspetmeyi hedefleyen uygulamalarına yıllardır direniyor. Ülke çapında yaygın ve kitlesel eylemlere imza atıyor.

Heterojen bir yapıya sahip kadın hareketinin yanısıra, kendi buldukları alanlardan, fabrikalardan kadın işçiler mücadeleye atılıyor. Erkek sınıf kardeşleriyle beraber direnişler örgütüyor. Son bir kaç yıldır yoğunlaşan işçi direnişlerinin yanısıra, yakın zamanda gerçekleşen Özak, Burda Bebek, Agrobay direnişlerinde olduğu gibi kadın işçiler sınıf mücadelesinde yerini alıyor, ön saflarda direniyor. Kapitalistlerin sömürsüne, feodal önyargılara, ataerkil baskılara, devlet-polis zoruna karşı mücadeleyi sürdürüyor.

KADIN İŞÇİLER BİR ADIM ÖNE!

Gün geçtikçe ağırlaşan ve yerel seçimlerin ardından daha da ağırlaşması kaçınılmaz olan çalışma ve yaşam koşulları karşısında yapılması gereken şey, işçi sınıfının merkezinde olduğu mücadele ve direniş eksenini yaratılmasıdır. Bu da ancak işçi sınıfının ayağa kalkmasıyla ve onun bir parçası olan kadın işçilerin mücadele sahnesinde aktif bir rol oynamasıyla olanaklı olacaktır. Tarihsel örneklerin yanısıra, yakın dönemde yaşanan işçi direnişleri dahi göstermektedir ki, kadınlar mücadeleye adım attıklarında devrimci enerjileri açığa çıkmakta, bugüne kadar kendilerini kuşatan zincirleri kırdıkları gibi sınıf mücadelesine de büyük bir güç katmaktadırlar.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak bir dönemdir "tüm işyerlerine ve mahallerde ücretsiz, nitelikli, 7/24 açık kreş" çağrısı yükseltiyoruz. Bu talep kadın işçilerin taleplerinden sadece biridir. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne giderken, emekçi kadınları kreş hakkı da dahil olmak üzere kadın işçilerin tüm talepleri için mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Berberinde işçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıları püskürtebilmek için verilecek mücadelede çifte sömürüye maruz kalan, eşitsizliği yaşayan kadın işçileri, özgür ve eşit bir yaşam için bir adım öne çıkmaya, özgürlüğünü ellerine almaya çağırıyoruz.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Türkiye’de ilk kreş açılan fabrika:

Cibali tütün fabrikası

1884 yılında kurulan Cibali Tütün fabrikası, cumhuriyetin ardından 1925 yılında Fransız tütün işletmecisinden devlete devredildi. 1940 yılına kadar ülkedeki sigara üretimini tek başına karşılayan Cibali Tütün fabrikasında çalışanların çoğunluğu kadın idi.

Bir dizi sosyal hakka sahiptir Cibali tütün işçileri. Öğle yemeği, revir, işçilerin acil maddi ihtiyaçlarının karşılanması için “işçi sandığı” gibi... Bu hakların verilmesinde o dönemde tütün üretiminde Cibali’nin özel yeri olduğu kadar, işçilerin dayanışmasının belirleyici olduğu görülmektedir. Aynı zamanda 40’lı yıllarda fabrikada kreş açılır. Cibali tütün fabrikası kreşi, Türkiye’de ilk fabrika kreşi olarak bilinir. Kreşe işçiler doğrudan müdahil olurlar. Çocuklara işçilerden ayrı yemekler çıkar, doktor kontrolü yapılır. Hatta fabrika yönetimi tarafından da övgüye konu edilir.

Türkiye’de sınıf hareketinin yükseldiği 70’li yılların sonunda en dinamik fabrikalardan biridir Cibali. İşçi eylemlerinde, grevlerde, direnişlerde başta kadın işçiler olmak üzere Cibali işçileri yerlerini alır.

21 Aralık 1979 sabahı, Cibali Tekel işyeri temsilcisi, sabah vardiyaya gelir-

ken faşistler tarafından katledilir. Bunu duyan işçiler ilk vardiya iş bırakır, iki gün boyunca işyeri temsilcisinin katledilmesini protesto etmek amacıyla üretim durdurulur. Sonrasında biriken sorunlar için direniş devam eder. Bu sorunları sıralarsak; can güvenliğinin olmaması, Tek Gıda İş Sendikası’nın 22 ay geçmesine rağmen TİS görüşmelerine başlamaması, yemeklerin iyi çıkmaması, servislerin olma-

ması, kreşin kapasitesinin yetersizliği... Cibali Tekel işçilerinin direnişi sıkıyönetimin, hükümetin, sendika bürokratlarının baskı, tehditlerine rağmen iki ay boyunca devam eder.

12 Eylül darbesi tüm toplumun üzerinden silindir gibi geçmesine rağmen, 80’lerin ikinci yarısından itibaren işçi sınıfı yeniden uyanışa geçer. 89 bahar eylemleri adı verilen Türkiye’nin en yaygın

ve kitlesel işçi eylemlerinde Cibali Tekel işçileri de aktif bir şekilde yer alır. 80 darbesinin ardından uygulanan ekonomi politikalar sonucu işçiler alabildiğine yoksullaşmış durumdadır. Sorunlar birikmekte, öfke günden güne artmaktadır. Cibali Tekel de kadın işçiler için ekonomik sorunların yanında en ciddi sorun kreşin kapasitesinin yetersizliğidir. Yaklaşık 40 kadın işçinin aynı dönem hamile kalması ve kreş sırasının bir türlü gelmemesi kadınları harekete geçiren önemli bir gündem maddesi olur. Kadınlar yeni kreşin açılması için imza toplayıp Sosyal Sigortalar Kurumu’na verirler. Ardından cumhuriyet gazetesine haber yaptırılır. İki hafta sonra SSK’dan müfettişler gelecek inceleme yaparlar ve kısa süre içinde kreş genişletilerek sorun çözülmüş olur. Kreş hakkının kadın işçilerin öz gücü ve inisiyatifleri ile çözülmesi kadınlara özgüven sağladığı gibi, sonraki süreçte sendika seçimlerinden bahar eylemlerinde kadınların ön saflarda yer almasına da etki sağlar.

Cibali Tekel fabrikası 1994 yılında kapatıldı. Buna rağmen kadın işçilerin mücadelesi, gelecek kuşaklara miras olarak kaldı.

İŞÇİ-EMEÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İKD’nin “Her mahalleye ve işyerine kreş” kampanyası (1976-79)

1970’lerin ikinci yarısında yükselen toplumsal muhalefetin bir parçası olarak dönemin TKP’sinin öncülüğünde, 1975 yılında İKD (İlerici Kadınlar Derneği) kurulur. Kadınların ekonomik-sosyal hak ve özgürlükler mücadelesini esas alan İKD, 1976-1979 yılları arasında “kreş hakkı” gündemiyle kampanya yürütür.

İKD, Temmuz 1976’da gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla “her mahallede ve iş yerinde kreş” kampanyasının startını verir.

Dönemin iş yasalarında 100 kadın işçinin çalıştığı iş yerlerinde emzirme odası, 300 kadın işçinin çalıştığı iş yerlerinde kreş açma zorunluluğu yer almaktadır. Ancak bu dönem olduğu gibi, o dönem de kapitalistler bu yükümlülüklerini yerine getirmemektedir. İKD, “sayı sınırlaması olmadan tüm iş yerlerine kreş

açılmasını, kreşin erkek ya da kadın işçi farketmeksizin tüm çalışanların çocuklarını kapsamasını, kreş açmayan patronlara cezai yaptırımların artırılmasını, memurlar için kreş hakkı tanınmasını, yerel mülki idareler tarafından mahallelerde kreş ve belli saatlerde çocukların bırakılabileceği yuvalar açılmasını” talep eder.

Bu kapsamda:

-Başta İstanbul, Ankara ve Bursa olmak üzere bir dizi ilde kadınların çalıştığı fabrika önlerinde bildiriler dağıtılır, afişler asılır. Kampanya kapsamında 50 bin afiş ve 250 bin bildiri kullanılır.

-İKD’nin olduğu tüm kentlerde imza kampanyası düzenlenir. 1978 yılında “Kreş istiyoruz” başlıklı 60 bin imza TBMM’ye iletilir.

-Yasal hükümlerini yerine getirmeye-

rek kreş açmamış 54 işyeri, Çalışma Bölge Müdürlükleri’ne ihbar edilir.

-“Kreş hakkıyla” ilgili yaygın bir şekilde panel, forum, açık oturumlar gerçekleştirilir.

-Kreş açmamış işyerlerine dönük Barolarla işbirliği halinde bireysel dilekçe ve dava formları hazırlanır, şikayetler yapılır.

-Mahallelerde çocuk yuvaları ve oyun bahçeleri açılması için belediyeler ve muhtarlıklarla görüşmeler yapılır.

-Sendikaların Toplu İş Sözleşmeleri’ne “kreş ve emzirme odası açılması” ve “anlaşmalı kreş çözümüne gidilmesi” için maddeler eklenmesi amacıyla çalışmalar yürütülür.

Bu kapsamda Bank Sen’in Yapı Kredi Bankası ile yaptığı Toplu İş Sözleşmesi’nde 0-6 yaşında çocuğu olan emek-

çi kadınlara aylık 600 Lira kreş yardımı yapılması bağitlanır. Ayrıca Maden İş’in Gurindig ile yaptığı Toplu İş Sözleşmesi’nde 0-4 yaş çocuklar için kreş açılması kabul ettirilir.

-Kadın memurların çocuklarına kreş ve emzirme odası açılması için çalışma yürütülür.

-Kreş kampanyasına 1978 yılında “doğum izinleri birleştirilsin ve uzatılsın” ve 1979 yılında “devlet tarafından çocuklara süt sağlansın” kampanyaları eklenir.

İKD’nin kampanyası boyunca on binlerce kadın, çocuk bakımının toplumsal bir sorumluluk olduğu, bakım yükünün kadınların omuzlarına yüklenmemesi gerektiği konusunda bilgilendirilir, çok sayıda kadın da bu kampanyaya seferber edilir.

İŞÇİ-EMEÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Çevre ve iklim krizinin çözümü devrim sorunudur!

A. Serhat

Yerküremizin oldukça uzun bir jeolojik tarihi ve bu tarih içinde oluşmuş milyonlarca canlı çeşidine ait eko sistemleri var. Bu eko sistemler arası ilişki canlı ve cansız bütün nesnelere arasındaki enerji alışverişi, yerküreyi diğer gezegenlerden ayıran en temel faktörlerdendir. Daha bütünsel bir açıdan bakıldığında, sorunun özünü anlamak için “eko sistemler” tanımı yetersiz kalıyor. Daha genel planda çevre ve onun bir alt başlığı olarak iklim sorununda, kendi içindeki devrim ve doğal değişkenliğe ek olarak insan faaliyetlerinin sonucu ortaya çıkmış değişiklikler çok ciddi bir sorun haline gelmiştir. Her geçen gün daha derinden hissedilen iklime dair felaket emareleri artık somut olgular olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kimi canlı türlerinin yok olmaya başlaması, türler arası ekolojik dengenin bozulmaya başlaması son yıllarda dünya ölçeğinde yaygınlaşan “doğal afetler” meseleyi daha bir yaşamsal kılmıştır. Kapitalist sistemin doğa ile insan ilişkisi dengesinde ve bu dengenin hoyratça yıkımında oynadığı rol ise belirleyicidir. Kuşkusuz kapitalizm öncesi dönemde de bir çevre sorunu vardı, fakat sorun tabiatın kendini yenileyebilme sınırları içinde kalıyor ve nötralize olabiliyordu. Oysa ki bugünün verileri, alandaki bilim insanlarının çalışmaları bu eşğin çoktan aşıldığını ve koşar adım bir korkunç felakete doğru gidildiğini gösteriyor. Dünyadaki doğal afetlerin son çeyrek yüzyılda büyük bir artış gösterdiği bizzat sermayenin kurum ve kuruluşlarının yayınladıkları raporlarda da dile getiriliyor. Birleşmiş Milletler başta olmak üzere, Kızılhaç ve çok sayıda üniversitenin ortak verileri, 1980 li yılların başında yılda 120 doğal afet görüldüğünü, 2000’li yılların başında bunun 500’e çıktığını, son yayınlanan verilerde ise on katına ulaşarak adeta pik yaptığını ortaya koyuyor. (Bu konuda daha detaylı bilgilere Emergency Events Database kısa adı EM-DAT olan kurumun veri tabanı üzerinden ulaşmak mümkündür).

Dünyanın dört bir tarafında ortaya çıkan yangınlar, seller, fırtınalar, ekstrem boyutlarda sıcaklıklar ve buna bağlı olarak kuraklık, kıtlık gibi afetlerin yanı sıra nükleer, biyolojik ve kimyasal kazalar ve militarist hazırlıklar yerküreyi adeta bir cehenneme çevirmiştir. Bunlara ek ola-

rak 2 derecelik sıcaklık artışının, kutuplarda ve dağlardaki buzulların erimesine, deniz seviyesinin yükselmesine ve buna bağlı olarak bilinmeyen yeni organizmaların ortaya çıkmasına yol açacağı artık birer varsayımdan öte kesin bilimsel verilerdir.

Marx’ın deyişiyle “Her sınıf dünyaya kendi silüetini yansıtır.” Bugün içinde bulunduğumuz ekolojik kriz kapitalizmin içinde debelenip durduğu krizlerden ve onun doğasından ayrı düşünülemez. Bu ise, kapitalist sistemin sınırları içinde kalarak ekolojik sorunun gerçek anlamda bir çözüme kavuşturulamayacağını da anlatıyor. Nitekim on yıllardır çevre ve iklim konulu zirveler yapılmakta, kararlar alınmakta ancak toplumlarda oluşan duyarlılığa ve mücadeleye eğilimine rağmen çözüm yönünde milim yol alınmamaktadır. Zira gezegeni yok oluşun eşğine getirenlerin toplanıp toplanıp dağılma merasimleri yapmaları kaba riyakarlığın ötesinde bir anlam ifade etmiyor.

Geçen yüzyılın başından itibaren iklim konusunda bilim insanlarının pek çok araştırması olmakla beraber, çevreye du-

yarlı toplumsal hareketlerin ortaya çıkışı daha çok 1970’li yıllara dayanır. Yine o yıllarda çevre ve iklim sorunu çeşitli üniversitelerde felsefenin alt disiplini olarak kuramsal bir çerçeve kazanmış olsa da 20 yy. başlarında özellikle de başını Sovyetler Birliği bilim insanlarının çektiği çok ciddi çalışmalar yapılmıştır. Öyle ki bu çalışmalar hala çevre ve iklim sorununu anlamada ve çözüm arayışlarında başvurulması gereken temel kaynaklar arasında yer alıyor. Burjuva düşün dünyasında bazıları, Sovyetlerin kendine has zorlukları üzerinden başvurmak durumunda kaldığı tarım ve sanayileşme hamlelerinin doğurduğu birtakım sorunlar üzerinde tepinmektedir. Oysa Sovyetlerin bu konuda ortaya koyduğu duyarlılık ve bilim insanlarının çalışmaları, hala onlara da bu alanda rehberlik ediyor.

Ekim Devrimi’nin hemen ardından Bolşeviklerin oluşturdukları program ve çevre sorununda aldıkları tutum oldukça öğreticidir. Örneğin ekolojik toplulukların, üzerinde çalışma yapılması için korunmaya alınması önerisini gündeme getiren ve bunu ilk hayata geçiren Sovyetler Birliği olmuştur. Ayrıca bitki sosyolojisi, bitki dağılımı teorisinin ön-

cülüğünü yapan Sovyet bilim insanları, sermayenin mührünü taşıyan bugünün bilim insanılarına örnek olacak cinsten araştırmalar yaptılar. Devrimin akibetinin tartışmalı olduğu kritik dönemlerde bile, Lenin’in dönemin bilim insanlarını ekolojik çalışmaları konusunda cesaretlendirici bir dizi girişimi olmuştur. Her ne kadar daha sonraki tartışmalı tarım programları sonucu yok olan Aral Gölü ve Çernobil felaketi üzerinden sistematik bir anti propaganda yürütülse de bunlar, Sovyet birikiminin insanlık için taşıdığı önemi ortadan kaldırmaz.

Sovyet bilim insanlarının insanlığın hizmetine sunduğu “ekolojik korumanın zorunluluğu” üzerine çalışmalar bugün yeniden dönüp bakılması ve incelenmesi gereken en anlamlı en kapsamlı kaynaklardır. Ayrıca karbondioksit salınımı ve onun kontrollü bir şekilde azaltılması faaliyeti küresel kapitalizmin kuşattığı Sovyet dünyasında çokta mümkün değildi. Birinci emperyalist paylaşım savaşının yarattığı yıkım, kısıtlı sanayi olanakları, yıkıcı sonuçlar yaratan iç savaş ve geri bir köylü toplumunun sosyolojik handikapları arzu edilen ekolojiyle barışık bir büyümenin gerçekleştirilmesini köstek-

leyen faktörlerdir. Her şeyden önce o günün dünyasındaki bütün bir yıkımın sorumlusu, bugün olduğu gibi dünyanın doğal kaynaklarını vahşice talan eden kapitalist emperyalist düzenin kendisiydi.

Ekim Devrimi'nin hemen ardından Sovyet bilim insanları bütün imkansızlıklara rağmen ekolojik sorunlara ilişkin oldukça kapsamlı çalışmalar yürütme olanağı bulabildiler. O çalışmaların yarattığı olanaklardan faydalanan Sovyet bilim insanları bilim dünyasına çok şey kazandırdılar. Doğal kaynakların sürdürülebilirliği ve akılcı kullanımının önündeki en büyük engelin kapitalizm olduğunu ve küresel boyutta ekolojik bir krizin ancak planlı sosyalist bir ekonomi ile aşılabileceğini savunan Sovyet bilim insanı Fedorov bunlardan sadece biridir. Yine Bud-yko iklim değişikliği ile ilgili ilk uyarıları yapan ve çalışma yürüten bir bilim insanı olarak hakkıyla tarihteki yerini almıştır. O dönemde bitki ve canlı türlerinin arşivlenmesi, eko sistemlerin korunması, geçirgenlik ilişkileri gibi konular üzerine yapılan bilimsel çalışmaların çoğunda Sovyet bilim insanlarının emeği ve katkıları vardır. Üretimin öncelikli olarak doğal koşulları gözetilen ve insan ihtiyaçlarını karşılamak için yapıldığı bir düzenin yetiştirdiği bilim insanı ile üretimin kar ve sermaye birikimi için yapıldığı düzenin yetiştirdiği bilim insanı arasındaki farkta bu olsa gerek. Birisi toplumsal gereksinimler ve doğayla barışık yaşamın kodları üzerinden bir sorgulama yaparken, diğeri ise doğanın bütün kaynaklarıyla talanı ve yıkımına neden olan gerici kapitalist düzen ve onun egemeni olan sermaye sınıfının hizmetinde bir kodlama üzerinden okuma yapar.

Devrimin en kritik süreçlerinde Bolşeviklerin ekolojik sorunlara ilişkin gösterdiği hassasiyet, yazık ki Sovyetlerde yaşanan yozlaşmadan payına düşeni almıştır. Aral ve Çernobil vakaları hiç kuşkusuz Sovyetler adına negatif örneklerdir ve öyle de kalacaklar. Ne var ki bu kötü örnekler üzerinden toplamında sosyalizmin çevre sorunundaki duruşunu sorgulamak ise koca bir insafsızlık olur. On bin yılı bulan insanlık tarihindeki 70 yıllık bir deneyimin kimi kusurları üzerinde tepinenler, sadece son bir yüzyılda kapitalizmin yarattığı ekolojik yıkıma bakabilselerdi, Sovyetlerin kusurlarının "mütevazı" kaldığını görürlerdi.

Belirtmek gerekiyor ki, emperyalist/kapitalist dünyanın bugün sahip olduğu imkanlar tam da insanın emek gücü ve doğanın talanı sayesinde var oldu ve olmaya devam ediyor. Karbondioksit salınımı konusunda gelişmekte olan ve az gelişmiş ülkelere dayatılan reçeteler, verilen rüşvetler vb. sorunu çözmekten çok daha karmaşık hale getiriyor. Zira emper-

yalistler, tekellerin karını azaltabilecek hiçbir önlem almak istemiyorlar. Bu ise yaklaşan ekolojik felaketi önlemek için hiçbir şey yapmamak anlamına geliyor.

Yerküredeki çevre sorunlarının boyutları ve sonuçlarından hareketle sorunu herkese mal eden sermayenin akademik alanda ürettiği ideolojik çarpıtmalarla da karşı karşıyayız. Çevre sorunları kendi doğal mantığı içinde bilim dünyasının bir etkinlik alanıdır ve olmaya da devam edecektir. Bu konudaki temel beklenti öncelikle sorunun toplumsal, iktisadi ve siyasal açıdan nasıl ortaya çıktığını, hangi boyutlara vardığını ve yakın gelecekte ne tür sonuçlar yaratabileceğinin bilimsel olarak ortaya konmasıdır.

Emperyalist haydutluğun dolaysız ürünü olarak ortaya çıkan ekolojik ve toplumsal sorunlar görmezden gelinerek herhangi bir çözüm geliştirilemez. Emperyalist devletler, gelişmekte olan ülkelere belli kurallar dayatıyor. Oysa o ülkelerde doğanın sınırsız bir şekilde talan edilmesi, yaratılan kirlilik vb. sorunlar, uluslararası tekellerin o ülkelere dayattığı vahşi sömürü sistemi ve o ülkelerin adeta birere çöplüğe dönüştürülmesinden kaynaklanıyor. Bundan dolayı

sera gazı emisyonları, bitki ve hayvan türlerinin yok olması, ormanların imha edilmesi, iklim değişikliği, kentleşme ve atık yönetimi gibi konular bu ülkeler için yönetilebilir sorunlar olmaktan çıkmıştır.

Çevre sorununu merkezine alarak yarım yüzyıldır faaliyet yürüten siyasal akımlar özellikle Avrupa'da çok ciddi bir toplumsal destek buldu, bu sayede sermaye hükümetlerinin koalisyon ortakları olabildiler. Bu ise onları yozlaştırıp zıddına dönüştürdü. Örneğin Almanya'da ikinci kez hükümet programlarını belirleyen güçlerden birisi Yeşillerdir. Yine Alman Yeşillerinin rengini verdiği Friday for Future hareketi de son yıllarda çevre konusundaki toplumsal hassasiyeti arttıran bir rol oynadı. Çevre sorunlarına ilişkin Almanya Yeşiller Partisi, onun Avrupa'daki minyatür ortakları ve onunla aynı telden çalan Friday for Future gibi hareketlerin niteliği Ukrayna savaşına karşı aldıkları tutumla deşifre oldu. Yeşiller Partisinin Yugoslavya savaşında oynadığı uğursuz rol, Alman emperyalizminin güvenliğini Hindi kuştan başlatan savunma konsepti, İsrail'in Gazze'deki soykırımına destek vermesi ve bugünkü savaş kundaklıkları bu partinin gerçek kimliğini

gözler önüne sermiştir.

Yeşiller, Alman sermaye sınıfının çıkarlarını pervasızca savunan bir savaş partisi haline gelmiştir. Peki bu hareketin buraya evrilmesi tesadüf müdür? Kesinlikle değil. Çevreci hareket ve partileri bekleyen en büyük tehlike kapitalist-emperyalist gelişmenin eşitsiz ve yıkıcı doğasını görmezden gelen körlüktür. Emperyalizme ilişkin bu temel yasayı görmezden gelenler ya da yok sayanlar nihayetinde çevre sorununu büyüten sistemin rezil bir aparatı durumuna düşüyorlar. Niyetlerinden bağımsız olarak sermayenin savunucuları ve suç ortakları haline geliyorlar.

Sınıfsal olarak kent küçük burjuvazisi ve orta sınıfları da kısmen kapsayan bir toplumsal düzlem üzerinden yükselmesi ve anti-kapitalist perspektiften yoksunluğu bu hareketlerin en zayıf yanını teşkil ediyor. Haliyle kapitalist düzene entegre olmaları ve onun içinde erimeleri de bir o kadar kolay ve sıradan oluyor.

Bir sorunun çözülmesini isteyenler o sorunu yaratan kaynağı kaldırmamanın yolunu aramak durumundadırlar. Verili koşullarda çevre sorununa samimi bir şekilde duyarlı olmak, bu sorunu körükleyen kapitalist sisteme karşı mücadele etmeyi zorunlu kılıyor. Çünkü çevre krizinin çözümlü bir devrim sorunudur artık.

Ukrayna halkı vekalet savaşında ölmek istemiyor

Devlet Başkanı Volodimir Zelenski'nin General Valery Salushny'yi Ukrayna silahlı kuvvetleri başkomutanlığından resmen azletmesi, yönetici klik arasındaki çelişki ve çatışmanın derinleştiğine işaret ediyor. Çatışmanın arkasında en az 400 bin Ukraynalı askerinin hayatına mal olan NATO vekalet savaşının yarattığı yıkım vardır. AB zirvesinde onaylanan 50 milyar Avroluk kredinin öncelikli hedefi, iki yıldır savaşta olan Ukrayna'nın ekonomik olarak resmen iflasını önlemektir.

Ekonominin iflasının resmileşmesini önlemek için mali "destek" veren emperyalistler, bunun karşılığında vekalet savaşçılarından yükümlülüklerini yerine getirmelerini istiyorlar. Batı emperyalist bloku Ukrayna'nın kukla yönetimine adeta şöyle diyor: "Krediler, para ve silah bizden ölecek askerler sizden." Mali ve askeri sıkıntılarını ülkenin geleceğini ipotek ederek "çözen" Zelenski rejiminin savaştan insan bulma sıkıntısı da giderek derinleşiyor. Savaşın ilk günlerinde toplumun yurtsever duygularını milliyetçi hezeyanlarla coşturarak ve sahte zafer vaatleri sunarak insanları cepheye sürdüler. Ancak vaat ettikleri zaferden eser yokken 400 bine ulaştığı söylenen asker kayıplarının yerini dolduramıyorlar. Savaş cephesinde Zelenski yönetimine ve savaşa karşı büyüyen tepkiler zaman zaman sokak protestolarında kendisini gösteriyor.

Kısa zaman önce Ukrayna devletinde ciddi bir iktidar dalaşı yaşandığı ortaya çıkmıştı. Zelenski hükümetine karşı başını Ukrayna Genelkurmay Başkanı General Valeriy Zalujniy'nin çektiği bir darbenin hazırlandığına dair haberler yayılmıştı. Savaşta bozgunun yol açtığı iktidar dalaşında rakibini görevden almak için hamle yapan Zelenski, karşı tepkilerin yükselmesi üzerine geri adım attı. "Değerli gazeteciler, hepimize aynı anda cevap veriyoruz: Hayır, bu doğru değil" diye açıklama yapılmış, Zelenski'nin sözcüsü Sergey Nikiforov ise Genelkurmay Başkanı'nın kovulduğu yönündeki haberlerin doğru olmadığını söyleyerek durumu idare etmeye çalışmıştı.

Ancak savaşta uğradıkları başarısızlığın cephe ve toplumda yarattığı hayal kırıklığı o kadar büyük ki bunun birileri-

ne fatura edilmesi gerekiyordu. Nitekim "Hayır, bu doğru değil" açıklamasından birkaç hafta sonra Genelkurmay Başkanı görevden alındı. Bu hamleyi yapan Zelenski, iktidar dalaşının ilk raundunu kazanmış göründü. Ancak gelişmelerin nasıl bir çehreye bürüneceğini savaşın gidişatı ve toplumsal tepkiler belirleyecek.

Batılı emperyalist bloku çok yönlü desteğine rağmen Rusya'nın son dönemde artan kuvvet ve silah üstünlüğü Ukrayna ordusunu askeri açıdan savunmaya itiyor. Cephedeki başarısızlıklara kitleler arasında artan savaş yorgunluğu eşlik ediyor. Asker eşleri aylardır kocalarının geri dönmesi talebiyle eylemler yapıyor.

İki yılını doldurmak üzere olan savaş cephesinde 400 bin askerini kaybeden Ukrayna ordusunun insan kaynaklarının tükenmek üzere olduğunu haberleştiren Alman medyası, durumun ağırlığını "Ukrayna ordusu çaresizce asker arıyor" diye duyurdu.

Cepheye sürülen askerlerin zafere olan inançsızlık ve moral çöküntüsünü, uzun süre savaş borazanlığı yapan batı medyası yazıp-çiziyor. Savaşta arkadaşları adına "Hepimiz tükendik. Bizi değiştirin!" diyen bir askerinin çağrısını haberleştiren medyada şunlar da söyleniyor: "Ancak görünürde yedek asker yok: Kiev, Rus saldırılarına karşı koyacak kadar asker toplamakta zorlanıyor."

Medya, Ukrayna askerlerinin tepkilerini dile getiren şu tür ifadelerle de yer verdi: "Çok öfkeliyim. Bu daha ne kadar devam edebilir?", "Dinlenmeye ihtiyacımız var!", "İnsanların tatile ihtiyacı var. Sadece savaşmaya devam edebilmek için iyileşmek için değil, aynı zamanda sivil hayatlarıyla ilgilenmek için de..."

Cephe gerisindeki moral çöküntü ve "zafere" olan güvensizlik de cephedeki

bozgunun geri kalmıyor. Zira, cephedeki durumun propaganda edilenden farklı olduğunu fark eden halkın tepkileri artıyor. "Bu durumun potansiyel askerlerin hevesini kırdığını" yazan Alman basını, cephe gerisindeki durumu sivillerin dilinden şöyle aktarıyor: "Kiev'de kuaförlük yapan Daniil, bir yıl önce Ukrayna Rusya'ya karşı başarı üstüne başarı kazanırken asker olmayı düşündüğünü söylüyor. 'O zamanlar herkes işlerin iyi gideceğini, her şeyi geri alabileceğimizi umuyordu' diyor 27 yaşındaki genç. Şimdi insanlar daha gerçekçi. Daniil için askerlik artık bir seçenek değil.">

Ukrayna parlamentosunda halen görüşülmekte olan yasa tasarısı, zorunlu askerlik yaşının 27'den 25'e indirilmesini, askere alma sisteminin dijitalleştirilmesini ve savaş zamanında askerlik hizmetinin 36 ayla sınırlandırılmasını öngörüyor. Aynı haberde zorunlu askerlik yasa tasarısının toplumda endişe yarattığı belirtilerek; "Bu değişiklikler, zorunlu askerlik hizmetinin sıklaştırılması olarak gören birçok kişiyi endişelendiriyor. İnternette sokaklarda zorunlu askerlik yapıldığı iddialarına ilişkin haberler dolaşiyor." deniyor.

Bu haberleri yapan medya, Ukrayna'da barış yapılmasını istemiyor. Tersine halen savaş kundakçılarının borazanlığını yapıyor. Kiev'deki Uluslararası Sosyoloji Enstitüsü'nden Anton Grutschetsky adlı birine atfedilen şu sözleri aktaran medya, savaş kışkırtıcılığına devam ettiğini gösteriyor: "Ukraynalılar güçlü bir şekilde desteklendiklerini hissettiklerinde savaş alanında ölmeye gerçekten hazırılar. Ancak savaştan silahları olmadığını bilmek motivasyonlarını düşürüyor."

Bu ifadelerle yer veren medya, "Ukrayna'ya daha çok silah ve para verin ki savaş daha da uzasın" demeye getiriyor. Bu söylemlerle, Ukrayna ordusunun yaşadığı çöküşün üstünü örtmeye çalışıyor.

"Ukraynalılar güçlü bir şekilde desteklendiklerini hissettiklerinde savaş alanında ölmeye gerçekten hazırlar" sözleri ise Ukrayna halkını aşağılayan küstahça ifadelerdir. "Yeter ki para ve silah verilsin, Ukraynalılar NATO ile batılı emperyalistler için son nefesine kadar ölmeye hazır" demeye getiren kişi ve onun sözlerini aktaran medya, halen savaş kundakçılığı yapıyor. Zira askerlerin de halkın da tepkisi başka bir durumu anlatıyor.

ABD'nin silah, mühimmat ve parayı Gazze'de soykırım yapan İsrail'e göndermesi, Ukrayna'nın ikinci plana düşmesine neden oldu. Bundan rahatsız olan AB emperyalistleri, özellikle de Almanya, boşluğu doldurmak için harekete geçti. 50 milyar Euro bunun için tahsis edildi. Olaf Scholz'un alelacele Zelenski ile "güvenlik anlaşması" imzalaması, daha çok para ve silah vaat etmesi savaş ateşine benzin dökme telaşının göstergesidir. Scholz'un Washington'a gidip Biden'a "Ukrayna'ya para ve silah gönderin" diye yalvarması da bundandır. Görüldüğü kadarıyla daha çok para ve silah göndererek Ukrayna ordusundaki çöküşü ve halkın savaşa karşı gelişen tepkisini durdurabileceklerini var sayıyorlar.

Sosyolog kılıklı savaş propagandacısı Anton Grutschetsky, "Ancak silahları olmadığını bilmek motivasyonlarını düşürüyor" diyerek hem ordudaki çöküşün hem toplumda savaşa karşı biriken öfkenin üzerini kapatmaya çalışıyor. Emperyalistlerin piyonu gibi konuşan bu gerici, sarf ettiği pespaye sözlerle savaşın Ukrayna halkında yarattığı değişimin üstünü örtmeye heves ediyor.

Oysa Ukrayna'nın devrimci örgütlerinden biri olan KSRD konuya dair şu değerlendirmeyi yapıyor: "Kadınların cepheden insanların geri dönmesi talebiyle yaptıkları eylemlere gelince; son aylarda çeşitli şehir ve bölgelerde bu türden pek çok eylem yapıldı. Büyük olasılıkla bu eylemler devam edecektir."

Savaş kundakçılarının asıl korkulardır, emperyalistlerin adeta rehin ararak savaşı sürdürmeye zorladığı, rüşvet ve yolsuzluğa batmış Zelenski rejimi ve Ukrayna oligarklarına karşı halkın biriken öfkesinin patlamasıdır.

NATO'nun savaş kışkırtıcılığı ve Trump'ın açıklamaları

Ukrayna üzerinde süren Rusya-NATO çatışması üçüncü yılına girerken, NATO savaşın uzatılması ve daha fazla kanın dökülmesi için çaba sarf etmeye devam ediyor. NATO şefi Jens Stoltenberg'in "Batı, Rusya ile on yıllar sürecektir bir çatışmaya hazırlıklı olmalı" açıklaması bu tutumun sürdürüleceğini gösteriyor. Stoltenberg'in küstahlığı, iki gün önce Vladimir Putin'in Batılı bir medya kuruluşuna verdiği röportajda "konuşmaya hazırız" ifadesine verilmiş bir yanıt gibidir.

Stoltenberg, 10 Şubat'ta Alman Welt Am Sonntag gazetesinde yayınlanan röportajında hem "Batı Rusya ile savaş istemiyor" hem "Rusya ile onlarca yıl sürebilecek bir çatışmaya kendimizi hazırlamamız gerekiyor" diyerek kaba bir riyakarlık sergiledi. Zira iki yıldır Batı zaten Rusya'yla savaşmaktadır. Stoltenberg'in şimdi söylediği şey ise, özü itibarıyla bir savaş seferberliği çağrısıdır.

"Putin'in savaşı, Avrupa'da barışın garanti olarak kabul edilemeyeceğini gösterdi" diyen Stoltenberg, "Putin Ukrayna'da kazanırsa, Rus saldırganlığının diğer ülkelere yayılmayacağını garanti yok. Şu anda en iyi savunma Ukrayna'ya desteklemek ve NATO'nun askeri yeteneklerine yatırım yapmaktır. Ukrayna'ya teslimatları artırabilmemiz gerekiyor" diyerek asıl niyetini ortaya koyan savaş kundakçısı, Avrupa'nın savunma şirketlerine daha fazla ve daha hızlı sipariş verilmesi çağrısında bulundu.

Emperyalist savaş aygıtının şefi, silahlanma ve militarizm histerisini Rusya'ya yönelttiği ithamlarla örtmeye çalışıyor. Silaha daha çok yatırım yapılması için çağrı yaparken de Avrupa toplumlarını savaşa ikna etmek için "Rusya'nın tehdidi" laflarını geveleyip duruyor. Rusya askeri harcamalarını artırdı, ordusunu tahkim etti ama bunu tam da ABD-NATO cephesinin tehditlerinden dolayı yaptı. NATO şefinin bu tür tehditleri de Rusya'nın savaşa ve silaha daha çok yatırım yapmasını kışkırtan niteliktedir.

Sovyetler Birliği'nin çözülmesinden sonra NATO'nun varlığı ve işlevi, gerekli olup olmadığı tartışma konusuydu. Dolayısıyla NATO, kendine sürekli yeni düşmanlar aramaya devam etti ve bulundu. Bu, gereksizleşen NATO'nun varlığı-

nı sürdürmesinin yanısıra, genişleyerek dünyayı tehdit eden bir savaş aygıtı haline getirilmesi için gereklidir. Ortada bir "düşman" olmalı ki, silahlanma ve militarizm histerisine gerekçe olarak kullanılsın.

Son yıllarda Rusya "düşman" ilan edilerek militarist yayılmacılık için gerekçe uyduruldu. Stoltenberg, bu uydurmanın kalıcı olması için her ağzını açtığında söze Rusya diye başlıyor. Rusya ve Putin adeta NATO'nun bugünkü varlığının temel konusu haline getirilmiş gibidir.

Emperyalistlerin NATO'nun gerekli olduğunu "kanıtlamak" için, sadece düşmana değil yakıp yıkmaya, kan akıtmaya da ihtiyaçları var. Bunun için de paraya ve askere ihtiyaç var. Üye ülkelerin askeri finansmana katkıda bulunmaya zorlanması bunun içindir. Özellikle ABD şeflerinin NATO'ya daha fazla mali destek istemesi, savaşın maddi yükünün hiç değilse önemli bir bölümünü üye ülkelerin sırtına yıkmak içindir.

NATO tarafından savaşı kışkırtmaya dönük açıklamaların yapıldığı şu günlerde, Donald Trump da bir çıkış yaparak Batı'da sert tepkilerin hedefi oldu. Kasım ayındaki başkanlık seçimlerinde Cumhuriyetçilerin adayı olması beklenen Donald Trump'ın açıklaması şok etkisi yaratmış görünüyor. Trump'ın cumartesi günü yaptığı açıklamada, GSYH'sinin yüzde

ikisini savunmaya harcama yönündeki hedefi tutturamayan hiçbir NATO üyesini savunmayacağını ve hatta Rusya'yı saldırmaya teşvik edeceğini söylemesi, "Avrupa'da gerçek bir ürperti" yarattı, üye devletlerde şaşkınlık ve endişeye neden oldu. Tüm Avrupa öfkeli olduğu kadar endişesini de dile getirdi.

NATO şefi Jens Stoltenberg, "Müttefiklerin birbirini savunmayacağına dair herhangi bir öneri, ABD dahil olmak üzere tüm güvenliğimizi baltalar ve Amerikalı ve Avrupalı askerleri daha fazla risk altına sokar" diyerek Trump'a cevap verdi. Bazı Avrupalı şefler de Trump'ın açıklamasına yanıt olarak "kıta çapında daha fazla birlik ve askeri işbirliği" çağrısında bulundu. Biden ise, "Bu aptalca, bu utanç verici, bu tehlikeli, bu Amerikalılığa yakışmıyor" diye Trump'a sert tepki gösterdi.

Trump'ın NATO'ya yönelik tutumu önceden de biliniyordu. O, görev süresi boyunca ABD'nin Avrupalı müttefiklerinin "vadesi gelen faturaları ödemedi ABD'nin gücünden yararlanan bedavacılar" olduğunu dile getirerek onları aşağılamıştı. Rusya'yı, "Yeterince ödeme yapmayan herhangi bir NATO ülkesine ne istiyorsa onu yapmaya teşvik edeceğini" söyleyen Trump, "Ben ortaya çıkana kadar NATO çökmüştü" iddiasında da bulundu.

Açıklamadan dolayı kendisine yöneltilen eleştirileri ciddiye almayarak söz-

lerini savunan Trump, "Büyük bir ülkenin başkanının kendi ülkesini Rusya'dan koruyup korumayacağı" sorulduğunda, "Hayır, seni korumam" demekle kalmadı, "Rusya'yı canı ne istiyorsa onu yapmaya teşvik edeceğini" söyleyerek tehdidini yeniledi.

NATO ülkelerinin savunma bakanları iki günlük bir toplantı için yakın zamanda Brüksel'de bir araya gelecek. Yaptığı açıklamada diğer konuların yanı sıra savunma harcamalarının gelişimi hakkında da bilgi veren Stoltenberg, "NATO'nun 31 üye ülkesinden 18'i bu yıl askeri harcamalarda yüzde iki hedefine ulaşacak. Bu sayı 2014'tekinin altı katı" dedi.

2014'te sadece üç devlet yüzde iki hedefine ulaşmıştı. Ortakların toplam harcaması 600 milyar dolardı. Şimdi ise Avrupalı ortakların harcamalarının toplamı 380 milyar dolar olacak. Stoltenberg, 13 ülkeyi de yükümlülüklerini hızla yerine getirmeye çağırdı. Bu arada Almanya'nın otuz yıl aradan sonra ilk kez Gayri Safi Yurtiçi Hasılası'nın yüzde ikisini silahlanma ve militarizme harcadığı duyuruldu.

ABD ile diğer NATO üyelerinin Ukrayna krizine benzin dökmeye devam etmeleri, savaşın Avrupa'nın göbeğine sızma ihtimalini giderek artırıyor.

Maassen ve Almanya'nın faşist genleri

A. Vedat Ceylan

Almanya'nın iç istihbarat örgütü Anayasayı Koruma Dairesi'nin (Bundesamt für Verfassungsschutz-BfV), kurumu altı yıl yöneten eski başkanlarından Hans-Georg Maassen'i "aşırı sağcı şüpheli" olarak takip ettiği kamuoyuna yansdı. Bu haberle BfV'un altı yıl boyunca aşırı sağcı faşist bir başkan tarafından yönetildiği de kabul edilmiş oldu. Bu zatın, kurumdan ayrıldıktan sonra radikal sağcı olduğunun gündeme getirilmesi görüntüyü kurtarmaya yönelik bir manevra olarak görünüyor. Bu kişi, kurumun başına geçmeden önce de kurumun başındayken de sonrasında da aşırı sağcıydı ve bu biliniyordu. Muhtemeldir ki tam da bu yüzden kurumun başına getirildi. Maassen'in istihbaratın tepesine yükselmesi, faşist kliklerin devlet aygıtı içinde sistematik olarak teşvik edildiği ve korunduğunun da açık göstergesidir.

Alman ARD TV kanalında yayınlanan Kontraste programında Maassen'in BfV tarafından izlendiğinin açıklanmasından sonra, kendisi de internet sitesinden bunu doğrulayan bir açıklama yaptı. BfV, eski başkanlarının aşırı sağcı-faşist "yönelimini" onun açıklamalarına dayandırarak, onu izlemekte haklı olduklarını ve kurumun başındayken öyle olmadığını iddia ediyor.

Maassen, İsviçre'de yayın yapan Die Weltwoche dergisinde yayımlanan bir makalesinde, Başbakan Olaf Scholz (SPD) ve İçişleri Bakanı Nancy Faeser'i (SPD) "mülteci ve göç politikalarıyla Alman toplumunun çöküşünü hedeflediklerini" iddia ederek, göçmenleri "kemoterapi ile tedavi edilmesi gereken bir kansere" benzetti.

Alman istihbaratının eski başkanı CDU bünyesinde faaliyet gösteren Wertheunion (Değerler Birliği) ile yeni bir parti kurmaya çalışırken, AfD (Almanya için Alternatif) ile de koalisyon kurmaya hazır olduğunu beyan ederek, bu faşist partinin özellikle Almanya'nın doğu eyaletlerinde iktidara gelmesine yardımcı olabileceğini açıkladı.

Wertheunion yöneticileri, AfD temsilcileri ile diğer aşırı sağcı-faşistlerin 2023 kasımında Berlin Potsdam'daki bir otelde gerçekleştirilen toplantıya da katılmışlardı. Toplantıda milyonlarca göçmen kökenlinin sınır dışı edilmesinin planladığı ifşa edilmişti.

Maassen'in aşırı sağcı-faşist görüşleri, BfV'un başına getirilmeden önce de bir sır değildi. Daha önce İçişleri Bakanlığı bünyesinde "Göç Proje Grubu" başkanı olan Maassen, göçmen karşıtı politikalarıyla zaten biliniyordu.

Maassen, 2012 yılında, Nationalsozialistische Untergrund-NSU (Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgütü) ile Anayasayı Koruma Dairesi arasındaki yakın ilişkiyi örtbas etmek ve bu faşist çeteyi korumak için kurumun başına getirildi.

Bu faşist çete 2000-2007 yılları arasında en az dokuz göçmen ve bir kadın polisin öldürülmesinden sorumludur. NSU'nun "bilinen" 43 öldürme ve öldürmeye teşebbüs suçu var. NSU, Uwe Mundlos ve Uwe Böhnhardt adlı iki üyesinin bir karavanda yanmış halde bulunması ve çetenin başı Beate Zschäpe'nin Zwickau'daki dairesini yakması sonrası "itiraf" videolarıyla Kasım 2011'de "açığa çıkarıldı". O tarihe kadar, polis ve BfV suçluların açığa çıkmasına adeta kalkan olmuş, failleri öldürülen göçmenlerin çevresinde aramış, ailelerini ve akrabalarını zan altında bırakarak fişlemişti.

Tam da bu olayların arkasında BfV ile NSU'nun ilişkisini karartmak için göreve getirilmişti Maassen yer alıyor. Ne tesadüftür ki, AfD adlı faşist parti bu kişinin göreve gelmesinin ardından 2013 yılında kuruldu.

AfD, Maassen ve başkanı olduğu kurumun desteğini arkasına alarak palazlandı. Maassen'in, dönemin AfD Genel Başkanı Frauke Petri, halefi Alexander Gauland ve diğer yöneticileriyle defalarca görüştüğü açığa çıkmıştı.

Maassen'in başında bulunduğu BfV

aşırı sağcı-faşist parti ve çevreleri korumaya alırken, bir dizi sol örgüt ve çevreyi kriminalize etmeye, "terör örgütü" olarak listelemeye uğraştı. Irkçılığa, emperyalizme ve militarizme karşı çıkmak, kapitalizmi eleştirmek, "aşırı sol" ve hatta "terör örgütü" diye yaftalanmaya yetiyordu. AfD'yi eleştiren her kurum "yasaklanmakla" tehdit ediliyordu.

Maassen'in iç istihbarat teşkilatının başına getirilmesinin amacı, AfD gibi göçmen düşmanı aşırı sağcı-faşist kurumların güçlenmesini sağlamaktır. Bu kurumlar kullanılarak kitlelerin sisteme karşı biriken haklı tepkileri hedefinden sapıtılmak isteniyor.

Bu zat, işi 2018 yılında Chemnitz'de faşistlerin göçmenlere fiili saldırılarını alenen savunma noktasına vardırdı. Kamuoyunda büyük bir tepkiye yol açan bu yaklaşımın ardından "görevden" ayrılmak zorunda kalmıştı.

Maassen görevden alındı ama onun yol arkadaşları ve kurumun kendisi, eski başkanının çizdiği yolda ilerlemeye devam ediyor.

Alman sermayesi, olası bir devrimi önlemek için Hitleri iktidara taşıyarak II. Dünya Savaşı gibi bir felakete yol açtı. Nazileri başa getiren bünyenin genleriyle kodlanmış bugünün Alman sermayesi bir taraftan silahlanmaya devasa bütçeler ayırırken, diğer taraftan AfD gibi Nazi artığı partileri iktidara ortak olacak şekilde hazırlıyor.

Böylece yaratılan siyasi iklim sayesinde Almanya'nın Gayri Safi Milli Hıslası'nın yüzde ikisini silahlanmaya ayırma

kararları alınabiliyor. Alman Genelkurmay Başkanı "savaşa hazırlanmalıyız" diye çağrılar yapıyor, seri silah üretimine geçmenin önemi üzerine tartışmalar yapılıyor. Savaş ekonomisine geçmenin "olmazsa olmaz" olduğu kolayca söylenebiliyor.

Kerli/ferli Profesör ünvanlı kişiler ise "aslında Hitler kötü biri değildi" demeye cüreti göstermeye başladılar.

MAASSEN VAKASI FEVRİ BİR VAKA DEĞİL

Devlet kurumları içindeki aşırı sağcı-faşist örgütlenmeler ile AfD gibi partilerin devlette vücut bulmaları aynı genlerin aynı vücutta kodlanmasının ifadesidir.

Kapitalist devletler eliyle milliyetçilik, ırkçılık ve faşizm semirtilerek emperyalist savaflara kitle desteği yaratılmak isteniyor. 20. yüzyılda Hitler, Mussolini, Pinochet ve daha niceleri sermaye tarafından iktidara böyle taşınmıştı.

Bugün NATO'nun Rusya'ya karşı yürüttüğü savaş, ABD-NATO işbirlikli İsrail'in Filistinlilere karşı yürüttüğü soykırım ve bir dizi ülkede faşist partilerin iktidara taşınması II. Dünya Savaşı öncesi siyasi iklimi çağırıştırıyor.

Böyle bir iklimde Alman sermayesi bir kez daha "tarihi rolünü" oynamak istiyor.

Almanya'nın yeniden "savaşabilir hale gelmesi için" silahlanmaya devasa paralar harcanıyor. Alenen "savaş ekonomisine geçme" naraları atılıyor.

Egemenler, "seçkinler" her yerde ve her kurumda zorba yönetim biçimlerini tercih ediyorlar. Bunu, "milletin sefası, ülkenin bekası" için gerekli olduğu yalanıyla ambalajlıyorlar.

Ancak savaşa karşı olduğu gibi, faşizme karşı da tüm dünyada mücadele büyüyor. Almanya'da AfD'ye karşı haftalarca devam eden kitlesel gösteriler, savaşa ve faşizme karşı öfke ve mücadelenin boyutu hakkında fikir veriyor. Ne var ki bu gösterilerin siyasi perspektiften yoksun olması öfkenin ve tepkinin düzen sınırları içinde kalmasına yol açıyor.

Savaşa ve faşizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadele ile birleştirilemediği ve burjuva devlet aygıtı hedefe alınamadığı sürece o handicap ne yazık ki aşılamaz. Savaş ve faşizm tehdidi ancak işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizmi hedef alan mücadelesiyle durdurabilir.

Silahlanma yarışında savaş ekonomisine doğru

Almanya, 30 yılı aşkın süredir ilk kez NATO'nun askeri harcama hedefine ulaşacağını ilan etti. Ülkenin Gayri Safi Yurt İçi Hasılası'nın (GSYİH) yüzde ikisi tanklara, savaş gemilerine ve modern savaş uçaklarına akıtılıyor.

Federal hükümet, 2024 yılı için 73,41 milyar dolara tekabül eden bir miktarı savunmaya harcayacağını NATO'ya bildirdi. Bu da GSYİH'nin yüzde 2,01'ne tekabül ediyor.

Almanya, en son 1992 yılında GSYİH'sinin yüzde ikisini silahlanmaya harcamıştı. "Soğuk Savaş" yıllarında ise bu oran yüzde 3'ün üzerindeydi.

15 Şubat'ta üye devletlerin Savunma Bakanları Belçika'nın başkenti Brüksel'deki NATO karargahında bir araya geldi. 31 NATO ülkesinden 20'sinin bu yıl yüzde 2 hedefine ulaştığı bildirildi. Geri kalan ülkelerin de bu hedefe ulaşmaları konusunun toplanda ele alındığı belirtildi. Açıklanan yeni rakamlar, silahlanma harcamalarında bir önceki yıla göre yüzde 20'den fazla artış olduğunu gösteriyor.

TRUMP'IN AÇIKLAMALARI "TEDİRGİN EDİYOR"

Geçen hafta seçim kampanyası çerçevesinde bir konuşma yapan Trump, "Rus saldırısı durumunda savunma harcamaları düşük olan müttefiklerine Amerikan desteği sağlamayacağını" söylemiş, "Rusya'nın onlara saldırmasını teşvik ederim" ifadelerini kullanmıştı.

Trump, işbaşında olduğu 2017'den 2021'e kadarki süre boyunca Avrupalı müttefiklerinin savunma harcamalarının çok düşük olduğunu defalarca gündeme getirmiş, zaman zaman da ABD'nin

NATO'dan ayrılmasından söz etmişti. Trump'ın sözleri, AB şeflerini tedirgin etmiş görünüyor. Bir bakıma bu açıklamayı, savaşa daha çok harcama yapmanın gerekçesi olarak da kullanıyorlar.

Tam da bu tartışmaların gündemde olduğu bir süreçte Alman emperyalizmi, militarizm ve silahlanmaya yaptığı yatırımı arttırdığını duyurdu. İçine girdiği silahlanma histerisini ise Rusya ile gerekçelendiriyor. "Amaç, caydırıcılık ve savunmayı büyük ölçüde güçlendirerek Kremlin şefi Vladimir Putin'e, Avrupalı bir NATO ülkesine yapılacak bir saldırının başarı şansının olmayacağını açıkça göstermektir" açıklaması yapan Alman hükümeti, savaşa ayırdığı devasa bütçeye güya kılıf uydurmuş oluyor. Oysa Kelimin şefi NATO'yu tehdit etmiyor. Tersine, NATO yıllardır onu provoke eden adımlar atıyor.

Almanya Savunma Bakanlığı, savaş bütçesi "diğer şeylerin yanı sıra yeni piyade savaş araçları, fırkateynler, denizaltılar ve son teknoloji ürün F-35A çok yönlü savaş uçaklarının finansmanında kullanılacak" diyor.

Almanya Savunma Bakanı Pistorius'tan uzun vadeli plan çağrısı

Emperyalist savaş aygıtı NATO, "İttifak devletlerinin savunma harcamaları GSYİH'lerinin yüzde 2'si oranında olmalıdır" diyerek, silahlanma ve militarizm histerisini körükleme politikası izliyor. Bu orandan daha az harcama yapan devletleri kısıpca olarak, militarizme daha çok harcama yapmaları dayatılıyor.

Geçen yaz savaş aygıtına üye olan ülkeler ise, GSYİH'nin en az yüzde 2'sini kalıcı olarak savunma harcamalarına ayırmaya karar vermişti.

NATO mart ayında üye devletlerin sa-

vunma harcamalarına ilişkin verileri içeren yeni bir "genel bakış" sunmayı planlıyor. Görüldüğü kadarıyla silahlanma ve savaş histerisini daha da şiddetlendiren adımlar atılması planlanıyor.

Bu arada Almanya, silahlanmaya GSYİH'nin yüzde 2'sini ayrıma hedefi dışında 2022 yılında 100 milyar Euro tutarında özel bir fon ayırarak, "ipi önde göğüsleme" yarışında başı çekmişti.

Nitekim Almanya Savunma Bakanı Pistorius, "Avrupa savaş fikrine yeniden alışmalı ve savaşa hazırlıklı olmalı, silah üretiminde manüfaktür üretimden seri üretime geçmeliyiz" diyerek adeta bir "savaş ekonomisine geçiş" önermektedir.

"Almanya'nın savaşa hazır olması yönündeki açıklamaların, halk arasında rahatsızlığı ve korkuyu artırmamasını anladığını" ifade eden Pistorius, "Ancak her türlü olasılığa hazır olmak için bu ihtimalin de göz önünde bulundurulması gerekir" diyor. 2011 yılında Almanya'da zorunlu askerlik hizmetinin kaldırılmasının hata olduğunu iddia eden bakan, "Zorunlu askerliğin yeniden getirilmesinin faydalı olabileceğine inandığını" söyledi.

NATO, üye ülkeler için silahlanmaya devasa bütçeler ayırmayı dayatırken, emperyalist şefler zorunlu askerliği de yeniden getirmeyi planlıyorlar. Sözü geçen ülkelerde bir taraftan savaşa ve silahlanmaya devasa bütçeler ayrılırken, diğer taraftan sosyal haklar budanıyor, çalışanların ücretleri artan kira ve gıda fiyatları karşısında günbegün eriyor, demokratik haklar parça parça budanıyor.

Özetle, emperyalist devletler savaş ekonomisine adı konmamış olsa da adım adım geçmeye hazırlanıyorlar.

Frankfurt'ta kahvaltılı eşliğinde söyleşi

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu 18 Şubat pazar günü Frankfurt'ta söyleşi düzenledi.

Söyleşide sağlık danışmanı, biyoenjerji ve bilinçaltı uzmanı Nuray Tekin "Kadının toplumdaki özdeğeri ve sınırları" konulu bir sunum yaptı. 20'ye yakın kadının katıldığı söyleşide kadının kendi değerinin farkındalığının başladığı çocukluk döneminden yetişkin yaşlarına kadar etkilendiği olumsuz ve olumlu deneyimlerden örnekler verildi.

Erken yaşlarda bilinçaltı kodlanma-

ların kadının yaşamına ve kendine olan değerini nasıl belirlediği üzerinde duruldu.

Kadınların ilgiyle ve beğeniyle dinlediği sunumun ardından ortak kurulan kahvaltılı sofrasında, kadınlar Nuray Tekin'e çeşitli sorular yönelttiler. Samimi ve sıcak bir atmosferde geçen söyleşinin ardından Enternasyonal Emekçi Kadın

Komisyonu adına kısa bir konuşma yapıldı.

Konuşmada bu yıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününün önemine değinildi. Özdeğer sorununun ancak savaşa, sömürüye ve baskıya karşı verilen ortak mücadeleyle aşılabileceğine vurgu yapıldı.

Kuşkusuz kadınların cinsiyetlerinden dolayı yaşadıkları baskı ve ayrımcı-

lığa karşı mücadelenin önemli olduğu, bununla birlikte eşit, adil, sömürsüz ve baskısız bir dünya mücadelesinin yükseltilmesi gerektiği vurgulandı. Tüm toplumsal sorunlarda olduğu gibi, kadın sorununun çözümünün de ancak böyle bir mücadelenin yükseltilmesiyle mümkün olacağı ifade edildi.

Bu bağlamda, "Sınıfsal ve cinsel sömürüye son!" şiarıyla Frankfurt'ta gerçekleştirilecek 8 Mart eylemine çağrı yapılarak etkinlik sona erdi.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

ABD, “Gazze’de soykırıma devam” dedi!

İşgalci İsrail ordusunun Gazze’ye dönük saldırısını açıktan destekleyen ülkelerin sayısı günden güne azalıyor. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nde ((BMGK) yapılan son oylamada, Siyonist savaş çetesinin arkasında duran tek devlet Amerika oldu. Bir dönem “dünya jandarması”, halen de dünyanın en güçlü, en haydut emperyalist devleti olan ABD için bu duruma düşmek, diplomatik açıdan tam bir iflastr. Her saldırıda ABD’nin vazgeçilmez suç ortağı olan İngiltere bile son oylamada çekimser kaldı.

Cezayir tarafından BMGK’da görüşülmek üzere sunulan tasarıda “İsrail’in Gazze’ye yönelik saldırılarının sona erdirilmesi” ve “acil insani ateşkes” talep edildi. Oylamada İngiltere çekimser oy kullanırken, daimi ve geçici 13 üye ülke ise kabul oyu verdi. Veto hakkını kullanan Jeo Biden yönetimi, bir kez daha “Gazze’de soykırıma devam” kararını dünyaya ilan etti. Biden yönetimi daha önce de bu yönde yapılan oylamalarda veto hakkını kullanmıştı.

ABD’nin veto kararına cevap veren Çin’in BM Büyükelçisi Zhang Jun şunları söyledi: “Sahadaki durum göz önüne alındığında, acil bir ateşkestən kaçınmaya devam etmek, katliamın devam etmesine yeşil ışık yakmaktan başka bir şey değildir... Çatışmanın yayılması tüm Orta Doğu’yu istikrarsızlaştırıyor ve daha

geniş bir savaş riskinin artmasına neden oluyor. Sadece Gazze’deki savaşın alevini söndürerek cehennem ateşinin tüm bölgeyi sarmasını önleyebiliriz.”

Aralarında Fransa’nın da olduğu ABD’nin müttefiki bazı devletlerin temsilcileri de veto kararını eleştirdi. Diplomatik izolasyon içinde kalan ABD’nin BM temsilcisi veto kararını, “Ateşkes tasarısının savaşı sona erdirmeye yönelik görüşmeleri tehlikeye atacağı” iddiasına dayandırdı. Bu pespaye lafları elbette ciddiye alan olmadı. Zira süreci izleyen herkes İsrail’in soykırım suçunu işlemeye devam etmesinin aynı zamanda bir ABD kararı olduğunu biliyor.

Oylama yapılamadan önce Tel Aviv’deki Siyonist savaş çetesinin başı Binyamin Netanyahu, “Savaşı tüm hedef-

lerine ulaşana kadar sürdüreceğiz” diye açıklama yaparak, Refah’a saldırı için hazırlık yaptıklarını ilan etti. İsrail saldırısından önce 250 bin kişinin yaşadığı Refah’a 1,3 milyon kişi yığılmışken buraya kara saldırısı başlatmak soykırımı bir üst aşamaya çıkartmak anlamına geliyor.

Refah’a kara saldırısının ne anlama geldiğini Biden ve çetesi de biliyor elbette. Nitekim Washington’daki savaş kundakçıları da Refah’a yönelik büyük bir kara hareketinin sivillere daha fazla zarar vereceği, daha fazla sivilin öleceği, daha fazla insanın yerinden edileceğini söylüyor.

Refah’a kara saldırısı konusunda güya İsrail’i “uyaran” Biden yönetimi, BM’de ise soykırıma dur diyebilecek bir kararı veto etti. Birbirini inkar eden bu tutum-

lar, Biden yönetimindeki ucubeleşmenin vardığı boyutu göstermesi bakımında çarpıcıdır.

Gerçekte Gazze’de işlenen soykırım suçu, Siyonist İsrail’in olduğu kadar ABD emperyalizminin de suçudur. Biden yönetiminin 7 Ekim’den bu yana attığı her adım bunu kanıtlar niteliktedir. Siyonist şefleri sözüm ona “uyarması”, dünya nezdinde teşhir olan barbar suratına bir tutam makyaj sürme çabasından ibarettir. Ancak BMGK gündemine önemli kararlar geldiğinde, soykırımın durdurulmasını engelleyerek suratına takmaya çalıştığı iğreti maskeyi çöpe atmaya zorunda kalıyor.

Biden’i de Siyonist savaş çetesini de açmaz alan şey, Filistin halkının direnişini kırma noktasında aciz kalmalarıdır. Bu koşullarda kalıcı ateşkes, Siyonist rejim için -elbette ABD için de- ahlaki, siyasi, diplomatik bir hezimet olacaktır. Çünkü soykırım yapmak, yakıp yıkmak, barbar olduğunu dünyaya göstermek dışına bir başarıya ulaşabilmiş değiller. Sarıldıkları son “silah”, Filistin halkını açlığa-susuzluğa mahkum ederek toplu kırimla yüz yüze bırakmaktır. ABD-İsrail ve suç ortaklarının bunu yapacak kadar vahşi olduklarına kuşku yoktur. Ancak buradan “zafer” devşirebileceklerinin hiçbir garantisi bulunmuyor.

Mısır hükümetinin, Filistinlilerin Gazze’den kitlesel olarak göç ettirilmesi “korkusuyla” Sina çölünde mülteci kampları inşa ettiği söyleniyor.

Avrupa basınına yansıyan haberlere göre Mısır, “Gazze Şeridi’nden kitlesel göç korkusuyla çölde beton duvarlarla çevrili büyük bir ‘karşılama’ kampı inşa ediyor.”

ABD’de yayın yapan günlük Wall Street Journal gazetesinin Mısırlı yetkililere dayandırdığı habere göre, “Mısır hükümeti Sina Çölü’nde, Gazze Şeridi sınırına yakın bir noktada 100 binden fazla kişinin barınabileceği bir kamp inşa ediyor.”

Haber yalanlayan Mısırlı yetkililer ise, “inşa edilen yapıların başka amaçlar için yapıldığını” iddia ediyor. İsrail, Refah sınır kapısına sürdüğü Filistinlileri buradan da sürmek için 1.3 milyon kişinin yı-

Mısır İsrail’e yol mu açıyor?

ğıldığı kenti bombalayıp katliamlar yapıyor. İsrail’in Refah’a saldırısı “soykırımda final” olarak eleştirilse de siyonist rejim geri adım atmak istemiyor.

Mısır yönetimi, soykırımcı siyonistlerin sözü geçen planına karşı çıkıp Filistin halkına destek çıkacağına, Sina çölünde onları “karşılacak” çadır kamplar inşa ettiği haberi doğruysa, siyonist ‘etnik temizlik planı’na çanak tutuyor demektir.

Mısır’ın Sina Yarımadası’ndaki gelişmeleri izleyen Londra merkezli bir kuruluş olan Sina İnsan Hakları Vakfı, 14 Şubat Çarşamba günü yaptığı açıklama da, kamp inşaatının pazartesi günü başladığını ve yaklaşık 10 gün sürmesinin beklendiğini belirtti. Vakıf, dört tarafı 7

metre yükseklikte duvarlarla örülmesi öngörülen proje inşaatının dolu dizgin devam ettiği bilgisini verdi.

Mısır tarafından böyle bir “karşılama” için çalışmalar sürerken, siyonist İsrail’in ise 1,3 milyon Filistinlinin dar bir alanda istiflendiği Refah’a bir taraftan hava saldırılarını sürdürürken diğer taraftan 10 martta başlayacağı söylenen kara saldırısı için hazırlık yaptığı açıklandı. Yansıyan haberlere göre emperyalist ABD Filistinlilerin Sina çölüne sürülmesinin önünü açmak için “arka kapı diplomasisi” yapıyor. CIA Başkanı William Burns, sözde “rehinelerin serbest bırakılmasını görüşmek için” geçen hafta İsrail’e gitmeden önce Mısır’ın başkenti

Kahire’ye uğramıştı.

Eş zamanlı olarak ABD Başkanı Joe Biden Netanyahu’ya “sivil halkın tahliyesi için “inandırıcı” bir plan yapılana kadar Refah’a kara harekâtı düzenlememesi” çağrısında bulundu.

Emperyalist/siyonist güçlerle Mısır rejimi arasında bu trafik sürerken, kendini “Filistin dostu” diye pazarlayan AKP’li Cumhurbaşkanı Tayip Erdoğan’ın Mısır’ı ziyaret etmesi dikkat çekicidir. Bu bir tesadüf mü “bilinmez” ancak bu konunun konuşulmamış olma ihtimali yoktur. Mısır’ın Sina’da yerleşke inşa ettiği, Biden’ın, “Refah’taki sivil kayıplar için duyduğu endişeyi dile getirdiği” koşullarda Mısır’ı ziyaret eden Erdoğan’ın konuya dair sessizliği, Filistinlilerin Gazze’den Sina’ya sürülmesine onay verdiğine dair bir işaret sayılıyor.

Lula İsrail'i Hitler'e benzetti

ABD, Almanya başta olmak üzere batılı emperyalistlerin desteği ile Gazze'de soykırım suçu işleyen siyonist İsrail rejimi, bir milyon 300 bin kişinin yığıldığı Refah kenti ve çevresini de bombalamaya başladı. Üçte ikisi çocuk ve kadınlardan oluşan 30 binden fazla kişiyi katleden işgalci İsrail ordusu, 7 ekimden beri soykırım suçu işliyor. Hal böyleyken siyonist şefler halen utanmadan "İsrail'in savunma hakkı" lafları ediyorlar. Oysa BM kararlarına göre bile "işgalcinin savuma hakkı diye" bir şey olamaz. İsrail'in tanımadığı kararlar net bir şekilde "işgalci ele geçirdiği topraklardan çekilmelidir" diyor.

Batılı emperyalistlerin desteğine yaslanan İsrail, doğulu emperyalistlerin pragmatist yaklaşımları esas alan tutumları sayesinde halen küstahça açıklamalar yapıyor, kendisini koruyan emperyalistleri bile rezil/rüsva eden icraat ve tutumlar almaktan çekinmiyor. Buradan gelen bir rahatlıkla Lahey Adalet Divanı'nda soykırım suçu ile yargılanmasına rağmen tutum değiştirmiyor. "Ne de ABD, BM Güvenlik Konseyi'nden İsrail karşıtı bir kararın çıkmasına izin vermez" rahatlığı içindedir.

Hal böyleyken Brezilya Devlet Başkanı Luiz Inacio Lula da Silva'nın açıklaması, siyonist şeflerin suratına bir şamar gibi patladı. Afrika Birliği zirvesine katılmak

üzere Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa'ya gelen Lula da Silva, burada yaptığı açıklamada siyonist rejimin suçlarını adıyla anarak Binyamin Netanyahu ve savaş çetesini diken üstünde bıraktı. Lula, Gazze'de olanlara dair şunları söyledi:

"Gazze Şeridi'nde yaşananlar bir savaş değil, soykırımdır. Bu askerlerin askerlere karşı savaşı değil. Bu, son derece hazırlıklı bir ordu ile kadınlar ve çocuklar arasındaki bir savaş... Gazze Şeridi'nde Filistin halkının başına gelenler tarihin başka hiçbir döneminde yaşanmadı. Aslında oldu, Hitler Yahudileri öldürmeye karar verdiğinde..."

Lula'nın sözleri hem İsrail'in işlediği

suçu adıyla anarak dünyanın önde gelen devlet başkanlarının utanç verici suskunluğunu bozdu hem İsrail'e destek veren batılı emperyalistlerin barbarlığına ayna tuttu.

Lula'nın sözleri, soykırımcı rejimin başı Netanyahu'yu diken üstünde bıraktı. Zaman geçirmeden yazılı bir açıklama yapan Netanyahu, Lula'nın sözlerinin "Holokost'un önemsizleştirilmesi ve İsrail'in kendini savunma hakkına zarar vermekle ilgili olduğunu" iddia etti ve "İsrail'i Nazilerin Yahudi Soykırımı ve Hitler ile karşılaştırmanın kırmızı çizgiyi aşmak" anlamına geldiğini söyledi.

75 yıldan beri savaş suçları işleyen

siyonistler, yaptıklarını "Holokost şalı" ile örtterek hesap vermekten sıyrılıyordu. Ancak bu defa durum farklı görünüyor. Dünya Gazze'de yaptıklarını günü güne izlerken, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin açtığı dava Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde devam ediyor. Lula çapında birinin onların suçunu adıyla anması ise siyonistlerin suçlarını örtme manevralarını iyice daralttı. Netanyahu ve çetesinin hemen yerinden zıplaması da bundandır. Ama artık hiçbir güç siyonist şeflerin alnına yapışan "soykırım suçlusudur" lekesini söküp alamaz...

Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro, Brezilyalı mevkidaşı Lula da Silva'nın Gazze değerlendirmesine katılarak, İsrail'i Gazze'de "Hitler yöntemleri kullanmakla" itham etti.

Maduro, kendi televizyon programı With Maduro Plus'ta, Brezilyalı mevkidaşı Lula da Silva'nın Orta Doğu'daki duruma ilişkin son değerlendirmesini destekleyen yorumlar yaptı.

Maduro, "Modern İsrail aynı teşvikten, aynı finansmandan ve aynı kolektif Batı'dan, Adolf Hitler'in Nazi Almanya'sının II. Dünya Savaşı öncesi aldığı desteğin aynısını almaktadır" dedi.

"ABD, Avrupa ve Londra'daki 'güçlü isimli' aileler, Hitler'in 1933'te iktidara gelişini destekledi ve kutladı. Onu teşvik ettiler ve Yahudi atalarına zulmetmesine izin verdiler" ifadelerini kullanan Başkan Maduro, 2010'ların başında

"İsrail Hitler gibi Batı'dan besleniyor"

Yahudi soyunu kamuoyuna duyurarak büyükanne ve büyükbabasının Katolikliğe geçmiş Sefarad Yahudileri olduğunu açıklamıştı.

Maduro, Hitler'in kolektif Batı tarafından yaratılmış "bir yapı, bir canavar" olduğunu vurgulayarak, "Batılı seçkinler sessiz kaldı çünkü Hitler'i Sovyetler Birliği'ne karşı askeri gücünü kullanmaya hazırlıyorlardı" dedi.

"Modern İsrail'in" tamamen aynı hale geldiğini belirten Maduro, Yahudi halkına, "köklerine sadık kalarak, Filistinlilere yönelik devam eden katliama son verme" çağrısında bulundu.

"Kriminal İsrail Devleti'nin askeri suç aygıtı da aynı teşvik ve destekten besle-

niyor"

İsrail'in Batı'dan «aynı fon ve destekleri aldığını» vurgulayan Maduro, "Başkan Lula da Silva'nın söylediği gibi İsrail hükümeti, Hitler'in Yahudi halkına yaptığı aynısını Filistinlilere yapıyor" dedi.

Lula da Silva'nın geçtiğimiz günlerde, İsrail'in Gazze'deki saldırılarını "soykırım" ve "katliam" olarak tanımlaması, siyonist şeflerde "infial" yaratmıştı.

Lula, "Gazze'de ve Filistin halkının başına gelenler tarihin hiçbir döneminde yaşanmadı. Aslında oldu: Hitler Yahudileri öldürmeye karar verdiğinde" ifadelerini kullanmıştı.

Brezilya Devlet Başkanı Lula da Sil-

va'nın sözlerine tepki gösteren İsraili yetkililer, Lula'yı "istenmeyen adam" ilan ederek, sözlerini geri almasını istemişlerdi.

Brezilya ise İsrail'in tepkisine, "Lula sözlerinin arkasındadır" yanıtını vermiş ve Büyükelçisini geri çekmişti.

Muhtemeldir ki aynı etki ve tepkiler Maduro'nun açıklamaları sonrasında da gelecektir.

Lula ile Maduro açıklamalarıyla soykırımcı İsrail'le adeta ayna tuttular. Çirkin ve kana bulanmış, soykırımcı yüzünü tutulan aynada gören İsrail, her zaman yaptığını yaparak, başkalarını suçlayarak suçunu gizlemeye çalışıyor. Ancak siyonist şeflerin bu çırpınışlarının sonuç vermesi artık mümkün değil. Zira tüm dünya Siyonist aygıtın soykırımcı olduğunu görmüş bulunuyor.

Dünyadan haberler

Birçok ülkede işçi sınıfı ve emekçiler, yaşadıkları sorunları ve temel taleplerini dile getirmek için eylem ve grevler gerçekleştirdi.

BRİTANYA: AMAZON'DA GREV

Coventry'deki lojistik şirketi Amazon UK'de çalışan sendikacı işçiler greve devam kararı aldı. İşçiler, asgari saat ücretinin 15 Sterlin (17.80 €) olması için ocak ayından beri birkaç defa greve çıkmıştı. Eylemin devamı konusunda yapılan oylamada işçilerin çoğu greve devam edilmesi yönünde oy kullandı. Bunun üzerine 15 Şubat Salı günü yaklaşık bin (2 bin 700 işçiden) işçi üç günlük yeni bir greve başladı.

Amazon, hala sendika ile toplu iş sözleşmesi imzalamayı reddediyor. Coventry'de GMB sendikası tarafından ücretlerin yükseltilmesi için 2022 yılından bu yana yapılan grevlerin toplamı 30 günü aşmış oldu.

FINLANDIYA HÜKÜMET PROGRAMINA KARŞI 3 GÜNLÜK GREV

İşçi sendikalarının verdiği bilgiye göre, Finlandiya'da yaklaşık 130 bin işçi, sağ-muhafazakar hükümetin işçi sınıfını hedef alan saldırı programını protesto etmek için greve çıktı. Çarşamba ile cuma günleri arasında gerçekleştirilen greve işçi sendikaları federasyonları SAK ve STTK çağrı yapmıştı.

Hükümetin programı politik grevleri 24 saatle sınırlandırmak, işsizlik yardımlarını kesmek, hastalık durumunda hastalığın ilk günü için ücret ödenmemesi gibi saldırılar içeriyor. Grevler çelik ve kağıt fabrikaları da dahil olmak üzere sanayi, limanları, lojistiği, ulaşım sektörünü ve toplu taşımayı etkiledi.

Şubat ayının başında da yaklaşık 300 bin işçinin katıldığı üç günlük grev yapılmıştı.

HİNDİSTAN'DA ON BİNLERCE EMEKÇİ ZAMLARI PROTESTO ETTİ

13 Şubat'ta Hindistan'ın Batı Bengal eyaletinin 20 bölgesinde on binlerce işçi ve çiftçi artan fiyatları, yeni istihdam yaratma şartlarının yerine getirilmemesini ve tarım ürünlerine asgari fiyat uygulamasını protesto etti.

Göstericilere saldıran polis göz yaşar-

tıcı gaz bombası da kullandı. Polis saldırısında Baharpur'da 53 yaşında bir eylemci hayatını kaybetti.

Protesto, işçi sendikası CITU tarafından organize edildi. Emekçiler yaşam koşullarının kötüleşmesinden hem Batı Bengal hükümetini hem merkezi hükümeti sorumlu tutuyor.

ABD'DE FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA EYLEMİ

ABD'nin Pennsylvania eyaletine bağlı Philadelphia kentinde salı akşamı Filistin halkıyla dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Gösteriye katılan 8 bini aşkın kişi işgalci İsrail ordusunun Gazze'ye düzenlediği ve yaklaşık 30 bin kişinin ölümüne neden olan saldırıları protesto etti.

Gösteri için Philadelphia Filistin Koalisyonu çağrı yaptı. Göstericiler taşıdıkları pankartlarda Gazze'deki soykırıma son verilmesi ve ABD hükümetinin İsrail'e yönelik tüm fonları kesmesi çağrısında bulundu.

Göstericiler Refah'a yönelik saldırıları da protesto etti. "Özgür Filistin!" sloganlarının atıldığı gösteriye "Barış İçin Siyah İttifakı" da katıldı.

İTALYA'DA GREV ÜLKE ÇAPINDA DEMİRYOLU ULAŞIMINI FELÇ ETTİ

İtalya'da tren mürettebatından demiryolu ağında çalışan işçilere kadar binlerce demiryolu çalışanı 14 Şubat günü 9.00 ile 17.00 saatleri arasında greve gitti.

Grev, devlete ait Ferrovie dello Stato Italiane'nin (FS) yan kuruluşu Trenitalia ve özellikle Lombardiya'daki bölgesel ulaşım operatörü Trenord'un tüm alanlarını etkiledi. Grev çağrısı Sindacale di

Base, CUB, SGB, CGIL, CISL UILT ve UGL sendikalarının demiryolu şubeleri tarafından yapıldı.

Grevciler haftalık çalışma süresinin 36 saatten 32 saate indirilmesini, ücret atışı, dinlenme sürelerinin uzatılmasını, personel açığının kapatılmasını ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ediyor. Grevciler, Meloni hükümetinin özelleştirme politikasını da protesto ettiler.

PAKİSTAN'DA SEÇİM SAHTEKARLIĞINA KARŞI OTURMA EYLEMİ

Pakistan'da ay başında yapılan seçimlere hile karıştırıldığı ileri sürüldü. Sindh eyaletindeki bölgesel Büyük Demokratik İttifak (GDA) seçim manipülasyonunu protesto etti. Muhalefet partilerinden çalınan oyların iktidardaki Halk Partisi'ne (PPP) tahsis edildiğini söyleyen GDA destekçileri protesto amacıyla cuma günü Haydarabad kenti yakınlarındaki bir otoyolu trafiğe kapatarak oturma eylemi yaptı.

İSPANYA'DA ÇİFTÇİ EYLEMLERİ SÜRÜYOR

İspanya'da çiftçiler, hükümetin verdiği tavize rağmen protestolarına devam ediyor. Ülkenin pek çok yerinde sokağa çıkan çiftçilerin eylemleri 16 Şubat'ta 11. gününe ulaştı. Adil fiyatlar ve üretimden satışa değin gıda zincirinde daha güçlü bir konum talep eden çiftçiler Katalonya, Endülüs, Valensiya, Cantabria, Navarra, Aragon ve Extremadura bölgelerinde yüzlerce traktörle otoyolları ve köy yollarını kapattılar.

İspanyol çiftçiler, adil fiyatların yanı

sıra, AB'den yardım alabilmek için tarımsal dizelde vergi indiriminin devam etmesini, AB üyesi olmayan ülkelere yapılan ithalatın daha sıkı kontrol edilmesini ve çevresel düzenlemelerle bürokrasinin azaltılmasını talep ediyor.

Tarım ve Gıda Bakanı Luis Planas, protestoların başlamasından bu yana ilk kez çiftçi örgütlerinin temsilcileriyle bir araya geldi. Perşembe akşamı geç saatlerde gerçekleşen görüşmede hükümet gıda zincirinin daha sıkı denetlenmesi ve üçüncü pazarlardan yapılan ithalata kısıtlamalar getirilmesini de içeren 18 maddelik bir önlem paketi sundu. Öneriyi "ilerleme" olarak değerlendiren çiftçi örgütleri, bunun yetersiz olduğunu dile getirerek eylemlere devam ettiler.

LUFTHANSA'DA DAYANIŞMA GREVİ

Lufthansa'nın yan kuruluşu Discover Havayolları'ndaki TİS uyuşmazlığında Vereinigung Cockpit (VC) sendikası, ana şirketin uzun mesafe pilotlarını Discover'daki meslektaşlarıyla dayanışma grevine çağırıyor. VC tarafından organize edilen ilk dayanışma grevi pazartesi günü Frankfurt'ta başlayacak.

420 civarında pilotu ve 24 Airbus jeti ile nispeten küçük bir havayolu şirketi olan Discover, sadece Frankfurt ve Münih'ten uçuşlar gerçekleştiriyor. VC, ilk toplu iş sözleşmesinin imzalanması için Discover'da cumartesi gününden pazartesi gününe kadar üç günlük grev çağrısında bulundu. VC'den Marcel Gröls, cuma günü yaptığı açıklamada Discover'ın "devam eden reddi" karşısında, destek ve dayanışmanın gerekli olduğunu belirtti.

Köln'de tecride karşı yürüyüş

Almanya'nın Köln kentinde 17 Şubat Cumartesi günü KON-MED'in (Almanya Kürdistan Toplulukları Konfederasyonu) çağrısıyla kitlesel bir eylem gerçekleştirildi.

Polisin yaptığı açıklamaya göre 15 bin, organizatörlere göre ise yaklaşık 100 bin kişi eyleme katıldı. "25 yıllık tecride, işkenceye ve hukuksuzluğa son!" şiarı altında düzenlenen yürüyüş saat 12.30 sularında "Deutzer Werft"den başladı, "Severins Köprüsü" üzerinden şehir merkezine, oradan da "Deutzer Köprüsü" üzerinden Deutzer Werft'e geri döndü. Yansıyan haberlere göre Köln polisi poster ve bayrakların asılmasına ilişkin şartlar dayatmış. Köln şehir polis sözcüsü yürüyüşten evvel yaptığı açıklamada, "Öcalan'ın görülebileceği resimlere izin verileceğini, onu PKK ile açık şekilde gösteren resimlere ise izin verilmeyeceğini" söyledi. Polis sözcüsü, "eylem süresince tercümanların devrede olacağını ve gerektiğinde soruşturma başlatılacağını" söyleyerek aba altından sopa gösterdi.

Yürüyüşte Abdullah Öcalan resimleri dışında herhangi bir örgütün flamasına ve dövizlerine rastlanmadı. Zira tertip komitesi bu yönde karar almıştı. Gerçekleşen mitinge Almanya, Hindistan, İtalya, Norveç, Fransa ve Bask bölgesinden örgüt ve parti temsilcileri de katıldı. Miting alanında Alman Sol Parti "die Linke" adına yapılan konuşmada, Abdullah Öcalan'a karşı tecrit uygulamasının

kaldırılması için çaba harcamaya devam edileceği vurgulandı ve Alman Hükümeti ile AB'ye tecridin kaldırılması için çağrıda bulunuldu.

Alman sermaye medyası protestodan günler evvel manşetlerinde "terör lideri" için gösteri yapılacağını yazmaya, polisin Kürtler ve Türkler arasında olası çatışmalara karşı hazırlık yaptığını ve bundan dolayı Köln şehrinde onlarca sokağın kapatılması gerekeceğini dile getirerek eylemi kriminalize etmeye çalışmıştı.

KON-MED eylemden bir hafta evvel yaptığı açıklamada, protestonun nedenlerini ve "Filozof ve siyasetçi" olarak tanımladığı Abdullah Öcalan'ın serbest bırakılması talebini şöyle gerekçelendiriyordu:

"Kürdistan ve Ortadoğu'daki siyasi gelişmelere yön vermesi engellenmek istendi. Kürt sorununun çözümüne yönelik tartışmalara katılması, bölgedeki diktatörlük ve İslamcı güçlere karşı barış ve demokrasinin güçlenmesine önemli bir katkı sağlaması engelleniyor. Öcalan'ın analizleri, Ukrayna, Gazze, İsrail gibi savaşların yoğunlaşması veya AfD gibi faşist güçlerin yükselişi karşısında giderek önem kazanıyor..."

Dinci-gerici AKP rejimi başta olmak üzere emperyalist güçlerin tamamı kirli çıkarları için Kürt hareketini terbiye etme çabası içindedirler. Bu konuda oldukça mesafe aldıkları, Kürt hareketinin verili durumu üzerinden de rahatlıkla anlaşılabilir. Dönem dönemde PKK lideri

Abdullah Öcalan'ı bulunduğu koşullar üzerinden kullanmaya ve kirli oyunlarına alet etmeye çalıştıkları da gerçeğin bir başka boyutunu oluşturuyor. Kürt hareketinin Abdullah Öcalan'ının özgürlüğü için yıllardır yürüttüğü bir kampanya ve bu kampanyanın finali açısından bakıldığında eylem şüphesiz ki başarılıydı. Lakin eyleme polisin getirdiği sınırlamalar ve bu konudaki ön kabuller anlaşılır gibi değil.

Kürdistan ve Kürt sorununun kendisi kapitalist düzenin bizzat ürettiği köklü bir sorundur ve ona rağmen bir çözüme kavuşturulma şansı yok denecek kadar azdır. En sıradan demokratik hakların kullanılmasına karşı azgınca saldırıya geçen tek adam rejimin zihniyeti ve bütün emperyalist güçlerin bu konudaki riyakarca tutumları bilindiği halde, bunları görmezden gelen ve hala bu adreslerden çözüm bekleyen Kürt hareketi zafiyet alanlarını çoğaltmaktadır.

Kürt Halkının tükenmek bilmeyen enerjisi, fedakarlığı ve ödediği bedeller "çözüm" diye dayatılan kölelik koşullarını ve uzlaşmacı programları kabul etmeyecek tarihin çöplüğüne atacaktır. Er ya da geç sömürgecilerin ve onların ağababalarının zulmünden kurtularak özgür ve bağımsız bir ulus olarak var olacaktır.

A. SERHAT

Erzincan'ın İliç ilçesindeki altın madeninde yaşanan doğa ve işçi katliamının üzerinden altı gün geçti. Öncelikle felakette yaşamını yitiren işçilerin yakınları ile sevenlerine baş sağlığı, geride kalanlara geçmiş olsun dilekelerimizi iletıyoruz.

Aradan geçen zamanda, Türkiye'yi 22 yıldan bu yana felaketten felakete sürükleyen AKP-MHP rejimi bırakalım göçüğün altında kalan işçileri kurtarmayı, hayatını kaybeden işçilerin sayısını bile hala tam olarak açıklamadı.

2002 yılından bu yana Türkiye'deki sermaye devletinin dümeninde oturan dinci-faşist zihniyet, deprem başta olmak üzere, iktidarlara boyunca onlarca sına tanık olduğumuz felaketlerde pişkin, vurdumduymaz, küstahça tutumlar

İliç'in faili sermaye düzenidir!

almıştır. Bu kokuşmuş zihniyet şimdi de İliç'te aynı tutumu sergilemektedir.

Olayı hızla aydınlatıp, sorumluluğu olanları cezalandırmak şurda dursun, üstünü hızla kapatmak ve failleri aklamak için ellerinden geleni yaptılar, yapıyorlar. Her zamanki gibi, daha ilk anlardan itibaren yayın yasağı getirmek, ilçeye giriş çıkışları sınırlamak, konuyla ilgili sosyal medya paylaşımlarını kaldırmak ilk akıllarına gelen şeyler oldu. En yukarıdan en aşağıya kadar, gerçek failler özenle korunurken, faciaya tepki gösteren insan hakları aktivistleri, çevreciler, meslek örgütleri ise baskıyla susturulmaya çalışılıyor. Failler yerine

işçiler, göçük altında kalanların yakınları ile olayın üstüne gidenler gözaltına alınıyor.

Dinci-faşistleri böyle davranmaya iten sebepler çok açık: Birincisi, emperyalistlerin iş birlikçileri ve sermayenin koruyucusu olarak böyle davranmak onların "fıtratına" uygundur. İkincisi, esas suçlu bizzat kendileri olduğu için böyle davranmaktalar. Aslında olayı öyle uzun uzadıya araştırmaya da lüzum yok. Failler kayıtları ve belgeleriyle ayan beyan ortadadır. Bu felaketi adım adım hazırlayan o belgelerin altında aç gözlü kapitalistinden bakanına, valisinden kaymakamına, savcısından belediye başkanına

kadar tümünün imzası var. Dolayısıyla gerçek failleri yargılamak, sermaye iktidarının kendi kendini yargılaması anlamına gelecektir.

İliç'teki çevre ve işçi katliamının failleri emperyalistiyle, kapitalistiyle ve AKP-MHP hükümetiyle sermaye düzenidir. Bunun hesabını soracak olan ise, bedelleri ödeyen ve ödeyecek olan işçi sınıfı ve emekçilerdir. İşçi ve emekçiler anti-emperyalist/anti-kapitalist bir bilinçle, biricik kurtuluşları olan sosyalizm için örgütlü mücadelenin yolunu seçip bu insanlık dışı sistemin mezarını kazmadıkları müddetçe fabrikalar, madenler, fay hatları, dereler yazık ki onlara mezar olmaya devam edecektir.

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

Komünist Manifesto 176 yaşında!

“Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!”

